

Sendikalar ve sınıf mücadelesi

Burjuvazinin sendikalara ege-
men olma çabası daha başından
itibaren işçi hareketinin devrimci
kanadının sert direnciyle karşılan-
dı. Ekim Devrimi'nin zaferiyle bir-

likte yeni bir güç kazanan bu direnişin
stratejik hedefi, sendikaları gerçek dev-
rimci sınıf örgütleri haline getirmek, on-
ları geniş işçi yığınları için gerçek birer sı-
nıf mücadelesi ve sosyalizm okulu olarak

değerlendirmek, ve nihayet, burjuvaziye
devirmek ve proletarya diktatörlüğünü
kurmak mücadelesinde onlardan dev-
rim mücadelesinin etkili kaldırıcıları
olarak yararlanmaktı. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 14
1 Eylül 2023

Kızıl Bayrak

Krizin faturası ağırlaşıyor...

**Çözüm: Örgütlü sınıf,
topyekûn mücadele!**

kizilbayrak80.net

Uygulanması da kaldırılması da emekçilere fatura ediliyor

Tek yol işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm ezilenlerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesidir. Dinci rejimi tarihin çöplüğüne atmanın başkaca bir yolu yoktur.

AKP, ekonomik kriz ve sınıf mücadelesi

Sömürü düzenini temsil eden sermaye cephesine karşı devrimci politika etrafında örgütlenmiş, organize bir işçi sınıfı hareketidir.

İsrail'in tehditleri ve direniş

Temmuz Savaşı'nın 17. yıldönümünde, Şeba Çiftliklerine giden İsrail Savaş Bakanı Gallant, Siyonistlerin bilinen dozu yüksek tehditlerini tekrarladı.

ABD'nin Camp David'i, Çin'in BRICS zirvesi

S.18

Hakan Fidan'ın Kürdistan ve Irak ziyareti

S.24

Krizin faturası ağırlaşıyor...

Çözücü halka: Örgütlü sınıf, topyekûn mücadele!

Ekonomik-mali krizin kabaran faturası işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını gün geçtikçe çekilmez hale getiriyor. Yüksek enflasyon ve arkası kesilmeyen zamlar nedeniyle hayat pahalılığının kronikleşmesi, buna karşın emekçilerin gelirlerinin açlık ve yoksulluk sınırının altında tutulması sosyal bunalımı günbegün derinleştiriyor. Günümüz Türkiye'sinde sermaye ve para babalarının zenginliği büyürken, ağır çalışma koşulları altında azgınca sömürülen milyonlarca emekçi en temel gereksinimlerini dahi karşılamıyor. Bütünlüğü içerisinde bu tablo emek ile sermaye arasındaki çelişkiyi her geçen gün derinleştiriyor. Henüz kendini eylemli bir şekilde ortaya koyamasa da krizin yıkıma uğrattığı geniş emekçi yığınlar içerisinde öfke ve hoşnutsuzluk alttan alta yaygınlaşıyor. Şu sıralarda kimi fabrikalardan ve belediyelerden yükselen "ücretlere ek zam" talebi bu gerçeğin sınırlı fakat somut göstergeleri sayılmalı.

RÜZGAR EKEN FIRTINA BİÇER!

Gerici-faşist rejimin ekonomi programı kapitalist krizin tüm faturasını sistematik olarak emekçilere ödetmek üzerine kurulu. "Çarklar dönsün, sermaye büyüsün" yaklaşımını düstur edinen rejim, düşük ücretlerle, ağır çalışma koşullarıyla, zam furyasıyla, vergi düzenleme-

leriyle, emekçilerin cebindeki üç kuruş üzerinden yaptığı ek kesintilerle kriz ortamında sermayenin gemisini yürütmeyi esas alıyor. Emekçilere dönük bir tür adı konmamış "kemer sıkma" politikası uygulayan rejimin, önümüzdeki günlerde çok daha kapsamlı saldırıları gündeme getireceğinden kuşku duymamak gerekiyor. Zira, Türkiye kapitalizminin çok yönlü krizleri, yatışmak şöyle dursun bir dizi alanda kontrolden çıkmış bir tabloya sahip. Sistem adına, özellikle ekonomi alanına belirsizlik ve öngörülemezlik rengini veriyor. Bu verili durumu sermaye lehine "yönetmenin", sermaye birikimini "sürdürülebilir" kılmanın yolu ise emekçilerin boynundaki sömürü zincirini düzenli olarak kalınlaştırmaktan, yani sömürüyü yoğunlaştırmaktan geçiyor. Dolayısıyla gerici-faşist rejim ekonomik-sosyal saldırıları rutinleştirmiş bulunuyor. Sözde "yeni" dedikleri "ekonomi programları" ise bu saldırıların çok daha ağırlaşaacağını gözler önüne seriyor.

Sermaye iktidarı çok yönlü saldırıları kesintisiz ve kolayından hayata geçirebilme gücünü işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğünden, yani karşısına toplumsal bir gücün çıkmayışından alıyor. Bugün için ekonomik-sosyal saldırıların "istikrarlı" bir şekilde uygulanıyor olabilmesi de yine toplumsal mücadelenin alabildiğine geri ve dağınık olmasından

kaynaklanıyor. Fakat servet ile sefalet arasındaki uçurum derinleştikçe akıl dışı bu durumun "sürdürülebilir" olması da sermaye düzeni adına güçleşecektir. Zira, toplumun sırtına bindirilen ve her geçen gün artan yükler alttan alta ciddi kırılmaların da zeminini hazırlamaktadır. Öyle ya, rüzgar eken fırtına biçer...

ÇÖZÜCÜ HALKA: ÖRGÜTLÜ SINIF, TOPYEKÛN MÜCADELE!

Örgütsüzlük, dağınıklık, sınıf bilincinden yoksunluk, sendikal bürokrasinin kuşatması vb. sınıf hareketinin yapısal sorunları, çelişkilerin keskinleştiği böylesi bir dönemde mevcut tablonun işçi sınıfı lehine değişmesinin önündeki en büyük engel olarak duruyor. Zira sorunları her geçen gün çeşitlenen ve ağırlaşan işçi sınıfı bu engelleri bir yerinden aşip mücadele sahnesine çıkmakta güçlük çekiyor.

Bu durumda yakalanması ve yüklenilmesi gereken halka sınıfı örgütlemek, temel toplumsal gerçekler üzerinden bilinçlendirmek ve harekete geçirmektir. İşçi sınıfı ancak bu başarılabilirdiği koşulda hem içerisine itildiği cehennem koşullarından bir nebze de olsa kurtulabilir, sermayenin karşısına toplumsal bir güç olarak çıkabilir. Kriz koşullarında bunun imkanları giderek olgunlaşmaktadır. Tekil fabrikalarda ve işyerlerinde yaşanan

kıpırdanmalar, işçi ve emekçilerin kapitalist krizin ağır yüküne karşı kendiliğinden harekete geçme potansiyellerinin giderek olgunlaştığını göstermektedir. Özellikle TİS dönemlerinde benzer çıkışların sendikal fabrikalarda ve sektör bazında yaşanma olasılığını da akılda tutmak gerekiyor.

Verili bu durum bugün için edilgenlik içerisinde olan, fakat yer yer ve tekil örnekler üzerinden ağır çalışma ve yaşam koşulları üzerinden harekete geçen sınıf bölüklerine devrimci müdahalenin önemini arttırmaktadır. Özellikle sendikal zeminlere sahip olan metal, petrokimya ve tekstil gibi sınıf hareketinin genelini etkileyebilecek sektörel hareketlenmelere nüfuz etmek, giderek devrimci sınıf perspektifi üzerinden politik bir eksen oluşturmak, içinden geçtiğimiz süreçte sınıf hareketini ileriye taşımak açısından hayati bir önem taşımaktadır. Bütünlüğü içerisinde bu süreçler işçi sınıfını taban örgütlerinde ve komitelerde birleştirmek, bu zeminlerde bilinçlendirmek ve harekete geçirmek perspektifiyle ele alınmalıdır. Bu başarılabilirdiği ve sınıf içerisinde örgütlü-devrimci mevziler şekillendiği oranda sınıf hareketini bugün için edilgenliğe mahkum eden yapısal sorunlara da bizzat hareketin içerisinden etkili ve somut darbeler indirme olanakları da artacaktır.

Kur Korumalı Mevduat (KKM) ucubesi...

Kaldırılması da emekçilere fatura ediliyor

İşçi ve emekçilerin giderek yoksullaşması ülkede para olmadığı anlamına gelmiyor. Bu sorun, gelir dağılımındaki eşitsizliğin emekçiler aleyhine sermaye lehine derinleştirilmesinden kaynaklanıyor. AKP-MHP rejiminde bu öylesine pervasız bir hal aldı ki, ücretli/maaşlı emekçilerin ulusal gelirden aldıkları pay %35'lerden %25'lere kadar geriletildi.

Sermayenin "demir yumruğu" olan Saray rejim zamlarla, yüksek enflasyonla, dolaylı vergilerin arttırılmasıyla emekçilerin reel gelirini alta doğru çekerken, asalak kapitalistlerin serveti de kazançları da devasa boyutlara ulaşıyor. KKM denen ucube uygulama da sermayeye servet transferi yapmanın araçlarından biri olarak devreye sokulmuştu. Zira sermayedarlar bu uygulamayla hem faiz geliri elde ediyor hem de ana paraları döviz fiyatlarında sabit tutuluyordu. Nitekim sermaye için bu kadar cazibeli hale getirilmesinden dolayı KKM'ye yatırılan para 11 Ağustos itibarıyla 3 trilyon 358 milyar liraya kadar çıktı.

"Faizleri düşüreceğiz, bizi sadece Nas

(sözde dini kurallar) bağlar" diye vaazlar veren AKP şefi Tayyip Erdoğan, seçimlere bu sahte propaganda ile hazırlandı. Faizler arttırılmadı ama KKM'ye para yatanların sağladıkları kazançlar faizleri katladı. Bu uygulama ile döviz kurlarının yükselmesi bir süre için frenlendi. Ancak seçimlerden hemen sonra döviz fiyatları dramatik bir şekilde arttı. Bu ise ödenmesi gereken devasa bir faturayı beraberinde getirdi. Saray rejimi beklenene göre yüksek oranlı zamlar, %150'lere varan enflasyon ve dolaylı vergilerle faturayı yine emekçilere kesti.

"Rasyonel zemine geçiş" yapan Saray rejiminin yeni "ekonomi kurmayları" şimdi KKM'yi daraltmaya, mümkünse adım adım sona erdirmeye dönük yeni bir adım attılar. Hedefleri yatırımcıları dövizden TL'ye yöneltmekmiş. Oysa atılan adımın böyle bir sonuç yaratacağının hiçbir garantisi yok. Bu adımla faizler arttırılacak, ancak sermaye sahipleri bu artış yeterli bulmazsa dövize hücum edecek, TL değer yitirmeye devam edecektir. Bu ise yeni zamların gelmesi, enflasyonun yükselmeye devam etmesi demektir. TL'nin değer kaybetmesi, zam furya-

sı ve enflasyonun yükselmesi ise işçi ve emekçileri daha derin bir sefalete itmenin diğer adından başka bir şey değildir.

Misyonu "sermayenin demir yumruğu" olan bir rejimin attığı/atacağı her adımın gerisinde sömürücü sınıfların çıkarlarını korumak vardır. AKP-MHP rejiminin Kur Korumalı Mevduat konusunda attığı bu yeni adımın yaratacağı sonuçlar da aynı olacaktır. Nitekim bu adım atılmadan ilk vurgunu yapanlar oldu bile. Cumhuriyet'ten Miyase İlknur'un haberine göre, Merkez Bankası'nın "TL mevduata teşvik, KKM payına sınırlama" getireceği bilgisini önceden haber alan bazı Amerikan yatırım fonları geçtiğimiz cuma günü seans başlar başlamaz satışa geçti. KKM kararının açıklanmasıyla satılan hisselerde %5'lere varan bir düşüş yaşandı. Böylece Saray rejiminin kritik mevkilerinde konumlanan "sağlam kaynaklar" tarafından verilen bilgi sayesinde Amerikan şirketleri ranttan ilk parsayı kapanlar oldu.

Saray rejiminin başı Tayyip Erdoğan'ın açıklamalarından, emekçilerden çalın-

sermayeye aktarma oyunlarının devam edeceği anlaşılıyor. Zira 21 yıldır iktidarda olmalarına rağmen halen pişkin pişkin halka sabretmesini vaaz ediyorlar. 21 yıllık icraatlarıyla asgari ücreti açlık sınırının altında sabitleyen bu rejim, işçilerin en az yarısını bu ücrete mahkum etti. Yani asgari ücret fiilen "olağan ücret" haline getirildi. Hal böyleyken, halktan bir-iki yıl daha sabretmesini talep eden gerici-faşist rejimin, sefaleti daha derinleştirmek dışında emekçilere sunabileceği bir şey yoktur. Bunu örtmek için din istismarına ağırlık veriyor, şoven ırkçılığı körüklüyor, hak arayan emekçilere, doğasını savunan köylülere, gerçekleri yazan gazetecilere saldırıyor.

Bu gidişatın kendiliğinden değişmesi söz konusu bile olamaz. Düzen muhalefetinin bu konuda bir şey yapması da mümkün değil. Zira onlar da sermaye sınıfına hizmeti esas alıyorlar. Geriye kalan tek yol işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm ezilenlerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesidir. Gerek sefalet zincirlerini kırmının gerekse sermayenin vurucu gücü olan dinci-ırkçı rejimi tarihin çöplüğüne atmanın başkaca bir yolu yoktur.

Aydınlardan Kobane Davası açıklaması

Kobanê Davası, Ankara 22'nci Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam ediyor. 18 siyasetçinin tutuklu yargılandığı davanın bir sonraki duruşması 4 Eylül'de görülecek. 193 fikir ve sanat insanı, "Kobane davası hukuksuzdur, karşısındayız" başlıklı ortak yazılı açıklama yaptı. Açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

"Uluslararası toplumun tereddütsüz lanetlediği IŞID'in Kobane'ye yönelik saldırıları üzerine 6-8 Ekim 2014'de gerçekleşen protestolar gerekçe gösterilerek, 18'i tutuklu 108 kişinin yargılandığı Kobanê Davası'nı endişeyle izlemekteyiz. AİHM Büyük Dairesi'nin de onayladığı ihlal kararına rağmen hâlâ 18 kişinin tutuklu yargılandığı davada, adil yargılama hakkı, siyasi faaliyette bulunma ve ifade özgürlüğü hakkı başta olmak üzere bütün anayasal haklar çiğnenmektedir."

Açıklamada imzası olan isimler şöyle: "A. Halûk Ünal, Abdullah Demirbaş, Abdülhakim Daş, Adil Okay, Adnan Özyalçiner, Ahmet Aksel, Ahmet Aykaç, Ahmet Dindar, Ahmet İnel, Ahmet Kardam, Ahmet Telli, Akın Atalay, Akın Atauz, Akın Birdal, Ali Ekber Kaypakka-

ya, Ali Topuz, Aliye Özlü, Asuman Bayrak, Atalay Saraç, Aydın Çubukçu, Ayfer Tunç, Ayşegül Devocioğlu, Ayşen Şahin, Aziz Konukman, Bahadır Altan, Bahadır Özgür, Barış Yıldırım, Baskın Oran, Bilge Seçkin Çetinkaya, Binnaz Toprak, Burhan Sönmez, Bülent Atamer, C. Hakkı Zariç, Celal Yıldırım, Cengiz Arın, Cevat Çapan, Cezmi Ersöz, Cuma Boynukara, Çetin Ali Nergis, Dinçer Demirkent, Doğan Özgüden, Elçin Gizem Tarhan, Elif Şafak, Emin Alper, Ercan Bingöl, Erdal Doğan, Erdoğan Aydın, Erdoğan Kahyaoğlu, Ergin Cinmen, Ergun Babahan, Esra Calus, Esra Koç, Ezel Akay, Faruk Çıkrıkçı, Fatih Polat, Fatma Bostan Ünsal, Fehim Işık, Ferda Koç, Ferhat Tunç, Fethiye Çetin, Feyyaz Yaman, Fikret Başkaya, Filiz Kardam, Foti Benlisoy, Gaye Boralıoğlu, Gencay Gürsoy, Gökçe Okay, Gökçer Tahincioğlu, Gül Gülsün Yıldız, Güngör Şenkal, Gürhan Ertür, Hacer Ansal, Hakkı Özdal, Halide Yıldır-

ım, Hanife Yüksel, HannaBeth-Sawoçe, Hasan Öztoprak, Hatice Özbay, Hüseyin Habip Taşkın, İlgin Ruhi Su, İbrahim Ateş, İbrahim Çiftçioğlu, İlkay Alptekin Demir, İltar Sayın, İnci Hekimoğlu, İnci Tuğsavul, İsmail Beşikçi, İsmet Alıcı, İştâr Gözaydın, Jülide Kural, Kadri Akın, Kadri Salaz, Kemal Gökhan, Korcut Akın, Kubilay Dağbatıran, Levent Kaçar, Leyla Şahin, Mahmut Memduh Uyan, Mazlum Çetinkaya, Mecit Ünal, Mehmet Güç, Mehmet Sait Aydın, Mehmet Türkay, Melek Ulagay, Meliha Coşkun, Mesut Kara, Mete Özel, Murat Serhasi Toktaş, Murat Uyurkulak, Murat Yaygın, Murathan Mungan, Musa Özgürlü, Mustafa Kemal Erdemol, Mustafa Paçal, Mustafa Peköz, Mustafa Sönmez, Mustafa Ünlü, Nadire Mater, Namık Kuyumcu, Nazan Aksoy, Nazar Büyüm, Necati Abay, Necmi Demir, Necmiye Alpay, Nejla Demirci, Nesrin Nas, Nesteren Davutoğlu, Neşe Yaşın, Nevin

Koçoğlu, Nevzat Karakiş, Nevzat Onaran, Nezir İçgören, Nilgün Toker, Niya-zı Zorlu, Nuray Sancar, Nurcan Baysal, Okan Toygar, Onur Hamzaoğlu, Orhan Alkaya, Orhan Pamuk, Orhan Silier, Osman Bozkurt, Osman Okkan, Oya Baydar, Ömer Faruk, Ömer Madra, Özcan Sapan, Özge Doğan, Özgür Başkaya, Özgür Müftüoğlu, Özgür Zeybek, Özlem İşbilir, Racho Donef, Ragıp Zarakolu, Recep Maraşlı, Rıza Türmen, Sait Çetinoğlu, Salih Öztürk, Sema Kaygusuz, Semih Gümüş, Serap Ogan Eren, Serdar Keskin, Seyit Soydan, Sezai Sarioğlu, Sibel Özbudun, Şahabettin Demir, Şanar Yurdatapan, Şebnem İşigüzel, Şengün Kılıç, Tahsin Yeşildere, Tamer Güven, Temel Demirer, Tuğrul Eryılmaz, Turgut Toygar, Vartkes Keşiş, Vecdi Erbay, Vehbi Koca, Viki Çiprut, Vivet Kanetti, Yasemin Bektaş, Yasemin Göksu, Yavuz Baydar, Yetvart Danzıkyan, Yücel Demirer, Yücel Tunca, Zafer Köse, Zafer Yılmaz, Zehra Çınar, Zehra Kabasakal Arat, Zeliha Demirel, Zerrin Kurtoğlu Şahin, Ziya Halis, Zülfü Livaneli."

Sarayın bilindik vizyonu: Riyakarlık

22 Ağustos Salı günü Ankara Sheraton Otel ve Kongre Merkezi'nde Yurt Dışı Müteahhitlik Hizmetleri Ödül Töreni düzenlendi. Kapitalist müteahhitlere ödül dağıtan AKP şefi Tayyip Erdoğan yine saf-satalar yığınınından oluşan bir vaaz verdi.

"Cumhuriyetimizin 100. kuruluş yıl dönümüne ulaştığımız bu yıl 2023 vizyonumuzun çoğunu hayata geçirmiş olmanın şevkiyle gözümüzü 2053'e diktik..." diyen Erdoğan 2023 vizyonunun ne olduğuna dair bir şey söylemedi. Bu "vizyonun" kime ne sağladığı, kimden neler aldığı konusuna da değinmedi.

İçeriden ya da dışarıdan Türkiye'ye bakanlar, Saray rejiminin "vizyon" derken neyi kastettiğini görmekte güçlük çekmezler. Ekonomide çöküş, faturanın emekçilere ödetilmesi, asgari ücretin açlık sınırı altına çekilmesi, değeri pula dönen TL, yüksek enflasyon, zam yağmurları, dolu-dizgin yoksullaşma... Devletin mafyalaştığı, tarikatlaştığı, çürüdüğü, dünyanın önde gelen mafya babalarına vatandaşlık satıldığı, Saray dalkavuklarının Devlet Tiyatroları'nın tepesine oturduğu, devlet kurumlarının liyakatsiz yandaşlarla doldurulduğu, eğitimin niteliğinde sürekli bir düşüş yaşandığı, Ortaçağ artığı zihniyetleri ile gündeme gelen ucube tiplerin üniversitelere dekan atandığı bir "vizyondur" söz konusu olan... 90 yaşına yaklaşan engelli kişilerin bile tutuklandığı, işkencenin yayıldığı, cezaevlerinden sürekli ceset taşındığı, Cumartesi Annelerine her hafta vahşi bir şekilde saldırıldığı, hak arayan işçilerin/emekçilerin saldırılara uğradığı, kolluk kuvvetlerinin ördüğü barikatın ardından ormanların talan edildiği, Saraya biat etmeyen gazetecilerin uyduruk gerekçelerle zindanlara atıldığı, depremzedelerin topraklarının gasp edildiği, kadın cina-yetlerinin sürekli arttığı, emperyalistlerden alınan para karşılığında ülke mülteci deposu haline getirilirken gençlerin %70'e yakınının yurtdışına çıkabilmek için yol arar duruma düşürüldüğü bir ülkedir söz konusu olan...

Bu tabloya bakıldığında AKP-MHP rejiminin "2023 vizyon"unun gerçekleştiği teyit ediliyor. Zira sermaye ve emperyalistlere hizmet eden bu gerici zihniyetin bundan öte bir vizyonu olamazdı. 21 yılın ardından ülkeyi bu hale getiren bu kokuşmuş zihniyetin "2023 vizyonu" bu

iken, "2053 vizyonu"nu kimse düşünmek bile istemez. Gerçekleştirecek ömürleri olsaydı, dünyada örneği görülmemiş bir "ucube ülke" yaratabilirlerdi.

AKP şefinin saf-satalarla örülü konuşmasında dikkat çeken diğer kısım ise "milli birlik" çağrısı yapmasıdır. Bir yandan "2023 vizyonu gerçekleşti, gözümüzü 2053 ve 2071'e diktik" diye laflar eden Erdoğan öte taraftan ekonomideki çöküşü itiraf ederek, açlık ve sefaletin içine ittiği emekçilere "gelin milli birlik kuralım, siz aç kalın ki ekonomiyi bu bataktan çıkaralım" diyor. 21 yıldır "milli birlik" kura kura ülkeyi bugünkü hale getirmeleri yetmiyormuş gibi, şimdi birkez daha aynı çağrışı yapıyorlar.

"Dünyanın en büyük on ekonomisinden biri haline gelme yolunda ilerleyen Türkiye için ne 2053 ne 2071 ne de daha öteye uzanan hedefler artık birer hayal değil..." diyor AKP şefi. Oysa "Dünyanın en büyük on ekonomisinden biri haline gelme" çikletini Tayyip Erdoğan ve müritleri yıllardan beri çiğniyorlar. Güya bu 2023'ün vizyonu dahilindeydi. Şimdi "bir 21 yıl daha sürünün, bakın o zaman ülkeyi nasıl dünyanın en büyük on ekonomisi

haline getiriyoruz" demeye getiriyorlar. Pişkinlik ancak bu kadar olur...

Tayyip Erdoğan palavrada sınır tanımasa da sadede geliyor ve ekonomideki çöküşü itiraf ediyor. Buna karşın şu zırvaları tekrarlayarak ülkeyi batırma suçundan yakasını sıyrabileceğini sanıyor: "Türkiye'yi faiz, kur, enflasyon cendesinde tutmak isteyenlerin tuzaklarıyla boğuşarak bugünlere geldik. Sorunlarımızın bir kısmının elbette iktisadi dayanakları vardır. Ama emin olun ekonomide yaşadığımız sıkıntıların çok önemli bir kısmı iktisadi değil, siyasi saikle hayata geçirilen oyunların ürünüydü."

Oysa kendisi Londra'daki "faiz lobisi" ve Türkiye'deki uzantılarına çalışıyor. Habire onlara servet transfer ediyor. 21 yılda ülkeyi "küresel güçlerin" oyun çevirdiği bir sahaya çevirmiş olmalı ki, habire kim olduğu bilinmeyen "gizemli" güçler Saray rejimine karşı oyun üstüne oyun çeviriyor. Ama onlar saraylarında sefahat sürerken halkı sefalete sürüklemiş olsalar da sözde "oyunan oyunları" hep "bozdular". Görünen o ki, çevrilen oyunlarda kendilerine saraylarda sefahat sürmek emekçilere ise sefalet içinde kıvrınma rolü biçmiş bu "gizemli" güçler.

Pespaye laflar bir yana bırakılırsa,

AKP şefi sonunda baklayı ağızından çıkararak şunları söylüyor: "Milletimizin sorunlarını çözmek için de yoğun uğraş gösteriyoruz. Yeter ki biz milletçe birliğimize, beraberliğimize, kardeşliğimize sıkı sıkıya sahip çıkalım."

Belli ki, en büyük korkusu, sefaletle ittiği milyonlarca işçi ve emekçinin tepkisinin bir yerde patlaması, insanca/onurlu bir yaşam talebiyle sarayın kapılarına dayanmasıdır. Zira o ne yaptığını çok iyi biliyor. Din istismarına daha sıkı sarılırken "milli birlik" çağrısı yapması, emekçilerin yağma ve talan düzeninden hesap sormak için ayağa kalkmasını önlemek için uydurulan ucuz bir söylemdir. 1100 odalı sarayında müritleriyle sefahat süren birinin sefaletle ittiği toplumun geniş kesimlerine böyle bir çağrı yapması her tür kepezeliğin ötesindedir. Sermayenin tetikçisi siyasetçiler için bile bu kadarı fazladır. Ancak bu türden düzen siyasetçilerinin hiçbir kuralı da ayarı da yoktur, olmayacaktır da. Zira onların "fıtratında" bunlar var. Sorunun çözümü ise, hem milyonları sefaletle iten hem de küstahça alay eden bu zorba rejimle hesaplaşmak için emekçilerin ayağa kalkıp mücadele etmesine bağlıdır.

AKP, ekonomik kriz ve sınıf mücadelesi

K. Torlak

Ekonomik kriz ve ağırlaşan yaşam koşulları toplumsal bunalımı giderek derinleştiriyor. Durum zaten vahim bir hal almışken faşist AKP-MHP yönetimi, 28 Mayıs seçimleri sonrasında “rasyonel politikalara dönüş” adı altında emekçileri hedef alan yeni bir saldırı başlattı. Uyguladıkları ekonomi politikası ile geniş yığınlara zamlar, yüksek enflasyon, ağır vergiler ve düşük ücretleri dayatırken, kapitalist sermayedarlara ise vergi affı ve devlet destekli kredilerle servet transfer etmeye devam ediyorlar.

Dümenini Erdoğan’ın tuttuğu AKP-MHP iktidarı dizginlerinden boşalmış, zamana yayılan bir saldırı gerçekleştiriyor. Seçim sürecinde toplumun gerici kesimlerine seslenebilmek ve ekonomik krize kılıf uydurmak için “Faiz sebep, enflasyon sonuç” nutukları atılarak faizler düşük tutuldu. Kur Korumalı Mevduat (KKM) adı altında kapitalistlere geniş imtiyazlar tanındı. Enflasyon yükseldi, dolaylı vergiler arttırıldı, ücretler eridi, emekçilerin alım gücü aşağıya çekildi vb... Bu icraatlarla krizin faturası yine emekçilere kesilmiş oldu.

Erdoğan’ın yeni Hazine ve Maliye bakanı olan Mehmet Şimşek’in “ekonomik krize çare” olarak yaptığı ilk iş Körfez ülkelerinden para dilenmek oldu. Fakat keskin bir u dönüşü yaparak “dost ülke” ilan ettikleri Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) Türkiye’nin sıcak para ihtiyacını tam olarak karşılayamayınca, yüzlerini tekrar batılı emperyalistlere, yani Londra’daki “faiz lobisine” çevirdiler. Nitekim bunun ilk ayağı İngiltere’deki tefeciler oldu. Bu süreçle birlikte Erdoğan’ın “Nas”ı çöpe atılırken, “faiz lobisinin Nas”ı esas alındı. Böylece sonuçlarından bağımsız olarak faiz oranları yükseltildi, ekonomi de güya “rasyonel” politikanın zeminleri üzerine oturtulmuş oldu. Sermayenin “rasyonel politika” dediği şeyden şu ana kadar çıkan sonuç kapitalistler için vergi affı ve yeni teşvikler olurken, işçi sınıfı ve emekçiler için ağır bir yıkım ve sefalet oldu.

Sermaye iktidarı, sürecin yeni bir toplumsal patlamaya dönüşmesinden duyduğu korkuyla, demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırganlığını şiddetlendirdi. AKP şefi Erdoğan kendi

salanatını devam ettirebilmek için her alanda kaba şiddete başvurarak hukuksuzluğu “norm” haline getirdi. Bu icraatlarla toplumu baskı ve zorbalıkla denetim altında tutmaya çalışıyor, terörize ediyor, kokuşmuş rejimine karşı yapılan en ufak bir hak arama mücadelesine dahi dizginsiz bir saldırı ile karşılık veriyor. Polisin her hafta Cumartesi Annelerine kaba bir zorbalıkla saldırması, salt bu tutum bile rejimin vahşi suretini görmek için yeterlidir.

Sermayenin demir yumruğu AKP-MHP iktidarı her yönden sıkışıyor, sıkıştıkça da saldırganlaşıyor. Zira ekonomik ve siyasal krizin faturası giderek kabarıyor. Yirmi iki yıllık iktidarının ilk 13 yılında seçimleri bir şekilde kazanan Tayyip Erdoğan AKP’si, 7 Haziran 2015 seçimlerinde hezimete uğradı. Ondan sonraki seçimleri ise kan dökerek, hile/hurda ve sahtekarlıkla kazanabildi. 28 Mayıs seçimlerinden ise sahtekarlığa dayalı propaganda, hile/hurda ve emperyalistlerin desteği ile “galip” çıkabildi. Bu kadar hile ve sahtekarlık yapan Erdoğan, toplumsal desteğinin eskisi gibi güçlü olmadığını farkındadır. Bu açığı kapatıp saltanatı korumak için dinci-gerici-şeriatçı-faşist parti, klikler ve tarikatlarla ittifaka girdi. Tüm bunları siyasal dayanakları olarak kullanan Erdoğan, buradan da güç alarak her geçen gün kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklere saldırıyor, devletin gücünü de kullanarak Orta çağ artığı gerici/karlık ideolojisini topluma dayatıyor.

Tüm bu baskı ve zorbalığa karşı ne

tulan, her türden gerici ideoloji ile parçalanmış ve yalıtılmış olan işçi sınıfının, bu sistematik kuşatmadan çıkabilmesi için sınıf bilincini geliştirmesi, bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmesi ve kendisi için sınıf olabilmesi en önemli ve en elzem olan şeylerdir. Marx’ın ünlü “işçi sınıfı devrimciyse her şeydir, değilse hiçbir şey” belirlemesi bu olgunun devrimci temellerini oluşturuyor. Devrimci bir işçi sınıfı hareketi yaratmanın önemi de işte bu maddi koşullara dayanıyor.

Politize olmuş bir işçi sınıfı hem kendisini değiştirir hem de toplumu dönüştürür. Bir bütün olarak Altmışlı yıllar bu olgunun iyi bir örneğini sunar. Saraçhane mitinginden Kavel’e, Derby’den 15-16 Haziran büyük işçi direnişine kadar olan süreç bunu somut olarak göstermektedir. Bugün gerek sendikalar içinde gerekse de sol sosyalist/reformist partiler ve örgütlerde bu bakış açısı fazlasıyla aşınmış durumda. Yani işçi sınıfını devrimcileştirme gibi bir çaba fiili olarak ya çok zayıf ya da sadece söylem olarak, yani kağıt üstünde kalıyor.

Sınıfa politik bilinç taşımanın önemi ve sorunları yıllardır tartışılan konulardan biridir. Bugün sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyini, greve çıkan işçi sayısı üzerinden ya da ücret sorununa karşı verdiği tepki üzerinden tartışmak tek başına yeterli değil. Sınıfa devrimci müdahaleyi ücret sorununa sıkıştırmak ve buradan yüklenmek hareketi “ekonomizme” mahkum eder. Dolayısıyla devrimci politika işçilerin geri bilincine ve dar ekonomik taleplerine yaslanarak değil, tersine o geriliği de gerekli sertlikle eleştirerek onu dönüştürüp devrimci düzeye çıkartacak bir temele oturmalıdır.

Sonuç olarak ekonomik, siyasal ve toplumsal krizin sınıf ve toplum içinde yarattığı politik etkiyi iyi analiz ederek, buradan sonuçlar çıkararak, sınıf içinde güç olmanın ve sınıfı devrimci temellerde geliştirmenin olanaklarına dönüştürmek günün temel sorumluluklarından biridir. Zira toplumsal mücadelenin ihtiyaç duyduğu şey; kapitalist sömürü düzenini temsil eden bilinçli ve son derece organize olmuş sermaye cephesine karşı devrimci politika etrafında örgütlenmiş, demokratik sorunlara da son derece duyarlı olan organize bir işçi sınıfı hareketidir.

yazık ki işçi sınıfından henüz güçlü bir karşı çıkış gerçekleşmedi. Fakat parçalı ve dağınık da olsa direnişler, grevler, eylemler var ve giderek yaygınlaşıyor. Ekonomik krizin yarattığı yüksek enflasyon ve düşük ücret dayatmasına karşı fabrikalarda, atölyelerde, sanayi havzalarında, kamu alanlarında gelişen eylemler var. Tekstil, metal, petro-kimya, belediye gibi iş kollarında çalışan işçiler, emekçiler, memurlar tepki göstererek eyleme geçiyor. Eylemlerin çoğu düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve sendikal örgütlenme hakkına yönelik saldırılara karşı gerçekleştiriliyor. Fakat eylemler ya kısmi kazanım ve anlaşmalarla sona eriyor ya da mahkeme süreçlerine evrilerek sönümleniyor.

Krizi fırsata çeviren kapitalistler bir taraftan işçileri açlık sınırının altında bir ücret ve ağır koşullarda çalışmaya zorlarken öte taraftan işsizlik sopasıyla denetim altına almaya çalışıyor. Bunu başarmalarının arkasındaki esas neden işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin zayıf olmasıdır. Öte yandan, işçi sınıfının önemli bir kesimi sarı sendikalar, cemaatler, tarikatlar, gerici dernekler vb. taraftan kuşatma altına alınmış durumda. Bu durum işçi sınıfını kötürümleştiren, pasifize eden ve dinci-şoven politikalar ile onu parçalayan bir etkene dönüşüyor. Zira bu örgütlenmeler sermaye dünyasının organik birer parçasıdır. Buna rağmen işçi sınıfının bir kesiminin orada olması, kapitalizmin ideolojik-politik cenderesine sıkışmış olmalarından kaynaklanıyor.

Burjuvazi, devlet, düzen partileri ve sarı sendikaların kuşatması altında tu-

Yaşam hakkı ancak mücadele ile korunabilir!

Aktif fay hatları kuşağında yer alan Türkiye’de yaşanan depremler işçi ve emekçiler için tam bir felakete dönüşüyor. Bu olgu, ancak büyük yıkımlarla sonuçlanan depremler yaşandığında hatırlanıyor. Sadece depremler olduğunda TV kanallarında söz hakkı tanınan bilim insanlarının uyarıları ise kısa sürede unutturulmak isteniyor. On binlerce kişinin hayatını kaybettiği 6 Şubat depremlerinin ardından bir kez daha olası İstanbul depremi ve yaratacağı ağır sonuçlar gündeme gelmeye başladı. Oysa bilim insanları 1999’da İstanbul depremi için maksimum 30 yıl süre olduğunu açıklamış ve derhal önlemler alınmaya başlaması gerektiğini söylemişlerdi.

17 Ağustos Marmara Depremi’nin 24’üncü yıl dönümü vesilesiyle konuya dair kapsamlı tartışmalar yapıldı. Bilim insanları depremi meydana getiren enerjinin Marmara Denizi’nde bulunan fay hatlarında biriktiği konusunda uyarılarını dile getiriyor. Kuşkusuz yaşanacak kaybin azaltılması için önlemler alınması kaygısıyla depremin her an olabileceği konusunda uyarı yapıyorlar. Yer kabuğunun hareketlerini türlü yöntemlerle anlatan bilim insanları, İstanbul’da meydana gelecek olası depremin ekonomi, eğitim, sağlık, can kurtarma, ulaşım gibi birçok alanda nasıl bir çöküş yaratacağına dair geniş tartışmalar yapılıyor. Anlatılanlar korkunç bir felaket senaryosu gibi gözükse de bilim, Marmara Denizi’ndeki fayın kırılacağını söylüyor. Ancak rant odaklı bu düzende depreme karşı önlem alınması için uyarıların yeterli olmadığı gün gibi ortadadır. Hem bilim insanları hem toplum basınç uygulamadan, ranttan/talandan beslenen Saray rejiminin bu konuda kılını kıpırdatması mümkün değil.

1999 Marmara Depremi’nin ardından yaşananlar, sermayeye hizmet eden siyasi iktidarların bu konuda ne kadar vurdumduymaz, halkın yaşamını hiçe sayan bir pervasızlık içinde olduğunu ispatlıyor.

Depremin ardından açılan iki binden fazla dava cezasızlıkla sonuçlandırıldı. Zira esas sorumlular iktidarın tepesinde oturuyordu, halen de öyle. Emekçilerden toplanan deprem vergileri iç edildi, nereye gittiği sorulduğunda dönemin bakanları pişkince “kimseye hesap verecek değiliz, yol yaptık” diyebildiler. Bu arada Ulusal Deprem Konseyi iktidar

tarafından lağvedildi. Pusulasını “İnşaat ya Resulullah” olarak belirleyen AKP iktidarı döneminde, “beşli çete” başta olmak üzere inşaat şirketlerinin çıkarları doğrultusunda imar afları çıkarıldı, meslek odalarının yetkileri sınırlandırıldı, yapı-denetim yönetmeliklerinde değişiklikler yapıldı, deprem toplanma alanlarına AVM’ler inşa edildi. Yani “hazırlık” tersi yönde yapıldı. Tabir uygunsuz olası bir depremde can kaybını attırmak için ellerinden geleni yaptılar. Zira deprem toplanma alanlarına inşaat dikmek, sadece rant peşinde koşmak değil, halka karşı ağır bir suç işlemektir aynı zamanda.

Marmara depreminden sonra mevcut yapılar ağır hasarlı ve orta hasarlı olarak raporlanmıştı. Ancak bu yapıların hâlâ yenilenmediği ve güçlendirilmediği ortaya çıktı. Son 24 yılda depreme yönelik hiçbir önlem alınmazken aksine yürütülen politikalar yüzünden sonraki depremlerde de büyük kayıplar yaşandı. ’99 depreminden bu yana 1 Mayıs 2003 Bingöl, 9 Kasım 2011 Van, 24 Ocak 2020 Elâzığ, 30 Ekim 2020 İzmir ve 6 Şubat 2023 Maraş depreminde ihmaller zinciri nedeniyle yüz binlerce insan hayatını kaybetti.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) tarafından gerçekleştirilen yapı taramasının son verilerine göre taranan 35 bin binanın yarısının “yüksek riskli” olduğu tespit edildi. Riskli yapıların bulunduğu 10 dönüşüm alanında ise 77 bin kişinin yaşadığı, kent genelinde acil olarak yıkılması ya da güçlendirilmesi gereken 207 bin binanın tespit edildiği belirtildi. Bu binaların neredeyse tamamında yoksul işçi ve emekçiler yaşıyor.

Tüm bu veriler ve yürütülen politikalar zaten baskı ve yoksulluk koşullarında yaşayan emekçilerin sırtına, gerçekleşmesi beklenen depremden kaynaklı ölüm korkusunu da ekliyor. Oysa güvenli konutlarda yaşamak insani bir hak. İşçi ve emekçilerin bu hakkı, bir yandan dayatılan sefalet ücretleri öte yandan bir avuç sermayedarın çıkarları için gasp ediliyor. Çürük binalarda yaşamaya mecbur bırakılan işçi ve emekçiler aynı pandemide olduğu gibi bir kez daha sefalet ve ölüm ikilemine itiliyor.

Meslek odaları ve uzmanlar binaların güçlendirilerek binlerce yaşamın kurtarılabilirliğini söylüyor. Bilim ve tekniğe uygun binaların yapılması, mevcut binaların taranması, başvuru gerektirmeksizin güçlendirme çalışmalarının hızlandırılması, deprem toplanma alanlarının açıl-

ması, deprem anına ve sonrasına yönelik afet yönetim planı hazırlanması gibi acil birtakım önlemlerin alınması önem taşıyor. Ancak ne Saray rejiminin ne yerel yönetimlerin böyle bir derdi var. İBB’nin son dönemde yaptığı bazı çalışmalar dışında 24 yılda kayda değer bir şey yapılmış değil. Bununla ilgili AKP’nin yaptığı tek şey, deprem toplanma alanlarına AVM dikip rant elde etmektir.

Bilim insanlarının uyarıları ışığında alınması gereken önlemler için toplumsal mücadelenin yükseltilmesi, hem Saray rejimine hem yerel yönetimlere olası İstanbul depremine hazırlık yapmaları için basınç uygulanması büyük bir önem taşıyor. İnsan hayatını hiçe sayan, yıkımların önünü açan ihalelere, yönetmeliklere, rantsal dönüşümlere vb. uygulamalara izin vermemek, her bir canlının deprem nedeniyle ölümünden sorumlu olanlardan hesap sormak da bu mücadelenin bir başka yanını oluşturuyor. Sermayenin çıkarlarına hizmet eden rant/talan odaklı yapılaşma politikalarının ağır sonuçlarını işçi ve emekçilerin ödememesi için yağma ve talandan beslenen düzene karşı örgütlü mücadelenin yükseltilmesi büyük bir önem taşıyor.

İşgal devam ederken Suriye ile “normalleşme” mümkün mü?

E. Bahri

Erdoğan ve Saray rejiminin ilhakta ısrar etmesi hem mülteci sorununu kalıcı hale getirecek hem bölgede her an yeni çatışmalara davetiye çıkartacaktır. Oysa hem Türkiye işçi sınıfı ile emekçilerin hem bölge halklarının talebi ve çıkarlarına uygun olan çözüm, ilhakın bitirilmesi, cihatçı terör örgütlerinin tasfiye edilmesi ve Suriye’de yeniden imarın başlamasıdır.

“İnşallah biz yakında Şam’a gidecek, Selahaddin Eyyubi’nin kabri başında Fatıha okuyacak, Emevi Camisi’nde namazımızı da kılacağız” vaazı, AKP iktidarının Suriye’ye açık savaş ilanıydı. Bu, “Suriye’nin başkentini işgal edeceğiz” demektir. Zira Suriye’nin “düşman” ilan edildiği 2012’de Şam’a gitmenin başka bir yolu yoktu.

Erdoğan, o vaazında, haddini çok aşan şu sözleri de söylemişti:

“... Esed’in Suriye’nin geleceğinde yeri yoktur! Olamaz! Esed, bu şansını çoktan kaybetmiştir...”

2012’de “Osmanlıyı hortlatma hevesi” doruktaydı. AKP şefinin bu kadar kaba-saba, uluslararası hukuku ve devletler arası tüm teamülleri ayaklar altına alan laflar etmesi, Emevi Camisi’nde namaz kılacağına dair hayallerini gösteriyor. Nitekim “yakında” Şam’a gidemeyince histerisi doruğa çıkmış, Libya’da olduğu gibi emperyalist savaş aygıtı NATO’nun Suriye’ye saldırmaması için döne döne çağrı yapmıştı.

Erdoğan’ın başında bulunduğu rejimin haddini aşan kabalıkları, kendine duyulan güvenden kaynaklanmıyordu. AKP, emperyalist / Siyonist güçler tarafından “ılımlı İslam modeli” diye pazarlanıyor, Ortadoğu halklarının bunu satın alacağı sanılıyordu. AKP şefinin bu kadar kendinden emin bir havada vaazlar vermesinin esas nedeni buydu. Yani “İslam dünyasının lideri”, emperyalist/Siyonist güçlerin estirdiği rüzgarla kanatlanıp “Şam fatihi” olacağına inanıyordu.

Oysa hem Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin hem Washington ve Tel Aviv’deki akıl hocalarının Şam’a gitme hevesleri kursaklarında kaldı. Zira bazı kentlerde kitlesel olmayan eylemler yapılsa da iddia edildiği gibi Suriye’de halk ayaklanmış filan değildi. Öyle olsaydı hedeflerine

ulaşmaları zor olmazdı. Ne de olsa “Suriye muhalefeti” diye anılanların önemli bir kesimi emperyalistlerin kullanışlı aparatıydı. Ancak ABD Libya senaryosunu Suriye’de uygulamayı tercih etmedi. NATO’nun Suriye’ye saldırmamasına en çok kızan kişi ise Tayyip Erdoğan’dır. Zira Şam’a gitme histerisi o kadar kuvvetliydi ki, bunun için Suriye’nin yıkılıp yıkılmamasının zerre kadar bir önemi yoktu.

Şam’a gidemeyen Erdoğan ve onun rejiminin Suriye’ye düşmanlıkları dinmek bir yana daha da şiddetlendi. Yüzlerce kilometrelik Türkiye-Suriye sınırı boydan boya cihatçı terör örgütlerine açıldı. Dünyanın 80’i aşkın ülkesinden devşirilen cihatçı tetikçiler Suriye halklarına karşı savaşa sürüldü. Para Körfez şeyhlerinden, silahlar ABD’den eğitim, lojistik destek ve koordinasyon Türkiye’den. Vahşi katil sürülerinden oluşan yerli ya da ithal cihatçılara her tür imkan sağlanarak Suriye’nin yıkılıp-yıkılması, yüzbinlerin ölmesi, milyonların mülteci durumuna düşürülmesi projesi hayata geçirildi. AKP’nin zihniyeti ile cihatçı teröristlerinki arasında bazı nüanslar dışında fark yoktu. Ancak demokrasi ve insan haklarından dem vurmaya adet edinen

ABD ve AB şefleri de bu kafa kesen cihatçıları el üstünde tuttular. ABD halen cihatçı terör örgütlerini kullanıyor.

Suriye’ye karşı savaşın “bir numaralı suçlusunu” unvanını en çok hak eden Tayyip Erdoğan ve başında bulunduğu rejimdir. Zira bu suç ortaklığı olmasaydı, cihatçı terörün bu kadar büyük kıyımlar yapması imkânsız olurdu. Şam’a gideme histerisi bununla da sınırlı kalmadı. Suriye sanayisinin merkezi olan Halep ve çevresinde kurulu bulunan bini aşkın fabrika yağmalandı. Makineleri sökülüp Türkiye’ye taşınan, cihatçılarla suç ortakları tarafından “hurda” diye satıldı.

Vahşette sınır tanımayan saldırılara karşı Suriye ile müttefiklerinin direnmiş ayakta kalabilmesi, Rusya’nın Eylül 2015’te sürece dahil olmasını sağladı. Rusya fiilen devreye girince, Suriye’ye karşı savaş suçunun ortakları olan körfez şeyhleri, -Katar hariç- adım adım savaştan çekildiler. Cihatçı örgütler kendilerine en büyük desteği veren Türkiye ve Katar’la baş başa kaldılar. O dönem bir açıklama yapan eski Katar Dışişleri Bakanı, Suriye’de yönetimi yıkıp cihatçılar başa getirmek için 137 milyar dolar harcadıklarını itiraf etmişti.

O koşullarda AKP ülke içinde iki darbe yedi: İlki Haziran direnişi, ikincisi 7 Haziran 2015 seçim hezimetini. Faşist partiyle koalisyon kurarak yola devam eden dinci-gerici rejimi, dinci-faşist bir niteliğe bürünerek yola devam etti. Bu arada Suriye kentlerinden sökülüp atılan cihatçılar Türkiye sınırına yığıldılar. İdlib ve çevresini işgal eden terör örgütleri AKP-MHP rejiminin insafına kaldılar. Artık tek hayat damarları Türkiye’ydi.

Bu noktada Saray rejimi birkez daha zıvanadan çıkarak, Suriye topraklarını işgal etmeye başladı. Bunda Kürt halkına düşmanlığın payı olsa da esas güdücü kuvvet işgalci/ilhakçı histerinin devam ediyordu. Şam’a gidemediler ama Türkiye sınırına yakın birçok Suriye şehri, kasabasını, köyünü işgal ettiler. İlk andan itibaren bölgenin demografik yapısını değiştirerek, ilah için zemin hazırlamaya başladılar. Terör örgütlerini birleştiren AKP-MHP rejimi, TSK’yı cihatçılarla aynı mevzilere yerleştirdi. İşgal bölgesinde kendi yönetimini kuran Saray rejimi halen maşa bağladığı 100 binden fazla cihatçı kullanıyor. Zira bunlar işgalin esas dayanağını oluşturuyorlar

Suriye’ye karşı tek taraflı işlenen bu

kadar vahim suçlara rağmen, Tayyip Erdoğan seçimlerden önce Beşar Esad'la görüşebileceği yönünde laflar etmeye başladı. Rusya'nın ara bulmasıyla istihbarat şefleri ve bakan düzeyinde bazı görüşmeler yapıldı. Ancak AKP şefinin açıklamalarının ne kadar samimi olduğu sorusu da doğal olarak gündeme geldi. Zira dün ak dediğine bugün kara diyen, keskin dönüşleri yapan biridir söz konusu olan. Böyle birinin her sözünün doğruluğundan şüphe edilmesi kaçınılmazdır.

Saray rejimi ve onun şefi Erdoğan'ın kendilerine karşı izlediği tüm yıkıcı politikalara rağmen hem Esad hem de Suriye yönetimi ilişkileri düzeltmek istediklerini dile getirdiler. Hem buna ihtiyaçları var hem iki komşu ülke ilişkilerinin bu şekilde devam etmesinden yana değiller. Ancak haklı olarak, görüşmeden önce iki temel şartın yerine getirilmesini istediler: Bunlardan ilki, TSK'nin işgal ettiği Suriye topraklarından çekilmesi. İkincisi ise Saray rejiminin cihatçı terör örgütlerine verdiği desteği kesmesidir. Bu iki şartın yerine getirilmesi ya da yerine getirileceğinin garanti edilmesi durumunda Esad-Erdoğan görüşmesinin olabileceğini, Esad dahil Suriyeli yetkililer dile getirdiler.

Tam da "Esad-Erdoğan görüşmesi yaklaştı" yorumları yapılmaya başlamışken sahneye çıkan AKP şefi, işgal ettikleri Suriye topraklarından çekilmeyeceklerini ilan etti. Bu ise, Esad'la görüşmenin belli olmayan bir tarihe atılması anlamına geliyor. Zira Esad'ın şartları çok açıktır. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in çabalarına rağmen Esad geri adım atmamıştı.

Atamaz da. Zira ülkesinin topraklarını işgal etmiş bir rejimin şefiyle görüşmek hem ciddi bir geri adım olur hem Suriye halkları nezdindeki imajını zedelerdi.

AKP şefinin Suriye topraklarını ilhak etme hevesinin yeniden öne çıkması, ABD'nin Suriye'ye karşı daha saldırgan bir yönelime girmesiyle bağlantılıdır. Zira Türkiye'nin Suriye topraklarını ilhak etmesi, ABD-İsrail cephesinin de tercihidir. TSK'nin Suriye'den çekilmesi ve cihatçı örgütlere yapılan desteğin kesilmesi ise, Rusya politikasına uygun düşüyor. Bu koşullarda Biden yönetiminin saldırganlık

dozunu arttıran bir yönelime girmesi, Erdoğan'ın anlaşma/uzlaşma laflarını bir kenara atıp, ilhakçı yüzünü birkez daha göstermesine vesile oldu.

10 Ağustos'ta Birleşik Arap Emirlikleri'nin (BAE) Sky News Arabia adlı kanalına mülakat veren Esad, konuyla ilgili soruya verdiği yanıtta, Erdoğan'ın ilhak politikası devam ettiği sürece görüşmenin olmayacağını ifade etti. Kendi taleplerinin işgalin sona ermesi olduğunu vurgulayan Esad, Erdoğan'ın ise tersi yönde adımlar attığını, bundan dolayı Erdoğan'ın istediği koşullarda bir görüşmenin olmayacağını belirtti. Diğer bir soruya verdiği yanıtta ise, Suriye'deki terörün Türkiye imalatı

olduğunu hatırlatan Esad, bu koşullarda görüşme yapmanın hem gereksiz hem yararsız olacağını söyledi.

Bu arada Esad'ı haklı çıkaran bir diğer gelişme ise, Türkiye güdümündeki cihatçıların bir kısmının ABD'nin kullanımına sunulup Fırat'ın doğusundaki Tenef Üssü'ne kaydırılmasıdır. Bu adım, Saray rejiminin halen Suriye'ye karşı düşmanca bir tutum içinde olduğunu teyit ediyor. Cihatçıların bir kısmının ABD'nin kullanımına sunulması, AKP şefinin Biden yönetimi ile perde arkasında kirli pazarlıklar yaptığına işaret ediyor.

Yaptığı U dönüşleri ile Suudi Arabistan, BAE, Mısır gibi Arap ülkeleriyle yeniden ilişki geliştiren Erdoğan'ın, Suriye topraklarını ilhak etme politikası ise bu ilişkilere zarar veriyor. Ancak ilhak hevesi nedeniyle bu konuda da ikili oynuyor. İlhakın yaratacağı sorunlar bir yana, Suriye'de "normalleşme" ve "yeniden imar" başlamadan mültecilerin geri dönüşü de söz konusu olmayacak. Bazı mültecilerin TSK'nin işgal ettiği bölgelere transferi ise "devede kulak" türünden bir "çözüm" olabilir ancak. Erdoğan ve Saray rejiminin ilhakta ısrar etmesi hem mülteci sorununu kalıcı hale getirecek hem bölgede her an yeni çatışmalara davetiye çıkartacaktır. Oysa hem Türkiye işçi sınıfı ile emekçilerin hem bölge halklarının talebi ve çıkarlarına uygun olan çözüm, ilhakın bitirilmesi, cihatçı terör örgütlerinin tasfiye edilmesi ve Suriye'de yeniden imarın başlamasıdır.

"Liyakat" ve "mülakat" tartışmaları

Gerici-faşist rejimin şefi Tayyip Erdoğan, seçimlerden önce "Kamuya işe alımlarda zorunlu bazı alanlar dışında başarı sıralamasına göre işe alımı esas haline getireceğiz" diyerek kamuda mülakatları kaldıracıklarını vaat etti. Her sözü gibi bunun da sahte olduğu ortaya çıktı. Çünkü kamuda işe alımlarda mülakat devam ediyor.

"MÜLAKATIN" YARATTIĞI SONUÇLARIN GELDİĞİ BOYUT

Kamuda işe alımlarda "mülakatlar" aracılığıyla sınavlarda başarılı olanlara değil dinci-faşist rejimin destekçilerine öncelik tanınıyor. CHP Ankara Milletvekili Murat Emir'in TBMM gündemine taşıdığı iddialara göre, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda "görevde yükselme ve unvan" değişikliği sınavında 90 ve üzeri puan alan adaylar mülakatla elendi. Ayrıca, Personel Daire Başkanı eşini "hülle" yoluyla şube müdürü yaptı. "Kamu Personeli Seçme Sınavı"ndan (KPSS) sonra mülakat sisteminin getiril-

mesindeki asıl amaç liyakatsizliği, kayırmacılığı ön plana çıkarmaktır. AKP-MHP iktidarı, bunu yıllardır uyguluyor.

Gerici-faşist rejimin mülakat uygulaması ile yandaşlarını kamu alanında iş sahibi yapması bir yanı sıra bu alandaki yozlaşmanın da en temel göstergesidir. Mülakat sistemi iş güvencesinden yoksun kesimler arasındaki kayırmacılığın ve keyfiyetin geldiği boyutu ortaya çıkarmaktadır.

AKP-MHP iktidarının parti-devlet olarak işlediği, devleti tüm kurum ve olanakları ile elinde, denetiminde ve hizmetinde tuttuğu böylesi bir dönemde yaşananlar bir sonuçtur. Mülakat devleti ele geçiren bu dinci-faşist koalisyonun kendi düzenini oturtabilmesi için elini kolaylaştıran işlevsel bir araçtır. Mülakat sistemi bu kapsamda ele alınmadığında, karşısında öne çıkarılan "liyakat" söylemi çürümüş sermaye düzeninin eleştirisi olarak değil, çoğu zaman

güzellemesi olarak kullanılıyor.

"LİYAKAT VE MÜLAKAT" İKİLEMİ

Eşitsiz koşullarda yapılan sınav sistemi üzerinden "yeterliliğin ölçülmesi"nin ne kadar sağlıklı bir yöntem olduğu tartışmalıdır.

Liyakat, "layık" kökünden geliyor ve uygun olmak anlamında kullanılıyor. İfade edilen çerçevede ise işin üstesinden gelebilecek yetenekte olmak manasına geliyor. TDK ise liyakatı "Bir kimsenin, kendisine iş verilmeye uygunluk, yararlılık durumu, deyim, yararlılık, yararışık" olarak tanımlıyor.

Elbette bir işe yatkınlık, yetenek, deneyim, tecrübe önemli olgulardır. Ancak kapitalizm koşullarında, eşitsiz bir yarışta, sınava ve elemeye dayalı bir sistemde "yatkınlık" ve "yetenek" tartışmalıdır. "Kimin için liyakat" ve "hangi sınıf için liyakat" sorularını da bunun

yanına koymak gerekiyor. Zira, kapitalist devlette "liyakatin" yani "yeterliliğin" ölçtü, sermaye adına toplumu ve kurulu devlet yapısını amaca uygun bir şekilde yönetmektir. Devleti ve kurumlarını yönetmede "yeterlilik" burjuvazi adına burada bir anlam kazanır.

Liyakat ve mülakat karşılaştırmaları kapitalizm koşullarında emeğin sömürsünü derinleştirmek, işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırmak dışında bir işe yaramaz. Gerici-faşist rejimin hüküm sürdüğü günümüz koşullarına "mülakat" aracılığıyla kayırmacılığın, keyfiyetin geldiği boyut elbette teşhir edilebilir. Ancak bunu yaparken "liyakat savunusu" üzerinden kurulu düzenin işleyişini sahiplenmek, hele ki kitleleri bu söyleme kazanmak için uğraşmak devrimci-ilerici güçlerin işi olamaz. Zira bu yaklaşım "genel planda kapitalist düzende bir sorun yok, düzenin işleyişinde, bunun yol ve yönteminde sorunlar var" demek anlamına gelmektedir.

1 Eylül Dünya Barış Günü:

Kapitalizmde barış “özlem”, savaş “gerçek”

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde her yıl farklı etkinlikler, eylemler düzenlenmekte ya da kutlamalar yapılmaktadır. Bu vesileyle barışa ve insanların kardeşçe yaşayabileceği bir dünyaya duyulan özlem dile getirilir. Silahlanmaya, militarizme, saldırganlık ve savaşa karşı şiarlar yükseltilir. Ancak bu etkinliklerin bir günle sınırlı olmasından dolayı, 1 Eylül “insani barış temennilerinin dile getirildiği bir gün” olmanın ötesine geçemiyor. Oysa içinden geçmekte olduğumuz dönemde militarizme ve savaşa karşı durup, barış mücadelesini yükseltmek bundan çok daha fazlasını gerektiriyor.

1 Eylül 1939, Nazi ordularının Polonya'ya saldırarak ikinci emperyalist paylaşım savaşını fiilen başlattığı tarihtir. İnsan soyunun tanık olduğu en acımasız vahşet gösterileri yapan Nazileri, Kızıl Ordu, Sovyet halkları ve Avrupa'da direnen komünistler ancak 1945 yılı ortalarında yenildi.

O savaşta hayatını kaybedenlerin sayısı kesin olarak bilinmemekle birlikte, yaklaşık 72 milyon kişinin öldüğü kabul ediliyor. Bunların yaklaşık 30 milyonu Sovyet yurttaşıydı.

Savaşın son günlerinde ABD emperyalizminin Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atom bombası atması, savaş ateşlerinin yakılmaya devam edeceğinin işaretini verdi.

Nitekim hemen ardından ABD “soğuk savaş” diye anılan süreci başlatarak, Sovyetler Birliği'ne atom bombalarıyla saldırı planlanmaya başladı. Ancak bazı batılı bilim insanlarının sağladığı kritik bilgileri kullanan Sovyet bilim insanları atom bombasını imal etmeyi başarınca ABD saldırı planını çöpe atmak zorunda kalmıştı.

O süreçte hem barış mücadelesini güçlendirmek hem olası savaşların yaratacağı yıkımlara dair bir farkındalık yaratmak amacıyla Sovyetler Birliği'nin çabasıyla 1 Eylül, ilerici güçler tarafından Dünya Barış Günü olarak kabul edildi.

Birleşmiş Milletler de (BM) 1981 yılında düzenlenen 57. Genel Kurulu'nda 1 Eylül'ü Dünya Barış Günü olarak kabul etti. Ancak sonrasında BM 21 Eylül'ü barış günü ilan etti. Buna rağmen barış günü 1 Eylül olarak kaldı.

2023 yılının 1 Eylül'ünde barış hiç olmadığı kadar acil bir ihtiyaç haline gelmişken, üçüncü dünya savaşı tehlikesi de hiç bu kadar yakın olmamıştı. Zira, atom bombalarının atıldığı günden bu yana dünyanın savaşsız tek bir gün yaşamasına bile fırsat vermeyen emperyalistlerin fitilini ateşlediği birçok savaş devam etmektedir. İzlenen politikalar, savaşların bitirilmesini değil uzatılmasını hedefliyor. ABD ile batılı suç ortaklarının Şubat 2022'den bu yana Ukrayna'ya sürekli silah ve mühimmat aktarmaları, savaşı bitirme ihtimalinin gündeme gelmesini halen engelliyor. Özellikle ABD'nin izlediği saldırgan/provokatif politikalar yeni çatışmaların fitilini ateşleme riskini giderek artırıyor.

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) hesaplamalarına göre geçen yıl silahlanma ve savaş için harcanan para 2 trilyon doları aştı. ABD ile suç ortakları, Kuzey Atlantik Paketi adıyla kurdukları emperyalist NATO aygıtını bir “dünya savaş örgütü” haline getirmek için yoğun bir çaba harcıyor. Bu

bağlamda, ikinci emperyalist paylaşım savaşında işledikleri ağır suçlardan dolayı askeri donanımları sınırlanan Almanya ile Japonya histerik bir silahlanma sürecine girmiş bulunuyorlar. Uluslararası anlaşmalara göre bu yasaklanmış olsa da ABD bu silahlanma histerisine destek veriyor. Zira her iki devleti de hegemonya savaşında bir aparat olarak kullanmak istiyor. Bu arada Çin, Rusya gibi emperyalist güçler de silaha ayırdıkları bütçeleri sürekli artırıyor. Bu yarışa Türkiye, Suudi Arabistan, Pakistan, İran, Güney Kore vb. orta kuşak kapitalist devletler de katılıyor. Tüm bunlar bir tesadüf değil elbette: “Sistemin yapısal krizinin temel önemde bir başka unsuru, emperyalistler arası ilişkiler alanıdır. Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde kızışan rekabet, yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma yarışı ve tırmanan militarizm, nihayet tüm bunları tamamlayan ve en yıkıcı biçimde somutlayan saldırganlık ve savaşlar dizisi, günümüz dünyasının ön plandaki gündelik görünümünü oluşturmaktadır.” (TKİP V. Kongresi Bildirgesi)

Yani sorun emperyalist/kapitalist sistemin yapısal krizinden kaynaklanıyor.

ABD'nin özellikle Çin'i “baş düşman” ilan etmesi, savaşın Asya-Pasifik bölgesine sıçrama tehlikesini artırıyor. Bu olasılığın gerçekleşmesi ise, tarihte eşi benzeri görülmemiş bir yıkım ve kıyıma yol açar. Böyle bir savaşın önceliklerden çok farklı olacağı, nükleer/biyolojik silahların kullanılabilirliği, bunun ise insan soyu ve yerküredeki tüm canlılar için ölümcül sonuçlar yaratabileceği hem bilim insanları hem savaş karşıtları tarafından sık sık hatırlatılıyor.

Yazık ki, insan soyunun karşısında böyle bir risk var. Bunu ortadan kaldırmak ise ancak halkların anti-militarist, anti-emperyalist birleşik enternasyonal mücadelesinin geliştirilmesiyle mümkün olabilir. Kitlelerin gücü ile savaş engellense bile, bunun kendisi sorunu özü itibarıyla ortadan kaldırmayacaktır. Savaş sorununu ortadan kaldırıp insan soyunun güncel talebi ve tarihsel özlemi olan barışı kazanabilmek için, kapitalist sistemi yıkıp tarihin çöplüğüne atmak gerekiyor. Aksi durumda ne savaş “bir gerçeklik” olmaktan çıkarılabilir ne insan soyunun “barış özlemi”ne kavuşması mümkün olabilir.

MESS Grup TİS süreci üzerine...

Güncel mücadelede başarı geleceği kazanmanın anahtarıdır!

Metal işkolu ve metal işçilerinin mücadelesi sınıf hareketi açısından her dönem kritik bir önem taşımıştır. Bu, metal işkolunun kapitalist ekonomide tuttuğu yer açısından olduğu kadar, metal işçilerinin mücadele tarihi ve deneyimi açısından da böyledir. Metal işçilerinin mücadelesinin ileri çıkışı ya da gerilemesi her dönem genel olarak sınıf hareketini doğrudan etkilemiştir. Deyim uygunsu burada girişilen mücadele sınıf mücadelesinin ön cephesidir. Sermaye düzeni ve kapitalistlerin örgütleri de bunu her zaman gözeterek hareket etmiş, metal işçilerinin mücadelesi ve birikimlerine hep özel bir "önem" ve "dikkat" göstermiştir.

1960 ve '70'li yılların güçlenen sınıf mücadelesi pratiğinde, metal işçilerinin rolü somut olarak gözlemlenebilen bir olgudur. Türkiye'nin kapitalist gelişim sürecinin hızlandığı o yıllarda, sınıf mücadelesi de yeni bir düzey kazanmış, yasal ve fiili engelleri aşarak güçlenmiştir. Grev hakkının kazanılmasından kitlesel mitinglere, devlet sendikacılığından koparak DİSK'in kurulmasına, oradan 15-16 Haziran büyük işçi direnişine, MESS grevlerine, faşizme ihtar eylemlerine uzanan tarihsel dönem içinde metal işçileri çoğunlukla sürükleyici güç olmuştur. 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle iktidara el koyan faşist generallerin ilk hedeflerinden biri, Maden-İş Sendikası şahsında öncü metal işçileri olmuştur. Cuntanın düzlediği zeminde Türk Metal, asker postallarına yaslanarak fabrikalara yerleşebildi. Generaller ve metal kapitalistleri eliyle yürütülen bu saldırı, işçi sınıfı hareketi için yıkıcı bir darbe olmuştur.

Metal işçileri, sonuçları bugünlere kadar uzanan ideolojik, politik, kültürel bir kuşatma altına alınmıştır. Bu organize kuşatmaya rağmen metal işçileri öyle ya da böyle her dönem belli bir hareketlilik içinde olmuştur. Dar sınırları aşmasa da ekonomik-sosyal sorunlara karşı örgütlenme ve mücadele eğilimi devam etmiştir. Faşist cuntanın cenderesini kıran ilk işçi direnişlerinde de metal işçilerinin önemli bir rolü olmuştur. 1998 ve 2015'te gerçekleştirilen kitlesel çıkışlar mücadele tarihine eklenmiş, bunlar ise sınıf hareketinin dinamizmini artıran katkılar sunmuştur.

Son yıllarda özellikle MESS'le yapı-

lan Grup TİS süreçlerinde hareketlenen metal işçileri, henüz genel sınıf hareketinin geri tablosunu aşabilecek ve öncü misyonunu oynayabilecek olanakları yaratmasa da dinamik bir mücadele potansiyeli taşıdığını göstermiştir. Yılların biriktirdiği ekonomik, sosyal sorunlar yumağına ekonomik krizin ağır faturasının eklenmesi bu dinamikleri daha da güçlendirmiştir. İşkolunda yetkili sendikaların baskın hakimiyetine ve engelleyici yaklaşımlarına karşı gösterilen tepkiler, metal işçilerinin mücadele isteğinin güçlendiğine işaret ediyor.

Onlarca fabrikada çalışan, on binlerce işçiyi kapsayan MESS Grup TİS süreci yaklaşıyor. Eylül ayında başlayacak TİS görüşmeleri öncesi, yetkili sendikalar sözleşme taslağı hazırlama sürecindedir. TİS kapsamındaki fabrikalarda, geçmişin aksine daha hareketli bir süreç yaşanıyor. TİS görüşmelerinin ilerleyen aşamaları tepkinin artacağı evreler olacak; sınıf hareketinde yaşanabilecek muhtemel gelişmelerden etkilenen, tersinden ise sınıf hareketini etkileyen bir içerik kazanacaktır.

Çalışma ve yaşam koşullarında yaşanan gerileme, krizin faturasının yansımaları, sınıf hareketinin geri olduğu böylesi

dönemlerde TİS süreçlerinin önemini özel olarak arttırmaktadır. İlginin arttığı, fabrikaların hareketlendiği, yakıcı taleplerin kazanılması için mücadele istek ve enerjisinin yoğunlaştığı bu süreçler, sınıf hareketinin yeni bir çıkış yapma olanaklarını da içinde barındırıyor. Bu, Metal Grup TİS süreci olduğunda ise çok daha özel bir anlam ifade ediyor. İşçi sınıfının parçalı, dağınık yapısı karşısında, onlarca fabrika-on binlerce işçinin ortak gündemi olan TİS süreci ve bu kapsamda örgütlenecek mücadele, ilgili fabrikaların çok ötesinde bir alanı etkileyecektir. Sermayenin kuşatması, hâkim sendikal anlayışların mücadeleyi frenleyen, baltalayan yaklaşımları ne olursa olsun birçok TİS deneyimi bunu ayrıca gösteriyor. Bunun en belirgin örneği Metal Fırtına'ya dönüşen öfke patlaması ve sendikal ağalık düzenini hedefleyen mücadelenin kazandığı boyuttur.

Taslak hazırlama sürecinde ortaya çıkan veriler biriken potansiyellerin, mücadele istek ve kararlılığının güçlendiğine işaret ediyor. Ancak geçmişin deneyimlerinden öğrenmek, metal işçilerinin önünde bulunan engelleri aşmak çabası bu potansiyelleri açığa çıkartabilir, birleştirip-kaynaştırabilir. Fabrika merkezle-

rinde oluşturulacak taban iradesi, farklı fabrikalarda örgütlenen iradelerin koordineli edilmesi, sermayenin gerici ideolojik-politik kuşatmasını parçalayacak siyasal müdahalelerin yapılması... Diğer bir ifadeyle sendikal bürokrasinin inisiyatifini sınırlayacak, sermayenin ve AKP-MHP rejiminin olası saldırılarını boşa düşürecek bağımsız bir iradenin geliştirilmesi çabası kritik bir önem taşıyor.

Sınıf hareketi bir süredir inişli-çıkışlı bir seyir izliyor. Ekonomik krizin etkisi farklı işkolu ve fabrikalarda kendiliğinden eylemleri tetikliyor. Düzenin çürümüş siyasi temsilcilerinin yarattığı çalkantılardan doğrudan etkilenen hak talepli bu eylemler, taleplerin kazanılıp-kazanılmamasından bağımsız olarak belli bir süre içinde sönümleniyor. Deprem ve seçim süreçleri dışında görece bir yaygınlık taşıyan işçi eylemleri, sınıf hareketinin içine sıkıştığı cendereyi yıkacak güce ulaşmıyor.

Belli ekonomik-sosyal taleplerle yapılan eylemler yaygın olsa da işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün zayıflığından dolayı hareket parçalı, dağınık ve çoğu durumda kendiliğindenliği aşmıyor.

Sermaye düzeninin politik yaklaşımlarının, iç çekişmelerinin etkisinden kendini kurtaramıyor. Eylemler kendi içinde, dar tepkiler olmanın ötesine gidemiyor. Bu darlığı aşabilecek kanalları açmadığı için ise bilinç ve örgütlülük alanında belirgin bir gelişim sağlayamıyor. Bağımsız, birleşik bir sınıf hareketi yaratılma imkanlarını açığa çıkartamıyor. Yılları bulan yapısal zaafaların yarattığı bu açmaz, kapitalizmin çok yönlü krizlerinin dayattığı yıkımlar ile sınıf hareketinin durağanlığı arasındaki çelişkinin her geçen gün keskinleşmesini sağlıyor.

İşçi sınıfı, sermaye düzeninin gerici ideolojik-örgütsel kuşatması altında tutuluyor. İktidar, devlet mekanizması, Saray'dan beslenen çürümüş sermaye medyası, sendikal bürokrasi dört koldan kuşatarak işçi sınıfını adeta boğmaya çalışıyor. AKP-MHP rejiminin yaydığı dinci-gerici, şoven-ırkçı ideolojik zehirlerin etkisine açık olan sınıf, yazık ki etnik, dinsel, mezhepsel önyargıların girdabında sürükleniyor. Sermaye düzeninin içinde bulunduğu çatışmalı atmosfer, saray rejiminin pervasız saldırıları bu kuşatmayı daha da derinleştiriyor. Buna karşın sorun ve çelişkiler de giderek daha kapsamlı daha derin bir hal alıyor. İşçi eylemlerinin, direnişlerinin yaygınlaşması ve belirgin hale gelen çıkış arayışı sorunların derinleşmesinden kaynaklanıyor. Kapsamlı yıkım ile işçi sınıfının durağanlığı arasındaki çelişki derinleştikçe, çözüm arayışları da artacaktır.

Seçimlerin hemen ardında AKP-MHP rejiminin başlattığı ekonomik yıkım saldırıları toplumun farklı kesimlerinin giderek yaygınlaşan tepkilerine konu oluyor. Niteliği ve etkisinden bağımsız olarak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin alttan alta mayalanan öfke ve tepkisinin artık daha görünür olacağı bir sürecin öngünlerindeyiz. Çeşitli iş kollarında ek zam talepli eylemler, hak gasplarına karşı gelişen tepkiler, toplu sözleşme hazırlıkları, me-mur ve emeklilerin eylemleri vb... Tüm bunlar toplumsal bir mahiyet kazanan kriz kaynaklı saldırıların doğal sonuçlarıdır. Bu hareketliliğin her biri önemli olmanın yanı sıra, bütünü sınıf hareketinin gelişimi ve yapısal zaafalarını aşmak için bir dizi olanak ve zemin sunuyor. Her biri kendi mecrasında akan bu hareketler devam ederken MESS Grup TİS sürecinde metal fabrikalarında gelişecek mücadelenin özel bir önemi olacaktır.

Ancak mücadele istek ve enerjisinin artması, işçi sınıfının önündeki temel engelleri aşmasına yetmiyor. Sınıfın yerel çıkışları birleştirilemediği, kendiliğindenliği aşıp hedefli bir içeriğe kavuşmadığı, fabrika merkezleri sınıfın örgütlenme

zeminlerine dönüştürülemediği koşullarda -ki bu bilincin, örgütlülüğün gelişimi ve taban iradesi demektir- var olan kısır döngü aşılamıyor. Bu ise, sınıf hareketi ile doğrudan bağ kurma çabasına dayanan öncü-devrimci müdahale ihtiyacının yakıcı önemini birkez daha ortaya koyuyor.

Metal işkolu ve metal işçilerinin mücadelesi, devrimci sınıf çalışması açısından her dönem özel bir gündem ve yoğunlaşma alanı olmuştur. Sınıf devrimcileri tek tek fabrikalarda yaşanan süreçleri örgütlenme ve hareketle bağ kurmanın yanı sıra, işkoluna politik müdahaleyi de bu kapsamda ele almıştır. Yılların deneyimi ve birikimi üzerinden şekillenen bu bakış ve çaba, 2015 Metal Fırtınası sürecinde devrimci sınıf çalışmasının hareketle dolaysız bağ kurmasını, yönlendirmesini sağlamış, olumlu-olumsuz zengin deneyimleriyle devrimci sınıf faaliyetine çok şey katmıştır. Sonraki süreçlerde ise, sınıf devrimcileri faaliyetlerini metal işçilerinin ve kendi öz deneyimlerinin süzgecinden geçirerek müdahale etmeye çalıştılar. Genel sınıf mücadelesinin atmosferinden de kaynaklı olarak belli bir darlık taşıyan, yer yer Grup TİS süreçlerine sıkışan faaliyet kapasitesi, yarattığı olanaklar, yakaladığı imkanlar ile bugün çok daha ileriye taşıyabilecek bir birikime ulaşmıştır.

Sınıf devrimcileri adına önümüzdeki günler ve haftalar, MESS Grup TİS sürecinin de etkisiyle metal işçilerinin biriken mücadele isteğiyle buluşma, öfke ve tepkisini açığa çıkartarak örgütlenme çabasına yoğunlaşacağı bir dönem olacak. Sınıf devrimcileri, kendi içinde dar bir sözleşme süreci olmasının ötesinde bir anlam ve önem atfedilen TİS dönemine özel bir ilgi, dikkat ve pratik çaba ile yüklenecekler. Bu ihtiyaç, başta metal işçileri olmak üzere sınıf hareketinin biriktirdiği olanaklara yönelik bir öznel çaba olacaktır. Bu ise devrimci sınıf çalışmasının önünü açmak, birikim ve olanaklarını genişletmek, politik ve pratik etkisini yaymak açısından da önemli bir imkandır.

Genel hareketlilik ile öncü-devrimci

mücadelenin birbirine ihtiyaç duyduğu kriz ve bunalım dönemlerinin kendine özgü koşullarını deneyimliyoruz. Metal işçileri, önlerine dikilen engelleri aşmak için devrimci-siyasal bir önderliğe, devrimci sınıf çalışması ise işçi sınıfıyla kaynaşıp birleşmeye ihtiyaç duyuyor. Kriz atmosferinin yarattığı toplumsal hareketlilik içinde metal işçilerinin dinamiği, bu birleşme ve kaynaşma açısından önemli olanaklar barındırıyor.

Sözleşme dönemleri, kuşkusuz sınıfın belli talepleri kazanmak için hareketlendiği, yer yer mücadeleye giriştiği süreçlere sahne olabiliyor. Metal işçilerinin başta ücretler olmak üzere ekonomik ve sosyal bir dizi talebi bulunuyor ve bunları kazanmak istiyor. Mücadele isteği duymasının, erken bir zamanda taslak hazırlama sürecinde tepkisini farklı yollarla dile getirmesinin nedeni de bu kazanma isteğidir. Çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşması, ücretlerin erimesi, sosyal hak gaspları artık kaldırılamaz bir noktada. Sınıfın çok yönlü istemlerini sadeleştirmek, bu talepler etrafında bir kenetlenme yaratabilmek, örgütlenmeyi bu kapsamda ete kemiğe büründürebilmek ilk yakalanacak halka olmalı.

İkinci halka, metal işçilerinin fabrika merkezlerinde kuracağı, giderek farklı fabrikalarla iletişimini gerçekleştireceği ve kendi iradesini açığa çıkartabileceği örgütlenme zeminlerinin yaratılabilmesidir. Sözleşme sürecinde taslakların hazırlanmasından, taleplerin belirlenmesine, MESS ile yapılan görüşmelerden, imzaların atılması ya da greve çıkılması sürecine kadar söz, yetki, karar hakkını işçiler eline almalıdır. Bu inisiyatifin fabrika ve fabrikalar arası kurullar aracılığıyla güçlendirilmesi gerekiyor.

Üçüncü halka, TİS sürecinin dışı dışı bir mücadele dönemi olduğu gerçeğinin unutulmamasıdır. Metal işçisi kazanmak istiyorsa, taleplerinin görüşme masasında güçlü bir şekilde karşılık bulmasını istiyorsa fiili-meşru mücadeleye hazırlanmalıdır. Greve çıkma kararlığını kuşanmalı, sermayenin hizmetindeki Tayyip Erdoğan'ın grevleri yasaklama hamlesine hazırlıklı olmalı, böyle bir durumda ise fiili grevle Saray rejiminin yasak kararını çöpe atmalıdır.

Mücadelede bu bütünlüğün yakalanabilmesi, sadece sözleşme sürecinde sınıfın taleplerinin kazanılması açısından değil, yanı sıra bilinci, örgütlülüğü ve genel sınıf mücadelesinin gelişimine sunacağı katkı bakımında da özel bir önem taşıyor. Öte yandan, TİS süreçleri metal işçisinin önündeki engelleri yıkmanın, yıllara yayılan zaafaları aşmanın ve mücadeleyi yeni bir düzeyde kurmanın imkanı olarak da değerlendirilmelidir. Devrimci sınıf çalışmasının esas yüklenme noktasını da burası oluşturmaktadır. Güncel mücadele içinde metal işçilerinin sınıf bilincini geliştirmek, sermaye düzeninin dayattığı gerici ideolojik, politik, kültürel, örgütsel önyargıları parçalamak yüklenilmesi gereken halkalardır.

Bu ise, tabanda birliğin sağlanması, işçi iradesinin inşa edilmesi, mücadelenin somut hedeflere kavuşturulması, kapitalist düzenin-Saray rejiminin-sendikal ağalık düzeninin hareketi kötürümleştirme, içten içe çürütme oyunlarının boşa düşürülmesi için çaba harcanması anlamına geliyor. Metal işçileri mevcut bilincini aşmadığı, sendikalara hakim olan bürokratik düzeni yıkamadığı süreçte, bırakın sınıf mücadelesinde öncü rolü oynamayı, TİS kapsamındaki güncel taleplerini bile kazanmaya muvaffak olmadığını pek çok deneyim göstermiştir.

Belirttiğimiz hedeflere ulaşabilmek için işçi sınıfının yapısal zaafalarını aşma bakışı ile çok yönlü bir devrimci-siyasal önderlik pratiği ortaya koymak günün en öncelikli görevlerindedir. Bu bakış tek tek fabrikalara, işkoluna ya da sınıf mücadelesinin bütününe müdahalede sınıf devrimcilerinin ana eksenini olmalı, planlamalar buna göre yapılmalı, güçler, araçlar bu eksenini güçlendirme perspektifiyle seferber edilmelidir. Sınıfın kendiliğinden tepkisi şeklinde gelişen eylemlerin taşıdığı güçlü potansiyeli açığa çıkarabilme ve somut hedefler etrafında ileri taşıyabilmenin yolu da buradan geçiyor.

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışıyla hareket edenler, işçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepkiyi açığa çıkartmak, birleştirmek ve devrimci temellerde örgütlemek hedefiyle günün görevlerine yaklaşmalıdır. Mücadelenin yarattığı her olanağı işçi sınıfı hareketinin genel ihtiyaçlarını da gözetilen bir bakışla değerlendirmelidir. Kapitalist sanayinin temel fabrikalarında yaşanabilecek olası ileriye çıkışların sınıf hareketine katacağı dinamizm özellikle gözetilmelidir. Sınıf mücadelesinde önemli mevzilerin ve güncel taleplerin kazanılması noktasında sağlanan başarılar geleceği kazanmanın da anahtarı olacaktır!

“Yaşasın onurlu mücadelemiz”

-Kendinizi tanıtır Plasmek'te yaşanan süreci anlatır mısınız?

Plasmek direnişçisi: Üç yıldır İstanbul Sancaktepe'de bulunan Plasmek Makina'da çalışıyordum. Özellikle son iki yıldır ücretlerimiz çok düşük kalıyordu. Ücretlere yapılan zamlar çok yetersizdi. Emegimizin karşılığını alamıyorduk.

Bu durumu değiştirmek için işçi arkadaşlarla sendikalı olalım diye konuşuyorduk. Eğer sendikalı olursak, birliğimiz-beraberliğimiz güçlenir diye düşündük. Öyle de oldu. TOMİS sendikasıyla görüştük. İlk toplantılarımızı yapmaya başladık. Bu mücadeleye başlarken kararlı olduğumuzu belirttik. Sendikal örgütlenmeye yönelik ilk adımlarımızı attık. Ardından bir grup işçi arkadaşımızla toplantılara başladık. Arkadaşlarımıza sendikadan bahsettik. Olumlu karşıladılar.

2023 Ocak ayında asgari ücrete yapılan artışla birlikte biz de ücretlerimize zam yapılmasını istedik. Sendikamızla yaptığımız toplantıda, Ocak zammı için %70 ücret artışı belirledik. Fabrikada %30-35 gibi zam oranları konuşuluyordu. Biz, şirket yönetimine gidip %70 zam talebimizi ilettik. Bizim çabamızı gören diğer işçi arkadaşlar da mücadelemize dahil olmak istedi. Aldığımız ortak karar sonucunda sendikal faaliyetimizi adım adım örgütleyecektik. Bu sırada şirket yönetimi tarafından %65 olarak açıklanan zam oranının bizim mücadelemizin kazanımı olduğu tüm arkadaşlarımız tarafından fark edildi, kabul gördü. Çünkü, şirket müdürü zam oranını açıklarken dahi bizim verdiğimiz mücadeleyi önemsiz göstermeye çalışan bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Zam oranının bizim mücadelemiz sayesinde değil de kendilerinin zaten belirlediğini iddia etti. Buna rağmen işçi arkadaşlar şirket yönetimine değil, bize güvendi.

Bu gelişmenin ardından sendikal örgütlenmemizi güçlendirme kararı aldık. Sendikal eğitim toplantılarında “sendika”, “mücadele”, “örgütlenme” konularında bilgilendirmeler yapıldı. Uzun yıllardan beri burada çalışan arkadaşlarımız dahi, “Yıllardır bu fabrikaya neden sendika getirmedik” diye kendilerini suçlamaya başladılar. Sendikal örgütlülüğümüz zamanla güçlendi.

Temmuz ayında artık sendikalı işçi olmanın gücüyle fiili olarak mücadele etme

kararı aldık. Artık fabrikadaki bütün işçilerle birlikte ücretlere ek zam yapılması için temmuz ayında yeni bir mücadele başlattık. Şirket yönetimine ayın 20'sine kadar verdiğimiz sürede adım atılmayınca 21 Temmuz'da 2,5 saatlik iş durdurma eylemi yaptık. Yönetime %80 ek zam isteğimizi ilettik. 7 Ağustos tarihinde yönetim tarafından açıklanan %25'lik sefalet zammını kabul etmeyen arkadaşlarımız, işi durdurdu. Bizler, ücretlerimizin iyileştirilmesini isterken, yönetim işten atma saldırısını devreye soktu. Aynı gün Kadir arkadaşımızı işten çıkardılar. Arkadaşlarımız Kadir arkadaşımız için iş durdurma eylemine devam ettiler. Ertesi gün de iş durdurma eylemi sürdürüldü. Ancak, yönetimin yoğun baskıları, ücretlere biraz daha zam yapacakları sözü vermeleri ve bazı ustaların direnişi bitirmeye yönelik konuşmaları sonucunda ne zam alabildik ne de Kadir arkadaşımızı işe geri dönebildi.

-Sendikalaşma mücadelesi yürütüğünüz için işten çıkarıldınız. Plasmek yönetiminin bu saldırısını nasıl yorumluyorsunuz?

Biz, sendikal faaliyetlerimize başladığımızda usta pozisyonunda olan işçiler, patronun buraya sendika sokmayacağını, gerekirse fabrikayı kapatacağını iddia ettiler. Biz buna rağmen geri adım atmadık. Mücadeleye devam ettik. O arada şirket yönetiminin bizim sendikal faaliyetimizi öğrendiğine dair bilgiler alıyorduk. 2,5 saatlik iş durdurma eyleminin videosunu çeken Kadir arkadaşımızı önce işten çıkardılar. Ben de iş başı yaptığım gün

sendikal faaliyetime kaldığım yerden devam ettim. Arkadaşlarla birlikte Şireci Tekstil'de çalışan arkadaşlarımıza destek amaçlı bir video çektik. Bu videonun yayınlanmasından bir saat sonra da işten çıkarıldım. Aslında birçok fabrikada yaşanan saldırıların bir benzerini yaşadık. İşten atarak, sendikal örgütlenmemizi engelleyebileceklerini sandılar. Ancak, biliyoruz ki, sendikalı olmak anayasal hakkımızdır. Arkadaşlarımız, sendikalarına sahip çıkıyor. Üstelik her türlü baskı ve mobbinge rağmen.

-Hukuki sürecinizle birlikte fabrika önünde direnişe başladınız. Direnişinizden bahsedebilir misiniz?

İşten atıldığım günden itibaren, kapı önünde direnişe geçerek mücadelemiz devam etti. İşe gider gelir gibi her gün fabrika önünde direniştim. Özellikle içeride çalışan arkadaşlarımızın desteği bana moral ve motivasyon sağlıyor. Kendi çaylarını, poğaçalarını bizimle paylaşmaları büyük bir mutluluk. Tek bir selamları dahi yetiyor. Şunu anladım ki aylardır devam eden toplantılarımızın, etkinliklerimizin sonucunda biz burada birliğimiz-beraberliğimiz için önemli ilerleme kaydetmişiz. Bazen slogan atıyoruz, bazen müzik açıyoruz. Paydos saatlerimizde sendikamızla birlikte arkadaşlarımıza neden direndiğimizi, fabrikada neden mücadele etmemiz gerektiğini anlatan konuşmalar yapıyoruz. Kapı önünde yönetimin ve polislin keyfi müdahalelerini de görüyoruz. Ama biz de mücadeleye ilk günkü kararlılığımızla devam ediyoruz. Sendikalar, demokratik kitle örgütle-

ri desteğe geliyor. İşçinin yanında duran birilerini görmek insana gurur veriyor.

-Sendika ile birlikte hareket etmenizin mücadeleye olan katkılarını anlatır mısınız?

Açıkçası işçiler olarak yasal haklarımızı dahi bilmiyorduk. Sendikalı olunca hem yasal haklarımızı öğrendik hem de nasıl bir mücadele yürütmemiz gerektiği konusunda bilinçlendik. Tüm kararlarımızı ortak toplantılarda aldık. Sendikalı olunca daha güçlü olduğumuzu anladık. Çünkü bize her şeyi yasaklayan sermayeye karşı özellikle üretimden gelen gücümüzün farkına vardık. Bize sefalet ücretlerini dayatanlara, emegimizin karşılığını vermeyip, bizden çalanlara karşı mücadele etmesini öğrendik. Sendikamız TOMİS ile birlikte bugüne kadar sürekli fikir alışverişinde bulunarak, her toplantımızdan daha da güçlenerek kalktık. O yüzden birimizin ekmeği için arkadaşlarımız işi durdurabildi. O yüzden, “Yaşasın onurlu ve gururlu mücadelemiz!” diyoruz.

Türkiye'nin birçok yerinde işçi eylemleri var. Bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? İşçi ve emekçilere çağrınız nedir?

Bu iktidarın yaptıklarını her gün görüyoruz, yaşıyoruz. Artık bu sorunlara dur demek lazım. Hiç kimse hak ettiğini alamıyor. Asgari ücret artıyor. Ama her şeye de sık sık zam geliyor. Bizi mücadele etmekten alıkoymak istiyorlar. Bize pazarlarda çöpe atılmış meyve-sebze toplamayı reva görüyorlar. Bunu reddetmek gerekiyor. Milyarderleri ve onlara hizmet eden iktidarı alkışlayarak sefaletten kurtulamayız!

Krizin yıkımına karşı...

İşçi direnişleri sürüyor...

PLASMEK'TE DİRENİŞ VAR!

Sendikal hakların gaspına, düşük ücrete, işten atmalara, baskı ve mobbinge karşı TOMİS üyesi Plasmek işçisinin direnişi sürüyor.

Plasmek direnişçileri 15 Ağustos'ta fabrika önünde direnişe başladı. Direnişin ilerleyen günlerinde Plasmek kapitalistin direnişi engelleme girişimlerine rağmen direniş fabrika önünde sürdü.

TOMİS üyesi işçilerin talebi şu şekilde:

- İnsanca yaşamaya yetecek ücret
- Baskı ve mobbinge son
- İşten atılan işçiler geri alınsın
- Sendikal faaliyete yönelik saldırılar son bulsun!

Plasmek direnişçileri fabrika önünde direnirken pek çok sınıf dostu direnişi ziyaret etti ve dayanışma yükseltildi. Ziyaret eden kurumlar ve kişiler şu şekilde:

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, LCW Direnişçisi Serkan Yılmaz ve Sarıgazi'den emekçi kadınlar, gece vardiyasından çıkan metal işçileri, öğle arasında fabrika ve atölyelerinden çıkan Birleşik İşçi Hareketi, Sosyalist Kadın Hareketi, Sarıgazi'de emekçi kadınlar, tekstil işçileri, İşçi Emekçi Birliği, İstanbul KHKlar Platformu

21 Ağustos günü fabrika önünde yapılan basın açıklamasında fabrikada iş "kazası" teşhir edildi.

23 Ağustos günü Plasmek işçileri Yapı Holding önünde keyfi gerekçelerle gözaltına alınan Dev Yapı-İş Sendikası yöneticisi Şahin Uçar'ın serbest bırakılması için çağrı yaptı.

23 Ağustos günü Plasmek direnişçisi ve TOMİS üyeleri grevde olan TGS üyesi Sputnik çalışanlarını ziyaret ederek, dayanışma çağrısı yaptı.

26 Ağustos günü Plasmek işçisi ve TOMİS üyeleri grevdeki Corning işçilerini ziyaret etti.

AGROBAY'DA İŞTEN ATMA

SALDIRISINA KARŞI AÇIKLAMA

Agrobay Seracılık'ta Tarım-Sen'de örgütlenen tarım işçileri hedef alınmaya ve işten atılmaya devam ediyor.

30 Ağustos'ta saat 15.30'da sendikalaşan işçilerin işten atılmasına karşı basın açıklaması gerçekleştirildi. Kamuya ait yolun Agrobay sermayesi tarafından

gasp edildiği ve girişe güvenlik kulübesi konularak demir ile kapatıldığı görüldü. İşçiler ve sendika durumun hukuksuz olduğunu dile getirdiler. Jandarma yolun açılmayacağını ve basın açıklamasının köşede yapılmasını işçilere dayattı. İşçiler beklediği sırada servislerin geçmesi de bahane edilerek jandarma tarafından kalkanlar ile iteklendi. Servislerin geçişine kadar saldırı devam ederken işçiler duruma tepki gösterdi ve asıl suçlunun Agrobay olduğunu söylediler.

FEDAŞ İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ SÜRÜYOR

Dersim'de Enerji-Sen üyesi FEDAŞ işçilerinin eylemi dayanışmayla devam ediyor.

Dersim'de Fırat Elektrik Dağıtım A.Ş.'de (FEDAŞ) çalışan DİSK/Enerji-Sen üyesi işçilerin düşük ücret ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı 9 Ağustos'ta başlattığı iş yavaşlatma eylemi devam ediyor. FEDAŞ patronu elektrik abonelerine attıkları mesajla direnişçi işçileri hedef gösterdi. Enerji-Sen Twitter üzerinden yaptığı açıklamada FEDAŞ'a tepki gösterdi.

Hakları için direnen FEDAŞ işçileri, patronun halkı kendilerine karşı kışkırtmasına karşı Sanat Sokağı'nda yaptıkları açıklamada mücadelelerini Dersimlilere anlattı.

YAPI MERKEZİ İŞÇİLERİ HAKLARINI ALDI

Yapı Merkezi işçileri direnişlerinin 15'inci gününde haklarını alarak direnişi sonlandırdı.

Tanzanya'da aylardır gasp edilen maaşları için Yapı Merkezi Holding önünde direnen işçiler haklarını aldı. DİSK'e bağlı Dev Yapı-İş temsilcileriyle birlikte mücadele eden işçiler direnişin 15'inci gününde alacaklarının bir kısmını alarak direnişi sonlandırdı.

SPUTNİK GREVİ SÜRÜYOR

TGS ile Rusya Segodnya Uluslararası Haber Ajansı (Sputnik) Türkiye Bürosu arasındaki toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 17 Ağustos'ta başlayan grev devam ediyor. Sputnik çalışanları adil bir ücret, işten atılanların işe geri alınması,

sendikal haklara saygı talep ediyor.

TRENDYOL DEPO ÖNÜNDE DİRENİŞ!

Esenyurt'ta bulunan Trendyol Depo önünde küçülme bahanesiyle işten çıkarılan işçilerin 27 Ağustos'ta başlayan direnişi sürüyor.

İşçiler talepleri karşılanana dek direnişin devam edeceğini vurguladı. DGD-SEN ve PTT-SEN'in ortak yürüttüğü direnişte işçilerin talepleri şu şekilde:

"Atılan işçiler işe geri alınana kadar Taşeron ve 5,5 aylık sözleşmelere son verilene kadar

Trendyol'a sendika girene kadar direnmeye devam edeceğiz!"

CARREFOUR DEPO İŞÇİLERİNİN TALEPLERİ KABUL EDİLDİ

Carrefour'un Esenyurt deposunda promosyon ödemelerinin yapılması için 1 haftadır süren mesaiye kalmama eylemleri sonrası Cumartesi günü işçiler işten atıldı.

28 Ağustos'ta depo işçileri atılan arkadaşlarına sahip çıkarak ve promosyon ödemelerinin yapılması talebiyle iş bıraktı. Bir saat süren eylem sonrasında Carrefour Esenyurt depoda işçilerin talepleri kabul edildi. DGD-SEN işten atılan işçiler geri alındığını ve promosyon ödemelerinin Ekim ayında yapılacağını duyurdu.

TEKSTİL İŞÇİLERİNDEN EK ZAM TALEBİ

Antep'te tekstil işçilerinin insanca bir yaşam için ek zam talepleri sürüyor. Tekstil fabrikalarında süren kölece çalışma koşulları ve sömürü şartları ağırlaştırıyor. Artan hayat pahalılığı ile birlikte geçinebilmek işçiler için giderek zorlaşıyor.

Antep'te işçiler geçtiğimiz haftalarda Şireci, Erkaplan ve Artemis Halı'da ek zam ve sendikal çalışma hakkı için direnişler gerçekleştirdi.

MDZ İplik'te işçiler iş bıraktıktan sonra taleplerini kabul ettirdi.

GAMA Tekstil işçilerinin ek zam talebiyle iş durdurduğunu duyurdu.

ÇMO ÇALIŞANLARI HAKLARINI İSTİYOR

Ankara'da Çevre Mühendisleri Odası çalışanları basın açıklaması düzenleyerek

haklarını istedi.

Tez-Koop-İş Ankara 2'Nolu Şubesi'ne üye emekçiler 29 Ağustos tarihinde ÇMO Genel Merkezi önünde eylem yaptı. Açıklamada işçiler talepleri kabul edilmezse iş bırakma eylemi yapacaklarını belirtti.

BELEDİYELERDE EYLEMLER

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde Evde Bakım İşçileri, maaş ödemelerinin geç yapılması ve protokol talepleri için İzmir Büyükşehir Belediyesi Sosyal Yaşam Kampüsü'nde 29 Ağustos'ta eylem gerçekleştirdi. Haziran ayında belediye bünyesinde çalışma taleplerini ilettiklerinde ağustos ayının 2'sinde İZDOĞA üzerinden alım yapılacağını söylediği hatırlatılan açıklamada işçiler haklarını istedi.

Buca Belediyesi işçilerinin koşullarının iyileştirmesi talebiyle 22 Ağustos'ta başlattığı iş bırakma eylemi 23 Ağustos'ta da devam etti. Çarşamba akşamı anlaşma yapıldığı duyuruldu.

Avcılar Belediyesi işçileri ücretlerinde iyileştirme yapılması talebiyle 29 Ağustos'ta eylem yaptı. İstanbul'da Avcılar'a bağlı Gümüşpala Mahallesi'nde bulunan şantiye alanında toplanan işçiler adına Belediye İş 2 No'lu Şube Başkan Yardımcısı Savaş Doğan konuştu.

HARB-İŞ ÜYESİ İŞÇİLERDEN EYLEM

Harb-İş üyesi işçiler insanca yaşam için Kayseri, Ankara, Kocaeli'de eylem gerçekleştirdi. Ek zam talebiyle yapılan eylemlere binlerce işçi katıldı. Kayseri'de eyleme DİSK Dev Yapı-İş ve Kayseri İşçi Birliği destek verdi.

HALKALI METRO İNŞAATINDA İŞ BIRAKMA

Cengiz, Kolin ve Kalyon Holding'in Halkalı İstanbul Havalimanı arasında inşa ettiği metro tüneline çalışan inşaat işçileri, %34'ü bile bulmayan zam teklifine karşı %75 zam talebiyle iş bıraktı.

İSKİ VE İGDAŞ İŞÇİLERİNDEN EYLEM

İBB'ye bağlı İSPER A.Ş. çatısı altında taşeron çalıştırılan İGDAŞ işçileri ile İstanbul enerji işçileri insanca yaşam ve güvenceli iş talebiyle eylem yaptı.

Sendikalar ve sınıf mücadelesi

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı hergünkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.”

(TKİP Programı)

Sendikalar sorunu, işçi sınıfı hareketini geliştirme ve devrimcileştirme, sınıf kitlelerini devrime hazırlama hedefleri çerçevesinde partimiz için stratejik önem taşıyan bir sorundur. Komünistler sınıfı yönelik çalışmalarının başından itibaren sendikalar sorununa da gerekli ilgiyi gösterdiler ve Partimizin Kuruluş Kongresi, sınıf hareketinin durumunu ve sınıf çalışmasının sorunlarını sendikalar sorunuyla bağlantıları içinde tartışıp değerlendirdi.

Partinin sınıf çalışmasındaki ilerlemeyle bağlı olarak, bu temel önemde sorun artık çok daha somut ve canalıcı biçimde durmaktadır önümüzde. Bu yeni durum, konuyu teorinin yanısıra ulusal ve uluslararası deneyimlerin ışığında daha derinden ve çok yönlü olarak incelememizi, parti içinde enine boyuna tartışmamızı gerektirmektedir. Bu inceleme ve tartışmalar konunun teorik ve ilkesel çerçevesini aydınlatacak, sendikalar cephesindeki güncel sorunlara ve partinin bu alandaki görevlerine de açıklık getirecektir. Bir bütün olarak parti, özellikle de sınıf çalışması içindeki kadro ve militanlarımız konuya ilişkin bu teorik ve taktik açıklıklarla donandıkları ölçüde, siyasal çalışmamızın ve mücadelemizin bu cephesindeki görevler de daha başarılı bir biçimde yerine getirilebilecektir.

SINIF MÜCADELESİ VE İKTİSADİ MÜCADELE

Proletaryanın sınıf mücadelesi, bütünlüğü içinde ekonomik, politik ve teorik olmak üzere üç temel biçimden (ki buna mücadelenin üç yönü ya da cephesi de denebilir) oluşur. Bu mücadeleler birbirlerinin zorunlu tamamlayıcısıdır. Bu bütünlük içinde esas ve belirleyici

olan politik mücadeledir. Politik mücadele proletaryanın genel sınıf çıkarlarına dayanır ve temel devrimci amaç ve hedeflerini gerçekleştirmeye yönelir. Bu nedenle öteki iki temel mücadele biçimi politik mücadeleye tabidirler; proleter sınıf mücadelesinin genel çıkarları ve tayin edici başarısı için de tabi olmak zorundadırlar.

Öte yandan politik mücadelenin bu tayin edici konumu, hiçbir biçimde teorik ve iktisadi mücadelenin önemini azaltmaz. Tersine, yolu ve yönü teorik mücadele tarafından aydınlatılmayan ve ekonomik mücadelenin kendine özgü dinamizmi ve çok yönlü olanaklarıyla beslenmeyen bir politik mücadelenin sonuçta herhangi bir başarı şansı da kalmaz. Dolayısıyla, politik mücadelenin esas ve tayin edici konumu temelinde vurgulanması gereken, proleter sınıf mücadelesinin organik bütünlüğüdür; bu üç temel mücadele biçimi arasındaki yakın, sıkı ve

kopmaz ilişkidir.

Ekonomik mücadele, temelde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarında kısmi iyileştirmeler gerçekleştirme mücadelesidir. Daha yüksek ücretler, daha kısa çalışma süresi ve daha iyi çalışma koşulları, bu mücadelenin esas kapsamını oluşturur. Bu mücadele tek tek fabrika ve işletmelerdeki kapitalistlere ya da şu veya bu üretim ve hizmet dalındaki sermaye gruplarına karşı yürütülür. Geniş anlamında bu mücadele, (ki bu onun politik mücadeleye yaklaştığı, ifade uygunsa onunla kesiştiği ve ona dönüştüğü noktadır), sınıfın çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesine yönelik genel reform mücadelelerini de kapsar.

Nesnel bir mantığa ve temele sahip olan bu mücadele kapitalist düzen altında gerekli, bundan da öteye zorunludur. Bu nesnel ve zorunlu mantığından dolayıdır ki birçok durumda kendiliğinden ortaya çıkar. İşçi sınıfının en geri, bilinçsiz

ve örgütsüz kesimleri bile bu mücadeleye kendiliğinden itilirler ve ilkel anlamda ilk sınıfsal uyanışlarını da çoğu durumda bu mücadeleler içinde yaşarlar.

Ekonomik mücadele bir yandan işçi sınıfını fiziki ve manevi yozlaşmadan korurken, öte yandan sınıf kitlelerinin birleşme ve dayanışma bilincini geliştirir, örgütlenme ve mücadele kapasitesini ve yeteneğini ilerletir. TKİP Programı'nın “Emeğin Korunması”na ayrılmış bölümünün (ki bölüm geniş anlamında ekonomik mücadeleye denk düşer) sunuşunda, bu ikili yön, “işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için” sözleriyle dile getirilir.

Ekonomik mücadeleyle elde edilen kazanımlar, işçi sınıfını fiziki ve manevi/kültürel yozlaşmadan korur. Düşük ücretler, uzun işgünü, bunlardan ayrı düşünülemez olan kötü çalışma ve

yaşam koşulları, işçi sınıfı kitlelerini (ve kuşaklarını) fiziki yıpranma ve bozulmanın çok yönlü sonuçları ile yüz yüze bırakır. Bununla da kalmaz, eğitimden ve kültürden yoksun bırakılmanın, sosyal ve siyasal yaşamdan dışlanmanın bir sonucu olarak ve sefalete dayalı yaşamın çok yönlü etkileri altında, manevi ve kültürel bir yozlaşmaya da sürükler. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi öncelikle kapitalist sömürü ve köleliğin bu dolaysız sonuçlarına karşı bir direnişi ve savunmayı anlatır.

Öte yandan bu mücadele, adım adım işçi kitlelerinin bilincini ilerletir, birliğini, dayanışmasını, örgütlenmesini ve eylem yeteneğini güçlendirir. İşçiler bu mücadele içinde, bu mücadelelerin eğitici deneyimleri sayesinde, kendi durumlarının ve güçlerinin gitgide daha çok bilincine varırlar; birleşmenin, örgütlenmenin, dayanışmanın ve mücadele etmenin anlamını, önemini ve işlevini, henüz sınırlı, geri ve ilkel biçimiyle de olsa, kavramaya başlarlar. Özetle ekonomik mücadele, her zaman ve her yerde, işçi kitlelerine ilk mücadele eğitimlerini sağlar, onların birliğini ve örgütlenmesini geliştirmeye hizmet eder ve onu daha ileri mücadelelere hazırlar. “Eğer işçi sınıfı, sermaye ile olan günlük çatışmasında gerileyecek olsaydı, daha büyük çapta şu ya da bu harekete girişme olanağından kendi kendini yoksun bırakmış olurdu” (Marx).

Kendi başına alındığında bu mücadele kapitalizmin temellerine hiçbir biçimde dokunmaz ve sömürüyü ortadan kaldırmaz. Ekonomik mücadele kendi sınırları içinde doğası gereği yalnızca kapitalizmin sonuçlarına yönelir ve sömürüyü sınırlandırmaya (ki genellikle geçici olmayı mahkum biçimde) hizmet eder. Fakat devrimci bakış açısından bu mücadele hiçbir zaman kendi başına ele alınmaz; tersine, her zaman proleter sınıf mücadelesinin bütünü içinde kavranır ve politik mücadeleye tabi biçimde ele alınır. Böyle olduğunda ise ekonomik mücadele tüm dar, sınırlı ve kısmi niteliğine rağmen, proletaryanın genel sınıf mücadelesi için büyük ve çok yönlü olanaklar sağlar.

Fakat bu bütünlük salt politik mücadeleye sağladığı olanaklardan dolayı önem taşımaz. Tersinden de, ekonomik

mücadele, ancak proletaryanın genel mücadelesinin bir parçası olarak kavrandığı ve politik mücadeleye doğru bir biçimde bağlandığı ölçüde, işçi kitlelerinin çalışma ve yaşam koşullarında gerçekten belli iyileştirmeler sağlayabilir. Dahası, bu mücadelenin ve kazanımların işçi sınıfının uyuşturulmasına ve böylece kapitalist düzene bağlanmasına değil, tersine, sınıf bilincinin ve örgütlenmesinin gelişmesine hizmet etmesi de ancak böylece güvence altına alınır. Devrimci iktidar mücadelesi perspektifi içinde ele alınan bir politik mücadeleye bağlanmadığı sürece, salt ekonomik sınırlarda bir mücadele (ki buna politik nitelik taşıyan ekonomik-demokratik reformlar mücadelesi de dahildir), işçi sınıfını burjuvazinin ve burjuva politikasının eklentisi olmaktan kurtaramaz. Bu sınırlarda bir mücadele ona hiç bir kalıcı kazanım sağlamadığı gibi, ilelebet sermayenin ücretli kölesi olarak kalmasına yol açar.

Proletaryanın sınıf mücadelesini bütünlüğü içinde kavrayamayan, onu en geri, dar ve sınırlı biçimine indirgeyen ekonomist anlayışı reddetme ile bütünsel mücadelenin temel bir yönü olarak ekonomik mücadeleyi küçümseme iki ayrı şeydir. Yazık ki Türkiye'nin halkçı küçük-burjuva akımları uzun yıllar bu hataya düştüler, politik mücadelenin önemi ve belirleyiciliği adına ekonomik-sendikal mücadeleyi küçümsediler, bunu reformizme ait bir alana sayabildiler. Oysa ekonomik mücadele sözkonusu olduğunda sorun onu önemsemek ya da küçümsemek değil, fakat doğru bir biçimde ele alarak proletaryanın genel sınıf mücadelesi içinde yerli yerine oturtmaktır.

İdeolojik açıdan ekonomist anlayışın sağlam temellere dayalı en kapsamlı eleştirisini yapan Lenin, bizzat Rus devrimi deneyimine de dayanarak, ekonomik mücadeleye dayalı kitle hareketini “devrimci bunalımın ilk kaynağı ve en önemli” temeli olarak tanımlar (Mart 1907), “Devrimci hareketin bütün güçlü dalgalarının yalnızca bu türden ekonomik kitle hareketleri temelinde ortaya çıktığını” vurgular (Mart 1906). 1905 Devrimi'nin deneyimlerini irdeleyen çalışmasında Rosa Luxemburg'un da aynı düşünceyi altını çizerek dile getirdiğini biliyoruz. Mücadelenin bütünlüğü ko-

nusunda ise Lenin, yine bizzat devrim deneyimine dayanarak, “Ekonomik ve siyasal mücadelenin birleştirilmesinin ve işçi yürütülmesinin bütün bu biçimleri, hareketin devrimci kitle grevlerini yaratan gücünün hem bir koşulu, hem de bir güvencesi” olduğunu vurgular (Şubat 1913).

Devrimci kitle pratiğinin tarihsel verilerine dayanan bu düşünce ve gözlemler, sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının “iktisadi eylemi ile siyasal eyleminin ayrılmazcasına birbirlerine bağlı olduğunu” (Marx, Eylül 1871) vurgulayan temel marksist düşünceyle örtüşmekte, onun tarihsel bir doğrulanması olmaktadır. (Elbette Marx'ın bir Enternasyonal kararı olarak yaptığı bu önemli vurgu, bir gerçeğin basitçe dile getirilmesi ihtiyacından doğmuyordu. Bu, işçi sınıfı mücadelesinin farklı yönlerini birbirinden koparan, ekonomik mücadele ve örgütlenme adına siyasal mücadele ve örgütlenmeyi, ya da tersinden politik mücadele ve örgütlenme adına ekonomik mücadeleyi küçümseyen, hatta reddeden küçük-burjuva eğilimlere karşı alınmış ilkesel bir tutumun ifadesiydi.)

İKTİSADİ MÜCADELE VE SENDİKALAR

Sendikalar işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin tarihsel olarak oluşmuş örgütsel biçimidir. Tarihsel oluşumlarının başlangıç evrelerinde işçilerin kapitalist sömürünün sonuçlarına karşı mücadelelerinden büyük ölçüde kendiliğinden doğdular. Tarihsel ve evrensel deneyim onların işçilerin ekonomik mücadelesi için en uygun örgütsel biçim olduğunu gösterdi ve bu işçi hareketinin filizlendiği her yerde bu örgütlerin bilinçli çabaları da kurulmasını beraberinde getirdi. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin büyük ölçüde sendikalarla özdeşleşmesi, dolayısıyla bu mücadelenin aynı zamanda sendikal mücadele olarak anılması bundan dolayıdır. Aynı olgu, sendikaların işçi sınıfının ekonomik mücadelesi çerçevesinde tarihsel olarak salt gerekli değil aynı zamanda kaçınılmaz örgütler olduğunu da gösterir.

Ekonomik mücadelenin doğası gereği sendikalar, işletme ya da işkolu düzeyinde işçi sınıfının nispeten geniş kesimlerini kucaklayan kitlesel örgütlerdir. Eko-

nomik mücadelenin kendi sınırları içinde geri, dar ve işçilerin dolaysız gündelik çıkarlarına yönelik karakteri, işçilerin kitle halinde sendikalarda örgütlenmesini kolaylaştırır. Bu mücadelenin deneyimleri ve dolaysız kazanımları, işçilerin bu örgütleri sıkı sıkıya benimsemesini ve böylece sendikaların az çok istikrarlı bir varlık zemini kazanmasını sağlar. Sendikalar ekonomik mücadelenin geliştirilmesinin araçları olarak kalmazlar, bizzat bu mücadele sayesinde yaygınlaşır ve böylece daha geniş işçi kitleleri içinde örgütlenmeyi de başarırlar.

Ekonomik mücadelenin işçilerin eğitiminde oynadığı rol, doğal olarak bu mücadelenin araçları olan sendikalar için de geçerlidir. Sendikaların işçiler için mücadele okulu olarak nitelenmesi buradan gelir. Fakat eğitim ve bilinçlenmenin bu kadarı ekonomik mücadelenin kendisinden ve kendiliğinden gelir. Oysa bundan da önemli olan sendikaların işçilerin eğitim ve bilinçlendirilmesinde oynayabilecekleri, oynamaları gereken bilinçli roldür. Bu ise onlara egemen ideoloji ve politikadan ayrı düşünülemez. İşçi sınıfının devrimci dünya görüşü ve politikasının egemen olduğu durumda sendikalar devrimci sınıf mücadelesi ve sosyalizm okulu rolü de oynarlar. Her biçimiyle burjuva dünya görüşü ve politikasının egemenliği durumunda ise, sendikalar işçi sınıfını gündelik ve parçalı mücadelenin dar sınırları içinde kötürümleştirmenin, böylece devrimci politika ve mücadeleden özenle uzak tutmanın araçlarına dönüşürler.

Sendikalar, işçilerin ekonomik istemlerine ve gündelik çıkarlarına yönelik mücadelenin en uygun araçlarıdır. Fakat proletaryanın genel sınıf mücadelesi açısından bakıldığında sendikaların bundan da önemli olan işlevi, geniş işçi sınıfı kitleleri için bir örgütlenme odağı olarak oynadıkları roldür. Sendikalar, işçiler henüz gelişmelerinin en geri aşamasındayken bile onların geniş kesimlerini birleştirmeye ve örgütlemeye elverişli araçlar olmak bakımından benzersiz örgütlerdir.

Elbette sendikalar işçi sınıfının tek kitlesel örgüt biçimi değildir. Tarihsel deneyimin de gösterdiği gibi, mücadelenin farklı aşamaları ve ihtiyaçları kendi dinamizmi içinde farklı kitlesel sınıf örgütle-

ri ortaya çıkarır. Bunlardan örneğin işçi sovyetleri (konseyleri ya da meclisleri), ortaya çıktıkları andan itibaren sendikalarla kıyaslanamaz bir önem kazanırlar. Fakat sendikalar işçi sınıfının tüm öteki kitle örgütlerinden farklı olarak, mücadelenin her döneminde ve aşamasında gerekli ve zorunludurlar. İşçi hareketinin henüz en geri ve ilkel aşamasında ortaya çıkan sendikalar, kapitalizmden sosyalizme miras kalarak değişen konumları ve işlevleriyle varlıklarını sınıfsız toplumun kurulması mücadelesinin ileri aşamalarına kadar korurlar. Bu denli geniş bir tarihsel süreçte ve birbirinden temelden farklı toplumsal koşullarda işçi sınıfı için gerekli ve zorunlu örgütler olmaları bile sendikaların stratejik önemini göstermeye yeter.

İstikrarlı ve uzun süreli kitle örgütü olma karakteri, işçi sınıfının örgütlenme merkezleri olarak sendikalara ayrı bir önem kazandırır. Sendikalar, sermayeye karşı gündelik mücadeleler içinde geniş işçi sınıfı ordusunun adım adım birleştirilmesini ve örgütlenmesini sağlarlar. Bu mücadelenin gündelik, kısa süreli sonuçlarından bağımsız olarak sendikaları sınıf mücadelesi için önemli kılan, örgütlenme araçları ve merkezleri olarak oynadıkları bu roldür. "Sendikalar, sermaye ile emek arasındaki yer yer küçük çatışmalardan ibaret gündelik savaş için vazgeçilmez iseler de, örgütlü aygıtlar olarak, bizzat ücretlilik sisteminin kaldırılması için çok daha önemlidirler" (Marx).

Bu sözler sendikaların iktisadi mücadelenin ötesindeki temel stratejik işlevine ışık tutmaktadır. Sendikalar mesleki dar görüşlülüğü ve salt gündelik çıkarlara dayalı mücadele sınırlılığını bir yana bırakarak, bir bütün olarak sınıf çıkarları ve hedefleri için de mücadele etmek, bunun için de politik yaşamın tümüyle ilgilenmek, politik sorunların tümü karşısında işçi sınıfının devrimci tavrını takınmak zorundadırlar. Ancak böylece sınıfın gündelik çıkarlarıyla birlikte temel sınıf çıkarlarını da savunan gerçek sınıf örgütleri haline gelebilirler.

Fakat sendikalar bu işlevi hiçbir durumda kendiliğinden ve kendi kendine değil, fakat her zaman ancak devrimci sınıf politikasının egemenliği koşullarında ve devrimci sınıf partisinin yol göstericiliği altında hareket ettikleri sürece yerine getirebilirler.

Bu olmadığı takdirde ve hele de burjuva politikasının egemenliği koşullarında, sendikalar sınıfın kitlesele örgütleri olarak tam tersi bir rol oynarlar; işçi sınıfını burjuvazi adına denetim altında tutmanın, düzene sağlamca eklemelenin ve böylece devrimci sınıf mücadelesinden ve devrimden alıkoymanın etkili araçlarına dönüşürler.

SENDİKALAR VE DEVRİMCİ SINIF PARTİSİ

Böylece sınıfın kitlesele örgütleri olarak sendikalar ile sınıf örgütlenmesinin en üst biçimi ve öncü gücü olarak komünist partisi arasındaki ilişkilere de gelmiş oluyoruz. Bu ilişkinin esası örgütsel değil fakat politiktir. Sorun temelde, sendikaların işçilerin gündelik ekonomik mücadelesini hangi politik perspektif içinde ele alacakları sorunudur. Bu sorunun genel çerçevesi konusunda söylenmesi gerekenleri, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ile politik mücadelesi arasındaki ilişki üzerinden halihazırda söylemiş bulunuyoruz. Bütün bunlar, bakış açısı ve davranış çizgisi olarak, gerçek devrimci sınıf sendikaları için de geçerlidir. Sendikalar işçileri gündelik mücadeleler içinde sermayenin saldırılarına karşı savunmakla kalmamalı, bu mücadeleyi devrimci sınıf perspektifiyle ele almalı, işçi sınıfının ücretli kölelik düzeninden kurtulma temel hedefine bağlamalıdır. Ancak böylece gerçek sınıf örgütleri olarak davranmış, her türlü burjuva etki ve politikanın dışına çıkmış olurlar.

Kuşkusuz sorun hiç de salt sendikalardan bu çizgide davranmalarını istemek değil, fakat çok yönlü ve zorlu bir mücadeleyle sendikaları bu çizgiye getirmektir. Bu ise ne kolay ve ne de kısa süreli bir iştir. Burjuvazinin işçi sınıfını bizzat sendikalar üzerinden kuşatma ve denetim altına alma çabası ve bu alandaki büyük başarısı düşünüldüğünde, buradaki zorluk daha iyi anlaşılır. Fakat partinin sınıf tabanında ve sendikalar içindeki devrimci çalışması sayesinde sendikalar bu çizgiye getirilebildiği ölçüde, parti ile sendikalar arasındaki ilişkiyi olması gereken çerçevede kurmak ve yürütmek kolaylaşır.

Sendikalar devrimci sınıf çizgisine getirilmiş olsalar bile, yürüttükleri çalışmanın kendine özgü niteliği ve kapsadıkları işçi kitesinin bundan ayrı düşünülme-yecek olan politik heterojenliği, onların örgütsel açıdan partiden bağımsız olmalarını gerektirir. Fakat tam da devrimci sınıf çizgisinin egemenliği, parti ile sendikalar arasında yakın ve sıkı bir işbirliğini olanaklı kılar ve alabildiğine kolaylaştırır. Bu durumda sendikalar partinin geniş işçi kitleleriyle bağ kurmasını ve onları örgütlü bir güç olarak devrimci sınıf çizgisinde harekete geçirmesini kolaylaştıran dayanaklar olurlar.

Sendikaların tarafsızlığı düşüncesi ve siyaset üstünlüğü iddiası bir burjuva aldatmacasından başka bir şey değildir. Sendikalar yapıları gereği işçi sınıfı örgütleri oldukları için burjuvazi onlardan burjuva partilerinden yana tavır almalarını ve burjuva politikasını desteklemelerini kolay kolay isteyemez. Bunun

yerine sendikaların politika dışı, tarafsız ve siyaset üstü olmasını ister ve bunu da onların ekonomik mücadele örgütleri olmalarıyla, bununla sınırlı kalmaları gereğiyle ilişkilendirir. Böylece de onların sınıf politikası izlemelerini, devrimci sınıf partisiyle yakın ilişki içinde çalışmalarını ve devrimci politik amaçlar gütmelerini engellemeye, gerçekte egemen burjuva ideolojisine ve politikasına boyun eğmelerini ve kurulu düzeni benimsemelerini, hiç değilse onun temellerine dokunacak her türlü davranıştan geri durmalarını sağlamaya çalışır.

Komünistler sendikaların tarafsızlığı ve siyaset üstünlüğü safatasına karşı etkili bir mücadele yürütürler ve sendikaları devrimci sınıf çizgisine çekmeye ve böylece de sınıfın devrimci partisi ile en yakın ve sıkı bağlar içinde hareket etmelerini sağlamaya çalışırlar. Fakat bunda ne denli başarılı olurlarsa olsunlar, sendikaların basitçe partinin örgütsel eklentisi olmasını istemekten de özenle uzak dururlar. Kendine özgü konumları ve yürüttükleri çalışmanın özgün niteliği nedeniyle, sendikalar ile parti arasında kaba bağımlılık ilişkisinin faydadan çok zarar getireceğini bilirler. Buna yönelik bir davranış çizgisinin her eğilimden işçi kitlelerinin sendikalar aracılığıyla kuçaklanmasını, sınıf mücadelesi pratiği içinde seferber edilmesini ve böylece eğitilip devrimci amaçlara kazanılmasını zora sokacağı bilinciyle hareket ederler. Komünist partisinin sendikaların izlediği politikada etkili olmasını, sendikaların örgütsel bağımsızlığını ortadan kaldırarak ya da zedeleyerek değil, fakat tabanda ve sendikalar bünyesindeki çalışma yoluyla devrimci politikayı her düzeyde etkin kılarak sağlamaya çalışırlar. Komünistler bunda başarılı oldukları ölçüde, sendikalar, ilkin izledikleri çizgi üzerinden ve ikinci olarak da bünyelerindeki komünist çalışmanın her düzeydeki dolaysız gücü ve etkisi sayesinde partiye yakınlaşırlar, onunla sıkı bir işbirliğine girerler ve politik yöreğinde hareket eder hale gelirler.

Sonuç olarak, işçi sınıfının mücadelesinin bütünlüğü, bu çerçevede politik mücadele ile ekonomik mücadele arasında ilkinin belirleyiciliği temelinde kurulması gereken sıkı ve kopmaz bağ, ekonomik mücadele örgütleri olarak sendikalar ile politik mücadelenin öncü ve yönlendirici örgütü olarak devrimci sınıf partisi arasındaki ilişkinin de çerçevesini verir bize. Kendi sınırları içinde sendikalar işçilerin gündelik, mesleki ve dolayısıyla kısmi çıkarlarını, parti ise bir bütün olarak işçi sınıfının uzun vadeli genel devrimci sınıf çıkarlarını temsil eder. Bu, ideoloji ve politikada sendikaların neden partiye tabi olması, onun önder-

liği altında hareket etmesi gerektiğini de açıklar.

Devrimci sınıf partisi ile sendikalar arasındaki bu yakın, sıkı ve sürekli işbirliği, işçi sınıfının genel devrimci mücadelesi için vazgeçilmezdir. Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü "dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi, sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfı partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez" (Lenin). Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü sendikalar "işçi sınıfının örgütlenme araçları olarak burjuvaziye karşı savaşım için son derece büyük bir önem taşırlar" (Marx). Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü, "ilk baştaki amaçları dışında sendikaların", "işçi sınıfının örgütlenme ocakları olarak, işçilerin tam kurtuluşu gibi çok güçlü bir çıkar uğruna, daha bilinçli bir biçimde hareket etmeyi öğrenmeleri gerekir" (Marx) ve bunu ise onlar ancak devrimci sınıf partisinden, onun önderliği ve yol göstericiliği sayesinde öğrenebilirler.

SENDİKALAR VE SENDİKA BÜROKRASİSİ

Sendikaların burjuvaziye karşı inatçı direnişlerin sonucu olarak ve onyılları bulan bir mücadeleyle kendilerini kabul ettirdiklerini biliyoruz. Başlangıçta sendikaları engellemeye çalışan ve yasaklama yoluna giden burjuvazi, onların kendilerini işçi sınıfının direnişleriyle zorla kabul ettirmesinin ardından ise olanaklı olduğunca etkisizleştirmeye çalıştı. Bu çabalar da istenen sonucu vermeyince ve işçi hareketi bünyesindeki gelişmeler uygun zemini oluşturunca daha değişik bir yol denedi. Sendikaların sınıf mücadelesinde oynadığı ve oynayabileceği son derece önemli rolü de gözönünde bulundurarak, çok yönlü çabalarla bu örgütleri kendi denetimi altına almaya çalıştı ve dünya çapındaki tarihsel deneyimlerin açıkça gösterdiği gibi sonuçta bunda bir hayli de başarılı oldu.

Burjuvazi işçi sınıfı hareketinin başlangıç dönemlerinde bu olanağı, bizzat sendikaların kendine özgü konumu ve işlevinin doğurduğu yanlış eğilimler sayesinde yakaladı. Ekonomik mücadelesinin politik mücadeleden, kısmi istemler uğruna gündelik mücadelenin temel sınıf çıkarları ve hedefleri uğruna devrimci mücadeleden, sömürüyü sınırlama mücadelesinden koparılması, sendikalar bünyesinde kendini gösteren bu zaafı eğilimlerin ideolojik kaynağını oluşturdu (İngiliz trade-unionculuğu başlangıçtaki biçimiyle bu eğilimin klasik temsilcisiydi). İşçi sınıfının henüz yeterince olgunlaşmadığı bir aşamada işçi hareketi içinde etkin olan çeşitli türden küçük-burjuva sosyalist akımların (iktisadi mücadele ve

örgütlenmeye karşı çıkan prodhonculuk, siyasal mücadele ve örgütlenmeye karşı olan bakunculuk ve genel olarak anarko-sendikalizm, iktisadi mücadeleyi yarasız ve sonuçsuz bulup reddeden lasalcılık vb.) yanlı ve çarpık yaklaşımları bu eğilimleri farklı yönlerden ayrıca besledi.

Lenin sendikaların gelişmelerinin belli bir evresinde sergiledikleri bu mesleki darkafallık hakkında şunları söylemektedir: "Sendikalar, kapitalizmin gelişmesinin başlangıcında işçi sınıfına pek büyük bir ilerleme sağladılar; bu örgütler, işçilerin dağılık ve güçsüz durumuna son verip onların ilk sınıf gruplaşmalarını gerçekleştirdiler. Proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek biçimi, proletaryanın devrimci partisi(...) gelişmeye başladığı zaman, sendikalar, kaçınılmaz olarak, bazı gerici özellikler, bir çeşit mesleki dar görüşlülük, siyaset-dışı kalma eğilimi, bir çeşit hareketsizlik vb. eğilimi göstermeye başladılar. (Lenin, "Sol" Komünizm...). Bu türden eğilimler son tahlilde burjuva ideolojisi ve politikasının sendikalar bünyesinde yansımından başka bir şey değildi ve gerisin geri sendikaların bu aynı ideoloji ve politikasının etki alanında hareket etmesini ayrıca kolaylaştırdılar.

Fakat sürecin ilerlemesine de bağlı olarak burjuvazinin başarısında bundan da önemli bir rol oynayan yeni bir etken belirdi: Ayrıcalıklarla donanmış ve giderek kastlaşmış bir sendika bürokrasisi. Sendikalar bünyesinde zamanla ayrıcalıklı bir bürokratik yönetim kastı ortaya çıktı. Bu kast, işçi sınıfının ayrıcalıklı dar bir kesimini oluşturan işçi aristokrasisi ile birlikte burjuvalaşmış bir işçi tabakasının ifadesi oldu. Bu burjuvalaşmış işçi tabakası, işçi sınıfı içinde burjuvazi için temel önemde bir sosyal dayanak haline geldi ve bundan böyle işçi hareketi içinde burjuvazinin ajanı rolünü oynamaya başladı. Bir yandan sosyalist işçi partilerini reformist burjuva işçi partileri olarak yozlaştırırken, öte yandan sendikaları burjuva düzeninin zararsız eklentileri ve burjuvazi payına işçi kitlelerini denetim altında tutmanın araçları haline getirdi. Geçmişte mesleki dar kalfallık olarak kendini gösteren ideolojik eğilimler ve politik davranışlar, bundan böyle artık işçi sınıfını kapitalizme karşı mücadeleden ve devrimden uzak tutmanın bilinçli araçları ve dayanakları haline geldiler. Çabalarını artık açıkça ekonomik reformlar mücadelesiyle sınırlayan oportünist sendikaların bu tutumunu kendi cephesinden, kendilerini gitgide daha çok burjuva düzen koşullarına uyarlamış bulunan sosyal-demokrat partilerin parlamentarizme dayalı politik reformlar çizgisi tamamladı. İkisi birarada ve yakın bir işbirliği halinde işçi hareketini sen-

dikal ve politik cepheden burjuvazinin denetimine soktular. II. Enternasyonal'in çürümesi ve birinci emperyalist savaşla birlikte utanç verici çöküşü bunun ürünü ve sonucuydu.

Fakat genel olarak emperyalist batılı ülkelerde yaşanan bu gelişme, işçi hareketi bünyesindeki sendikal yozlaşmanın ve çürümenin, bir başka ifadeyle işçi sınıfının sendikal örgütlerini burjuva düzene peşkeş çekmenin henüz ilk aşamasıydı. Birinci emperyalist dünya savaşı sonrasında bunu yeni aşamalar izledi ve bu süreç zamanla burjuvaziyle ve burjuva devlet aygıtıyla çok yönlü bir kaynaşmaya vardı. Bu dönüşümü yaşayan sendikalar, işçileri bir araya getiren, işçilerin dar iktisadi çıkarları ve gündelik istemleri için hala da bir şeyler yapan (ki bu onların işçi kitlelerini denetim altında tutabilmelerinin zorunlu koşuludur) örgütler olma özelliklerini korusalar da, kurumlaşmaları ve iktisadi-mali ilişkileriyle sermaye sınıfının ve kapitalist devletin uzantısı aygıtlar haline geldiler. (Bunun tipik bir örneğini, bugün Alman sendika konfederasyonu DGB üzerinden görmekteyiz).

Geçerken parantez içinde belirtmiş olalım. Bu köklü dönüşüm, onların tabanında devrimci çalışmayı etkili biçimde sürdürme ihtiyacını ortadan kaldırmasa bile, bu sendikaların aygıt olarak devrimleştirilmesi olanağını ortadan kaldırdı. Artık sözkonusu olan, bu örgütleri devrimci sınıf sendikalarına dönüştürmek değil, fakat tabanda soluklu bir devrimci çalışmayla işçi sınıfı kitlelerini zamanla bürokratik aygıtın denetimden kurtarmak ve günü geldiğinde yerine devrimci sınıf sendikalarını geçirmek üzere bu bürokratik burjuva aygıtları parçalamaktır.

Emperyalist metropollerde burjuvazinin işçi sendikalarını denetim altına almadaki büyük tarihi başarısı, evrensel bir deneyim olarak bağımlı ülkeler burjuvazisi önünde de "yeni ufuklar" açtı. Birçok ülkede (ve bu arada İkinci Dünya Savaşı sonrası Türkiye'sinde) işçi sendikaları, işçi sınıfının tabandan gelen dinamizmi mümkün mertebe bloke edilerek, daha baştan devlet denetimi ve yönlendirmesi altında kuruldu. Türkiye gibi ülkelerde ve genel olarak bağımlı ülkelerde sendika bürokrasisinin dayanabileceği sözü edilebilir bir işçi aristokrasisi bulunmadığı için de, burjuvazi sendikalar üzerindeki denetimini çok daha özel yöntemlerle sürdürme yoluna gitti. Bunda temel dayanağı ise özel olarak eğitilmiş ve desteklenmiş bir profesyonel sendikacılar kastı oldu.

İşçi aيداتlarıyla oluşturulan fonlar üzerinden kendini sayısız ayrıcalıklarla donatmış bulunan bu özel burjuva kastı devletle ve sermaye çevreleriyle çok yönlü sıkı bağlara sahiptir. Yaşam sevi-

yesi ve tarzı, gelirleri, düşünce ve duygularıyla bu sınıfın bir parçasıdır. Görevi burjuvazi ve devlet adına işçi hareketini denetim altında tutmak ve kelimenin en tam anlamıyla işçileri düzenli olarak kapitalist patronlara satmaktadır. Bu hainler güruhu işçi sendikalarını adeta bir çiftlik gibi kullanmakta, onları birçok durumda mafyavari yöntemlerle yönetmekte ve elde tutmakta, sendika içi demokrasiyi boğmakta, tabandan gelen dinamizmi döne döne kırmak için bin bir yola başvurmakta, sözün kısası, bir kez daha kelimenin en tam anlamıyla, işçi sınıfı içinde sermayenin ajanı olarak hareket etmektedir.

SINIF MÜCADELESİNİN ZORLU BİR ALANI OLARAK SENDİKALAR

Burjuvazinin her cinsten sendika bürokrasisi eliyle elde ettiği bu büyük tarihi başarısı, daha geçen yüzyılın başından itibaren ortaya yeni bir sorun çıkardı: Sendikal alanda ve sendikalara egemen olmak üzere, devrimci proletarya ile burjuvazi arasında zorlu ve kesintisiz sınıf mücadelesi. Sınıfın iktisadi mücadele örgütleri olan (ve gerçekten sınıfın çıkarlarına bağlı kalmak istiyorlarsa eğer bu mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirmeleri gereken) sendikaların bizzat kendisi, bundan böyle sınıf mücadelesinin bu yeni cephesinin değişmez sahnesi haline geldiler.

Burjuvazinin sendikalara egemen olma ve böylece onları işçi sınıfını kontrol altında tutma aygıtlarına dönüştürme çabası daha başından itibaren işçi hareketinin devrimci kanadının sert direnciyle karşılandı. Ekim Devrimi'nin zaferiyle birlikte yeni bir güç kazanan bu direnişin ve mücadelenin stratejik hedefi, sendikaları gerçek devrimci sınıf örgütleri haline getirmek, onları geniş işçi yığınları için gerçek birer sınıf mücadelesi ve sosyalizm okulu olarak değerlendirmek, ve nihayet, burjuvaziye devirmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak mücadelesinde onlardan devrim mücadelesinin etkili kaldıraçları olarak yararlanmaktı (ki bu, bugün de sendikal cephedeki devrimci sınıf mücadelesinin genel perspektifini oluşturmaktadır).

Bu mücadele o günden bugüne bir dizi safhadan geçti. Uluslararası devrimci işçi hareketinin örgütlü ifadesi olan dünya komünist hareketi özellikle geçen yüzyılın ilk yarısında bu alanda büyük tarihi başarılar elde etti. Bunu komünizmin büyük tarihi kazanımlarının adım adım yitirildiği on yıllar izledi ve sonuçta bugüne gelindi. Bugün bu mücadele komünistler açısından son derece güçsüz ve hali hazırda etkisiz bir aşamadan geçmektedir. Fakat bu, hep vurgulaya geldiğimiz gibi, aynı zamanda bir geçiş aşamasıdır da.

Dünya ölçüsünde işçi hareketi ve komünist hareket büyük yenilgilerin sersemletici etkisinden kurtulmanın, kendini bulmanın ve sermayeye karşı yeni bir direniş dönemine girmenin sancılarını yaşıyor. Ve olaylar bu yöndeki bir toparlanmayı ve yeniden ileri atılmayı kolaylaştıracak ve hızlandıracak bir doğrultuda geliyor.

Uluslararası sermayenin '80'li yıllarda gündeme getirdiği neo-liberal saldırı, '89 çöküşü sonrasında yeni bir ivme kazandı ve son on yıl içerisinde, sıkça kullanılan ifadeyle, işçi sınıfının yüzelli yıllık tarihi kazanımlarını ortadan kaldıran, işçi sınıfına 19. yüzyıl vahşi kapitalizminin sömürü ve çalışma koşullarını dayatan bir noktaya ve kapsama vardı.

Bu gelişmelerin konumuzu ilgilendiren yönü şudur: İşçi sınıfının sendikalaşma hareketi büyük tarihi atılımını 19. yüzyılda ve bizzat o günün vahşi kapitalizminin ağır sömürü ve çalışma koşullarına karşı yapmıştı. Bugün burjuvazi işçi sınıfına yeniden benzer bir sömürü ve çalışma ortamını dayatırken, bunu işçi sınıfını örgütsüzleştirme ve atomize etme, bu çerçevede, tümüyle kendi denetiminde olsalar bile sendikaları mümkün mertebe güçten düşürme ve etkisizleştirme saldırısı eşliğinde yapıyor. Düne kadar sorunu sendikaları denetim altında tutmak olarak gören burjuvazi, gelinen yerde sendikal örgütlenmenin kendisini yük sayıyor ve olanaklı olduğunca tasfiye yöneliyor. Bu saldırı işçi sınıfını atomize etme hedefi çerçevesinde, onları temel önemdeki bu örgütlenme merkezlerinden yoksun bırakmak anlamına geliyor.

Fakat bütün bunlar ters tepecektir. Bu pervasız saldırılar kaçınılmaz olarak beraberinde işçi sınıfının karşı tepkisini de getirecektir ve daha şimdiden belirli sınırlar içinde getirmektedir de. On yıllar boyunca sınıf barışının egemen olduğu zengin kapitalist metropollerde bile emek-sermaye çatışmalarının günde güne çoğalması, işçi direnişlerinin gitgide sendika bürokrasisinin denetimini zorlayacak tarzda gelişmesi bunu göstermektedir.

İşçi sınıfının uzun on yılların ürünü en temel iktisadi-sosyal ve demokratik kazanımlarına ve bu arada sendikal örgütlenmesine yönelen bu tarihi saldırı, tam da bu aynı alanlar üzerinden işçi hareketinin yeni bir tarihi çıkışını da mayalamaktadır. Ve bu olgu, sözkonusu mücadelenin doğası gereği, önümüzdeki yıllar içinde sendikal cephedeki mücadeleye de yeni bir anlam, güç ve ivme kazandıracaktır.

Temel önemdeki bu konuya önümüzdeki sayılarda devam edeceğiz.

Camp David ve BRICS zirvesi

Giderek sertleşen ABD-Çin rekabetinin sahnesi konumunda olan Asya-Pasifik, birçok çatışma potansiyeli barındırıyor. Bölgenin emperyalist hegemonya mücadelesinde jeopolitik ve jeoekonomik önemi giderek artıyor. Uluslararası ilişkilerde önemli sonuçlara yol açan bölgedeki gelişmeler siyasi, askeri ve ekonomik dinamiklerin yanı sıra stratejik gelişmeleri de şekillendiriyor.

Çin-Amerikan rekabetinin farklı boyutlar taşıdığı Asya-Pasifik'te uzun bir dönem sorgulanmayan ABD egemenlik düzeni, 2000'li yıllardan itibaren hem sorgulanmaya hem zayıflamaya başladı. Çin'in dünyanın en büyük ikinci ekonomisi olma düzeyine yükselişinin yanı sıra siyasi, askeri ve teknolojik açıdan da ABD'nin tek rakibi haline gelmesi, bu sorgulamada önemli rol oynadı. Bundan dolayı ABD'nin Çin'i baş "düşman" sayan stratejisi öne çıkarılmaya başlandı.

ABD'nin ulusal güvenlik strateji belgelerinde, Rus saldırganlığı, "çıkarlarımız ve değerlerimiz için doğrudan ve şiddetli bir tehdittir" değerlendirmesi yapılsa da Rusya'nın, "uzun vadede ABD'ye sistematik olarak meydan okuyabilecek" bir konumda olmadığı vurgulanmaktadır. "Uluslararası düzeni yeniden yapılandırmak isteyen" iki rakip güçten biri olan Çin ise, ABD'ye göre "dünya düzenini değiştirebilecek kapasiteye sahip tek ülkedir". Dolayısıyla Çin, "dünya düzenini tehdit eden sistematik bir rakip" ve ABD'nin "refahına, güvenliğine ve demokratik değerlerine" meydan okuyan bir düşman sayılıyor ve Asya'yı "istikrarsızlaştırıcı, uluslararası hukuku hiçe sayan, anlaşmazlıkları barışçıl yollarla çözmeyi reddeden" saldırgan bir güç olarak nitelendiriyor. Bunun içindir ki çevrelenmesi ve küresel bir rakip olarak dizginlenmesi önem taşıyor.

Çin'in yükselen bir rakip olarak güçlenmesini engellemenin yollarından birinin ABD'nin Asya-Pasifik'teki müttefiklerini güçlendirmekten geçtiği var sayılıyor. ABD müttefiklerinin güçlendirilmesi, yenilerinin oluşturulması giderek daha büyük bir ihtiyaç haline geliyor. Çünkü ABD'nin müttefikleri ile ortakları arasındaki işbirliğini genişletmesi, yeni ittifaklar ve ortaklıklar kurması, Çin'i kontrol altına alabilmek için önemli görülüyor. QUAD (Dörtlü Güvenlik Ortaklığı), AU-

KUS, Asya'nın mini NATO'su olarak da görülen ABD, Japonya, G. Kore üçlü ortaklığı vb. ittifak ve ortaklıklar, Çin'i çevreleme adımları olarak öne çıkıyor.

CAMP DAVID ZİRVESİ, ÇİN'İ KUŞATMA ADIMI

ABD, Japonya ve Güney Kore devlet başkanlarının 18 Ağustos'ta Camp David'de üçlü zirve yapmaları bu adımlardan biridir. Zirve, ABD'nin Çin'e karşı saldırgan politikalarının tırmanmasını temsil ediyor ve ABD'nin Asya'daki bölgesel ittifaklarını sağlamlaştırmada "tarihi önemde" bir gelişme olarak görülüyor. ABD, Japonya ve Güney Kore ortak askeri tatbikatlar yoluyla iş birliğini derinleştirme, askeri istihbarat paylaşımını geliştirme ve liderler arasındaki iletişimi iyileştirme kararı aldılar. ABD, atılan bu adımın amacını bölgede "ortak bir güvenlik çerçevesi" oluşturmak olarak tanımla-

dı. Üçlü ortak açıklama yaparak Pekin'i, Güney Çin Denizi'nde "yasadışı deniz bölgesi iddiaları" taşıdığı ve "Hint-Pasifik sularındaki statükoyu değiştirmeye yönelik tek taraflı girişimlerde" bulunduğu iddiasıyla suçladı.

"Her şeyden önce, iddia edilen bölgelerin askerileştirilmesini, sahil güvenliği ve milis gemilerinin tehlikeli kullanımını ve gasp faaliyetlerini kesinlikle reddediyoruz" ifadeleri ile Çin'i hedef alıp, "Tayvan Boğazı'nda barış ve istikrarın önemini yeniden teyit ettiklerini" duyurdular. Tayvan çevresindeki askeri tatbikatlarla, üst düzey diplomatların Tayvan'ı ziyaretleriyle ve büyük silah satışlarıyla (son olarak ABD'nin, Tayvan'a 345 milyon dolar değerinde silah sağlaması) gerçekleştirilen ABD provokasyonları yeni boyutlar kazanıyor.

ABD ile müttefikleri Çin'e karşı ekonomik savaşı da tırmandırıyor. Ortak

açıklamada, üç tarafın "başta yarı iletkenler ve piller olmak üzere tedarik zincirlerinin dayanıklılığı üzerinde artık üçlü olarak çalıştıkları"ni ilan ettiler. ABD, bu yolla Çin'i ekonomik olarak zayıflatmayı amaçlarken, yarı iletkenler gibi yaşamsal düzeyde askeri öneme sahip temelleri erişimi de sağlamak istiyor. Güney Kore ve Tayvan bu çiplerin önemli üreticileri arasında yer alıyor.

Çin, bölgede bir "mini NATO" oluşturulmasını reddeden bir açıklama yaparak "üçlü zirveye" yanıt verdi. Zira ABD'nin iki müttefikleri arasındaki işbirliğine verdiği önem, Avuturalya'dan Japonya ve Güney Kore'ye kadar uzanan bir askeri cephe inşa etme amacı taşıyor. ABD'nin her iki ülkede de askeri personel ve silah sistemleri bulundurması bunu gösteriyor. İddaya göre Pasifik bölgesinde konuşlandırılan 175 bine yakın ABD askerlerinin yaklaşık 61 bini Japonya'da, 30 bine ya-

kını ise Güney Kore'de bulunuyor. ABD, her iki ülkeyi de Çin'e karşı tırmanan güç mücadelesinde kalkan olarak kullanmak istiyor.

Zirvede istihbarat paylaşımı konusunda da anlaşmaya varıldığı bildirildi. Füze savunma sistemlerinin bölgenin askerileşmesinde rol oynadığı, bunun ise nükleer savaş tehdidini büyük ölçüde artıracacağı belirtiliyor. Özetle, bölgesel ittifak ve ortaklıklar geliştirmek, olanları güçlendirmek, bunlara yenilerini eklemek yoluyla ABD, Çin'in bir dünya gücü olmasını, yeni bir hegemon güç olarak yükselişini durdurabilmek için Pasifik'te saldırgan adımlar atıyor.

BRICS Zirvesi, "Batının hakimiyetine meydan okuma"

BRICS ülkeler grubunun (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) 15. Zirvesi 22-24 Ağustos 2023 tarihleri arasında Güney Afrika Cumhuriyeti'nin başkenti Johannesburg'ta gerçekleştirildi. "BRICS ve Afrika: karşılıklı olarak hızlandırılmış büyüme, sürdürülebilir kalkınma ve kapsayıcı çok taraflılık için ortaklık" sloganı altında gerçekleştirilen zirve, Batı emperyalizminin egemenliğine karşı bir meydan okuma olarak görülüyor. Yansıyan bilgilere göre üç günlük BRICS zirvesinde, gelişmekte olan en önemli beş ülkenin devlet ve hükümet başkanları yeni bir dünya düzeni oluşturma politikasını tartıştılar. Toplantının başında Güney Afrika Başkanı Cyril Ramaphosa, BRICS ülkelerinin "küresel dinamikleri şekillendirdiğini ve dünya ekonomisinde ve uluslararası ilişkilerde önemli değişikliklere yol açtığını" söyledi.

BRICS'in beş kurucu üyesi halihazırda dünya nüfusunun yüzde 42'sinden fazlasını temsil ediyor. Küresel ekonomideki üretim payları ise 2010-2021 yılları arasında yüzde 18'den yüzde 26'ya yükseldi. Arjantin ve Bolivya lityum, Suudi Arabistan ve Venezuela petrol vb. kaynak zengini ülkelerin katılımıyla bu oranlar daha da artacaktır. Resmi olarak üyelik başvurusunda bulunan 23 ülkenin yanı sıra yaklaşık 40 ülke de BRICS üyeliğine ilgi gösterdi. Üyelik başvurusunda bulunan ülkelere altı ülke (Arjantin, Mısır, Etiyopya, İran, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri) ittifaka kabul edildi. Kimi iddalara göre genişleme, BRICS'in gayri safi yurtiçi hasılasının, satın alma gücü paritesine göre küresel GSYİH'nin yüzde 36'sına ve dünya nüfusunun yüzde 46'sına yükselmesini sağlayacak.

Zirvede, ülkelerin BRICS'in karşılıklı saygı ve anlayış ruhuna, egemen eşitlik, dayanışma, demokrasi, açıklık, kapsayıcılık, güçlendirilmiş işbirliği ve fikir birliğine bağlılığını yeniden teyit eden "Johannesburg deklarasyonu" kabul edildi.

BRICS ülkelerinin üç farklı kıtadan altı yeni üyeyi kabul etmesi, tarihi bir dönüm noktası olarak değerlendirildi. BRICS şefleri, genişlemenin "daha eşitlikçi ve adil bir küresel yönetim için olumlu bir rol oynayacağı" iddasındalar. Çin Devlet Başkanı Xi Jinping, BRICS genişlemenin tarihi olduğunu ve BRICS işbirliği için yeni bir başlangıç noktası olduğunu söyledi. Genişlemenin, uluslararası toplumun beklentilerini karşıladığını ve gelişmekte olan ülkelerin ortak çıkarlarına hizmet ettiğini idda etti. Kimi uzmanlar, BRICS'in genişlemesinin yalnızca BRI-

CS mekanizmasının ABD gibi bazı Batılı ülkelerin beklentilerini çok aşan güçlü eğilimini göstermekle kalmayıp, aynı zamanda Batı liderliğindeki hegemonyaya güçlü bir yanıt olduğunu belirtiyorlar. Çin büyükelçisi Chen Xiaodong, "Geleneksel küresel yönetim sistemi işlevsiz, yetersiz ve etkisiz hale geldi" derken, ABD liderliğindeki hegemonyanın artık kabul edilmez olduğunu vurgulamış oluyor.

BRICS ülkeleri çok farklı oranlarda büyüyen ekonomilerdir. Ortak noktaları, Batı dünyasının, özellikle de ABD'nin çıkarlarına hizmet ettiğine inandıkları dünya düzenine itiraz etmektir. Çin'in BRICS üzerindeki hakimiyeti ise biliniyor. Çin'in ekonomisi Brezilya, Rusya, Hindistan ve Güney Afrika ekonomilerinin toplamından daha önemli. Çin aynı zamanda bu dört ülke için de önemli bir ekonomik ve ticari ortaktır. Ayrıca, Çin'in siyasi ağırlığının da grubun bütünlüğü açısından önem taşıdığı kabul ediliyor. Yanı sıra, Çin'in "BRICS"i ABD'ye karşı çok yönlü bir sahne olarak kullanmak ve kendisini dünya düzeninin merkezine taşımak istediği de iddalar arasında.

Bu arada ABD dolarına bağımlılığın azaltılması da BRICS zirvenin odak noktası oldu. Yapılan açıklamada, "BRICS ülkelerinin liderlerinin maliye bakanlıklarına ve merkez bankalarına ulusal para birimine dayalı ödeme araçları ve platformları başlatma olasılığını değerlendirme görevi verildiği" belirtiliyor. Suudi Arabistan ve İran gibi büyük petrol üreticilerinin BRICS'e katılması durumunda petrol ticaretinin kolaylıkla "dolarizasyondan

arınma sürecine gireceğine" inanılıyor. Vladimir Putin Salı günü yaptığı bir konuşmada Batı yaptırımlarını eleştirerek "dolarsızlaştırmanın geri dönülemez bir süreç olduğunu ve bunun hız kazandığını" söyledi. Bu da Batı'nın endişelerini artıran bir başka konu başlığını oluşturuyor.

HEGEMONYASI ÇÖZÜLEN ABD'NİN SALDIRGANLIĞA DAYALI ÇIKIŞ ARAYIŞI

Hegemonyası çözülmekte olan ABD emperyalizmi, konumunu korumak için çıkış ararken saldırgan-savaşçı politikaları tırmandırıyor. Çin gibi rakip güç ve kendisine rakip olabilecek potansiyeller taşıyan öteki emperyalist güçler halen hazır değilken, insiyatifi ele almak ve güç dengelerine müdahale etmek istiyor. Bu, emperyalist nüfuz alanları ve dünya egemenliği uğruna mücadelenin keskinleşmesi demektir. Savaş tehlikesini büyüten bu politikanın etkileri kutuplararası gerilimlerin tırmandırılmasında ve Avrupa'nın göbeğindeki Ukrayna savaşının sürekli uzatılmasında görülüyor.

Emperyalist güçler arasındaki rekabetin aldığı boyut ve kızışan hegemonya mücadelesinin sertleşmesi, çılgın bir silahlanma yarışı, olayların yeni savaşları tetikleme riskini artırıyor. Bunun esas sorumlusu ise gerilimi tırmandıran ve savaşları kızıştıran ABD önderliğindeki batılı emperyalistlerdir. Büyüyen savaş tehlikesinin gerileyen hegemonik güç (ABD) ile gelişen rakip güç (Çin) arasında topyekûn bir savaş boyutuna ulaşmış olabileceğini ise önümüzdeki süreç gösterecektir.

AB Afrika'da yeni bir savaşa mı hazırlanıyor?

Avrupa Birliği'nin (AB), Batı Afrika'da "misyon" adı altında yeni bir askeri müdahaleye hazırlandığı bildirildi. AB'nin "yeni bir sivil-askeri saldırı planladığı" haberlere yansıdı. Nijer'deki darbeden sonra sömürgeci çıkarlarını koruma telaşına düşen batılı emperyalistler, askeri güçlerini kullanarak bölgede yaşanan gelişmeleri engellemek için daha aktif bir rol oynamaya hazırlanıyor. Nitekim bölgeye yönelik müdahalenin aracı olarak tasarlanan "misyon"un Ekim ayında yapılacak toplantıda AB dışişleri bakanları tarafından onaylanması bekleniyor.

Welt am Sonntag gazetesinin diplomatik çevrelere dayandırdığı haberine göre, AB ülkeleri islamcı terörün yayılması ve daha aktif hale gelmesinden "endişe" ediyor. Bu sahte gerekçelere dayanarak aldıkları operasyon kararını

en geç AB dışişleri bakanlarının Ekim ayında Lüksemburg'daki görüşmelerinden sonra hayata geçirecekleri söylüyor.

Batı Afrika'daki son gelişmelerin, AB şeflerini müdahale için bir yol arayışına ittiği görülüyor. Zira Burkina Faso ve Mali'den sonra Nijer'de de Cumhurbaşkanı Muhammed Bazum yönetiminin askeri darbe ile devrilmesi, Fransa başta olmak üzere AB ülkelerinin bu bölgedeki çıkarlarına ağır bir darbe indirdi. 26 Temmuz'da gerçekleşen askeri darbeye başa geçen General Abdurrahmane Tchiani 28 Temmuz'da geçiş hükümetinin başına geçmiş ve eski sömürgecilere karşı tutum alacağını belli etmişti.

Burkina Faso ile Mali'den sonra Ni-

jer'in de batıya karşı cephe alması alarm zillerini çalmış, emperyalistler, işbirlikçi Batı Afrika Devletleri Ekonomik Topluluğu (ECOWAS) üzerinden tehditler savurmuştu. Savaşla tehdit eden ECOWAS, Nijer'e 10 Ağustos'a kadar süre tanıdı. Ancak Nijer yönetimi geri adım atmamak yerine olası bir saldırıya karşı hazırlık yapmaya başlamıştı. Tehditlere tepki gösteren Burkina Faso ile Mali devletleri ise yayınladıkları ortak bildiriyle, Nijer'in yanında olduklarını açıklamışlardı. Bildiride, "Nijer'e karşı herhangi bir askeri müdahalenin Burkina Faso ve Mali'ye karşı savaş açmak anlamına geleceği" ifade edilmişti. Bölgenin en büyük devleti Cezayir de askeri müdahaleyi kesin bir dille reddetmiş ve böyle bir girişimin tüm bölgenin istikrarını ortadan kaldıracığı konusunda uyarılmıştı.

ECOWAS tutumunu değiştirmese de tehdidini belirttiği tarihte hayata geçiremedi. Bu ise Nijer yönetiminin Fransa ve AB karşısındaki net tutumundan rahatsız olan Brüksel'i işe dahil olma arayışına itmiş görünüyor. "Cihatçı terörün yayılmasını" önleme yalanı ardına saklanıp emperyalist çıkarları için dört kıyı Batı Afrika ülkesine yönelik askeri saldırı planlamaya başlaması, Brüksel'deki telaşın vardığı nokta hakkında fikir veriyor.

AB devletlerinin Batı Afrika ülkelerine doğrudan savaş açması kolay değil. Zaten AB şefleri askeri danışman göndermekten, işbirlikçi rejimlerin ordu ve polis kuvvetlerini eğitip donatmaktan söz ediyorlar. Bu yöntemle askeri müdahaleye bir tür "yerli kılıf" uydurabileceklerini var sayıyorlar. Bu çabaların nasıl sonuçlar vereceği ise belli değil. Zira emperyalist kamplar arasındaki hegemonya savaşında güç dengelerinde yaşanan değişimi durdurmak olası görünmüyor.

İsrail'in tehditleri ve direniş

İsrail savaş aygıtı Temmuz 2006'da Lübnan'a saldırdığında dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice kameraların karşısına çıkıp şu sözleri söylemişti: "Şu anda yeni bir Ortadoğu'nun doğuşunu izlemektesiniz."

Bu sözler, Siyonist rejimin Washington'un isteği ve onayı ile savaşı başlattığının ilanıydı aynı zamanda. İşgalci İsrail ordusu büyük oranda sivil hedefleri vuran yoğun hava bombardımanı ile saldırıyı başlatmış, Güney Lübnan kıyılarına yaklaşan savaş gemileri de bombardımana katılmıştı. Günler süren bombardımanın ardından tanklarla karadan saldırıya geçen Siyonist ordu, beklemediği bir direnişle karşılaşmış, ezici çoğunluğu asker olan 160 İsrailli hayatını kaybetmiş, 33 gün süren çatışmaların ardından hezimetle uğrayarak geri çekilmek zorunda kalmıştı.

İsrail, Lübnan'ın bir bölümünü yakıp-yıktı, ezici çoğunluğu sivillerden oluşan bin 200'ü aşkın Lübnanlıyı öldürdü. Ancak bu ölçüsüz vahşet, hezimetle uğramasını engelleyemedi. İsrail ordusunun "yenilmez güç" olduğu efsanesi yerle-yeksan oldu. Sonuçta Rice'nin umduğundan farklı bir Ortadoğu şekillenmeye başladı. Çünkü İsrail'in hezimet ABD'nin de hezimetiydi aynı zamanda.

ABD'nin hedeflediği şey gerçekleşseydi "yeni" Ortadoğu'da ABD/İsrail karşıtı direnişin beli kırılmış, İsrail'in "bölge liderliği" kabul görmüş, Arap devletleri ise emperyalist/Siyonist güçlerin kukla işbirlikçileri misyonunu kabullenmiş olacaktı. Oysa umulanın tersi oldu. Direniş zafer kazandı, emperyalist/Siyonist cephe hezimetle uğradı. Rice'nin ve temsil ettiği rejimin hevesleri, 33 günlük savaşın ardından tarihin çöplüğüne atıldı.

"Lübnan'ı taş devrine geri göndeririz"

Geçen hafta Temmuz Savaşı'nın 17. yıldönümüydü. O günlerde işgal altındaki Şeba Çiftliklerine giden İsrail Savaş Bakanı Yoav Gallant, Siyonistlerin bilinen dozu yüksek tehditlerini tekrarladı. Hata yapmaması konusunda hem Hizbullah'ı hem lideri Nasrullah'ı uyardığını söyleyen dinci-faşist Netanyahu hükümetinin Savaş Bakan'ı şu mealde sözler söyledi: "Geçmişte hata yaptınız ve ağır bir bedel ödediniz. Eğer olaylar tekrar çatışma boyutuna varırsa Lübnan'ı taş devrine geri göndeririz."

İsrail'in sahip olduğu tüm askeri gücünü Lübnan'a karşı kullanmaktan çekinmeyeceğini ifade eden Gallant, Hizbullah'a ve Lübnan'a ait her metrekarenin hedef alınacağını söyledi. "Lübnan'ın her metre karesini bombalarız" tehdidi, Siyonist rejimin zihniyeti hakkında net bir fikir veriyor. Onların için gerillalar ile siviller arasında, gençlerle yaşılar, kadınlarla çocuklar arasında ayırım yoktur. İsrail savaş aygıtı için tümü birer hedeftir.

Siyonistler "taş devrine geri göndeririz" tehdidini sık sık yinelerler. Kastettikleri Lübnan'ı baştan sona yakıp yıkmaktır. Bu tehdidi sadece asker ya da siyasetçilerden değil gazeteci, siyasi analizci vb. kişilerden duymak da mümkündür. Bu tehdit, ırkçı-Siyonist zihniyetin neyi temsil ettiğini net bir şekilde anlatıyor. Zira "taş devrine geri göndeririz" tehdidi, Siyonistlerin hiçbir yasa, kural veya anlaşmayı tanımadıklarının, herhangi bir ahlaki ilke ya da insani değer taşımadıklarının, bizzat kendileri tarafından itirafıdır aynı zamanda.

Bu tehdit abartılı mı? Siyonist hareketin de İsrail devletinin de tarihi böyle olmadığını gösteriyor. İsrail'i kurmak için toplu katliamlar yapan, Filistin köylerini haritadan silen bu zihniyet, halen kent ve kasabaları F-16 savaş uçaklarıyla bombalamaktadır. Saldırırken hiçbir zaman gerilla/sivil ya da direnişçi/sivil ayırımı yapmamıştır. Savaş aygıtı da son teknoloji ürünü silahlarla donatılmıştır. Buna karşın verili koşullarda savurduğu tehdidi gerçekleştirmeyi göze alabilir mi? Orası şüpheli. Çünkü artık "direnişçi güçlerin" de İsrail'e ağır bedeller ödebilecek donanım ve hazırlıkları var.

İsrail'in bu kadar gözü dönmüş olabilmesinin ise iki temel nedeni var: İlki, herhangi bir değer, hukuk ya da kural tanımayan Siyonist ideolojidir. Diğeri ise, batılı emperyalistlerin sağladığı özel koruma sayesinde savaş hukukunu, uluslararası anlaşmaları ve Birleşmiş Milletler kararlarını tanımama "ayrıcılığı" elde etmiş olmasıdır.

"LÜBNAN'LA SAVAŞA GİRESENİZ SİZ DE TAŞ DEVRİNE DÖNECEKSİNİZ!"

Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, Siyonist İsrail rejiminin tehditlerine bu defa aynı kesinlikte karşılık verdi. Temmuz 2006'da Lübnan'ı hedef alan İsrail

il saldırısına karşı kazanılan zaferin 17. yıldönümünde televizyonda yayınlanan konuşmasında Nasrallah, İsrail Savunma Bakanı'nın tehditlerine yanıt verdi.

İsrail'in kritik kurumlarını kısa sürede yok edebilecek donanım, güce ve kararlılığa sahip olduklarını ifade eden Nasrallah, ellerindeki hedefler listesini de açıkladı. Buna göre İsrail'in askeri-sivil havaalanları, hava kuvvetlerinin askeri üsleri, elektrik üretim ve dağıtım merkezleri, su dağıtım istasyonları, iletişim/teknoloji merkezleri, temel altyapı tesisleri, petrol/benzin/amonyak depoları ve Dimona nükleer tesisleri ilk vurulacak hedefler arasında yer alıyor.

Tehdidin çitasını yükselten Nasrallah, çatışmanın Lübnan'la sınırlı kalmayıp tüm "direniş eksenine" bir savaşa dönüşmesi durumunda ise, "haritada adı İsrail olan bir yerin kalmayacağını" iddia etti. Siyonist ordudaki moral bozukluğu, güvensizlik ve iç uyumdan yoksunluğa dikkate çeken Nasrallah, "direniş hareketinin" ise hiç olmadığı kadar donanımlı, hazırlıklı ve moralinin yüksek olduğunu belirtti.

Nasrallah'ın tehdide aynı tonda bir yanıt vermesi, Siyonistlerin huzurunu kaçırdı. İsrail'de çoğunluk Hizbullah liderinin sözlerini ciddiye alıyor. Nitekim İsrail medyasının tartışma programlarında yapılan birçok yorumda durumun değiştiği, olası bir çatışmanın kendileri için de ağır yıkımlara neden olacağı dile getiriliyor.

GÜÇLER DENGESİNDEKİ DEĞİŞİM BELİRGİNLEŞİYOR

Nasrallah'ın açıklamaları İsrail medyasında olduğu gibi Arap medyasında da farklı tartışma ve yorumlara vesile oldu. Elbette "direniş eksenine" çizgisine yakın olanlarla karşıt olanların vardıkları sonuçlar farklıdır. Ancak, Siyonist rejimle çatışmada güçler dengesinin hiç olmadığı kadar İsrail aleyhine döndüğü, artık

farklı çevrelerin kabul ettiği bir realitedir. Bir dönem ülkeleri işgal eden İsrail savaş aygıtı, 2006'da uğradığı hezimetten sonra böyle bir saldırıya girişemedi. ABD emperyalizminin desteği, Rusya'nın göz yumması sayesinde arada bir Suriye'ye saldırıya da güç dengelerindeki değişimi engelleyebilecek güçten yoksundur.

İsrail 1967'de, 1973'te, 1982'de savaş başlatıp Suriye, Mısır, Ürdün ve Lübnan topraklarına girdi. 67' savaşında Suriye'nin Golan Tepeleri'ni, Sina yarımadasını işgal etti. 82'de Beyrut'a girdi. 73'te hezimetle uğrama ihtimali belirdi. Ancak ABD-İngiliz emperyalistleri hemen devreye girerek İsrail'i kurtardılar. O savaşların tümü İsrail dışında cereyan etmişti. Bundan sonra olası bir savaş ise, Nasrallah'ın ilan ettiği hedef listesinden de anlaşılacağı gibi, İsrail'in her tarafını saracaktır. İşgal edilmiş Filistin toprakları üzerine kurulan İsrail'in stratejik derinliği yok. Dolayısıyla her tarafı Hizbullah füzelerinin menzili dahilindedir. Kimi iddialara göre Hizbullah'ın stoklarında 120 bini aşkın füze bulunuyor. Bunların bir kısmının ise hassas olduğu ve hedefi vurma yeteneklerinin yüksek olduğu belirtiliyor. İsrail'in inşa ettiği "Demir Kubbe"nin ise füzelerin ancak üçte birini yakalayabildiği söyleniyor. Dolayısıyla İsrail'in büyük yıkıcı gücü ve kural tanımaz saldırganlığı artık onu korumaya yetmiyor. Bu arada Hizbullah, sahip olduğu silahların bir kısmını açıklıyor.

Hizbullah ve müttefiklerinin inşa ettikleri "caydırıcı güç", İsrail'i büyük bir savaşa girme noktasında tereddüde düşürüyor. "Direnişçi güçler" ise, mecbur bırakılmadıkça, yani İsrail başlatmadığı sürece bu koşullarda savaşa girmek istemiyor. Buna karşın kimi analizlerde bu savaşın eninde sonunda patlak vereceği belirtiliyor. Verili koşullarda, işgalci Siyonist rejim yıkılmadıkça bu riskin ortadan kalkması olası görünmüyor.

Libya-İsrail işbirliği krizi:

AKP gibi kuklaları da ırkçı-Siyonizm'e hizmet ediyor

Emperyalist savaş aygıtı NATO tarafından 7 ay bombalanarak parçalanmış Libya'da (cihatçı çetelerin kontrol ettiği yerler hariç) halen resmi olarak iki yönetim var. Birinin başında "Libya Ulusal Ordusu" Komutanı General Halife Hafter var. Öbür tarafı ise AKP-MHP rejiminin koruması altındaki Abdulhamid Dibebe'nin başkanlığında "Ulusal Birlik Hükümeti" yönetiyor. Her iki taraf da NATO'nun bombardıman uçaklarıyla Libya'ya taşınmıştı. İki yönetim de farklı emperyalist merkezlerle işbirliği yapıyor. Bu sözde yönetimler Libya'nın zenginliğinin yağmalanmasının taşeronlarıdır. Muazzam bir zenginliği olan ülkede halkın sefaleti ise onları pek ilgilendirmiyor. Her taraf, kendi egemenlik alanını korumaya çalışıyor. Ancak bunu halkın desteğini alarak değil, sırtını emperyalist merkezlere dayayarak yapıyorlar.

İSLAMCI DİBEBE, İSRAİL'E HİZMET EDEREK İKBAL ARIYOR

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da ABD emperyalizmine yaranmanın yolu, İsrail'e işbirliği yapmaktan geçiyor. Bunu en iyi bilen AKP ve şefi Tayyip Erdoğan'dır. Amerikan yönetimiyle sorun yaşadığında ilk yaptığı şey Tel Aviv'in kapısını çalmaktır. AKP zihniyetli Dibebe'de, Ankara'daki hamilerinden ilham alarak İsrail'e ilişkileri normalleştirme arayışına girdi. Geçen ay İtalya'yı ziyaret eden Dibebe, bu alanda somut bir adım attı. İtalya'daki faşist hükümetin düzlediği zeminde İsrail Dışişleri Bakanı Eli Cohen ile Trablus'taki kukla Dibebe hükümetinin Dışişleri Bakanı Necla el-Menguş'un gizli görüşmesi için tarih belirlendi. AKP Dibebe'ye yüksek dozda gaz vermiş görünüyor. Zira Libya'dan bir yetkilinin İsrail'e ilişki kurması halen suç sayılıyor.

Görüşme İtalya'nın başkenti Roma'da yapılsa da AKP-MHP rejiminin bunda "kolaylaştırıcı" rol oynadığı söyleniyor. Sarayın Dışişleri Bakanı eski MİT şefinin olayın içinde olduğu yönünde iddialar var. İtalya ile Türkiye görüşmenin gerçekleşmesi için yol düzleseler de esas patron Biden yönetimidir. Son dönemde Biden yönetiminin en büyük dertlerinden biri, ırkçı-Siyonist İsrail rejimine Arap ülkeleri nezdinde meşruluk kazandırmaktır. Rüşvet ya da tehditle Arap ülkelerinin İsrail'e ilişkileri "normalleştirilmesi" için

çalışan Biden yönetimi, gayri meşru da olsa Trablus'taki hükümeti İsrail'e ilişkileri geliştirecek kıvama getirmeyi başarı saydı. AKP ve şefi Erdoğan'dan da feyz alan Dibebe ise, Amerikan'ın desteğine dayanarak yönetimini koruma hesabıyla İsrail'e üst düzey görüşmelerin başlatılmasını kabul etti. Çünkü ikbalini halkın desteğinde değil emperyalistlerin himayesinde görüyor.

NETANYAHU "GİZLİ" GÖRÜŞMEYİ İFŞA ETTİ İSRAİL DE KARIŞTI

İsrail rejimi Arap ülkeleriyle ne zaman gizli bir görüşme yapılsa ifşa eder. Zira bu tür görüşmeler kendisine "meşruluk" kazandırdığını var sayar. Siyonist hükümetler ise bununla övünür, siyasi kazanç hanesine yazılmış bir "başarı hikayesi" sayarlar. Bundan dolayı mümkün olan en kısa sürede "gizli" görüşmeler Siyonist medyaya servis edilir. Gizli görüşmeyi yapan karşı tarafın rezil olması ise Siyonistleri ilgilendirmez.

İçeride derin bir meşruiyet krizi içinde bulunan dinci-faşist Binyamin Netanyahu hükümetinin bugünlerde acilen bir "başarı" hikayesine ihtiyacı vardı. Hal böyleyken Libya gibi bir ülkeyle dışişleri bakanı düzeyinde görüşme gerçekleştirmek bulunmaz bir fırsattı. Ancak o kadar hızlı davrandılar ki, ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Libya karşıtı, Dibebe rezil oldu, görüşmeyi yapan bakan Libya'dan kaçıp Ankara'daki hamilerine sığındı,

MOSSAD Netanyahu'ya ateş püskürdü, Biden yönetimi kotardığı başarının bir rezalete dönüşmesinden dolayı mide krampları geçirdi. Trablus'taki kukla hükümetle ilişkilerde sağlanan gelişmenin İsrail'e sağlayacağı var sayılan stratejik kazanımlar en azından şimdilik hayal oldu.

Bu arada İsrail'deki Siyonist muhalefet de Netanyahu'yu sert bir şekilde eleştirdi. Medyada ise gizli görüşmelerin ifşa edilmesini "ihamet" olarak değerlendiren yorumlara yer verildi. Zafer kazanmış havasıyla görüşmeleri açıklayan Netanyahu hükümeti, ayağına kurşun sıkılmış oldu. Zira rezil olan Dibebe, İsrail'e işbirliğinde frene basmak zorunda kalacaktır.

İSLAMCI DİBEBE'NİN SAHTE "FİLİSTİN DOSTU" GÖSTERİSİ

Cohen-Menguş görüşmesinin ortaya çıkması Libya'da geniş tepkilere neden oldu. Çok sayıda kentte sokaklara çıkan kitleler, İsrail'e işbirliğini protesto etti. Menguş'un tutuklanması talep edildi. Dibebe hükümetinin yıkılması yönünde çağrılar yapıldı. Eylemlerde İsrail bayrakları yakıldı, Siyonist rejimle işbirliğine karşı şiarlar yükseltildi, Dibebe'yi hedef alan sert eleştiriler yöneltildi.

İşin ciddiyetini fark eden Dibebe, muhtemelen Saray rejiminden aldığı taktikle görüşmeden haberi olmadığını söylemişti. Hatırlanacağı gibi AKP ile HDP arasında Dolmabahçe mutabakatı

imzalandığında kimin hangi koltukta oturacağına bile karar veren Tayyip Erdoğan, masayı tekmeleyip devirdiğinde böyle bir mutabakattan haberi olmadığını iddia etmişti. İslamcı Dibebe de aynı yola başvurup görüşmeden haberi olmadığını iddia etti. İsrail'e işbirliğinin geliştirilmesine karşıymış gibi pozlar takında.

Boynuna Filistin kefiyesi sarıp Trablus'taki Filistin büyükelçiliğini ziyaret eden Dibebe, hayatının en riyakar gösterisini gerçekleştirdi. Bakanı görevden aldığını ilan etti. Filistin halkının yanında olduğunu, Siyonist İsrail'e ilişkilerin "normalleştirilmesini" onaylamadığını söyledi.

Dibebe büyük yalanlar söyleyerek paçasını kurtarmaya çalışırken, kaçan Menguş'un soluğu Ankara'da aldığı, ardından İngiltere'ye gittiği iddia ediliyor. Bu arada rezaleti fırsat sayan General Hafter yönetimi de Dibebe'ye ağır eleştiriler yöneltti. Oysa Hafter'in de ABD-İsrail desteğini almak koşuluyla Siyonist rejimle ilişkiler geliştirmeye çalıştığı yönünden haberler çıkmıştı. Bu iş için oğlu Saddam Hafter'i görevlendirdiği söyleniyor. Yani Hafter'in "Filistin dostluğu" da sahte.

İsrail'e gizli görüşmelerin yarattığı kriz, Filistin üzerinden demagoji yapan İslamcı gericilerin kaba riyakarlığını bir kez daha gözler önüne sererken, Arap halklarının kirli pazarlıklara dayanan bu ilişkileri reddettiğini de yeniden teyit etti.

Ukrayna'da yıkıcı savaşın faturasına itirazlar yükselmeye başladı

Şubat 2022'den bu yana devam eden Ukrayna savaşı on binlerce insanın ölümüne, milyonların topraklarını terk edip mülteci durumuna düşmesine neden oldu, olmaya da devam ediyor. Bu savaş, hegemon güçler arası çatışmaya yeni bir boyut katarken, silahlanma yarışını da tetikledi. Afrika ülkelerinde gıda sıkıntısı yaratan savaş, Avrupa'da ise enflasyonun yükselmesine, emekçilerin refah kaybına neden oldu. Ukrayna için ise büyük bir yıkımı da beraberinde getirdi.

İlk günlerde özellikle Almanya ve ABD'nin kışkırtmasıyla Ukrayna halkı, "anavatanını savunmak" adı altında yapılan propagandalar eşliğinde bu yıkım savaşının içine sürüklendi. Emperyalist güçler, 'savaş borazanı' gibi kullandıkları medya aracılığıyla "Avrupa demokrasisini ve birliğini savunan kahraman Ukrayna halkı" safatasını Avrupa halklarına servis ettiler. Bu büyük yalanlar, halklar savaşa karşı çıkmasını diye her gün toplumların üzerine boca edildi.

Savaşın başladığı ilk günden itibaren Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski, 18-60 yaş arası erkeklerin ülkeyi terk etmesini yasakladı. Televizyonlarda aylarca "kahraman" ve "fedakâr" Ukrayna halkının düşmana karşı nasıl tek yürek olduğu söylemine dayalı propaganda yapıldı. Oysa Ukrayna'da savaşın ilk günlerinde tüm muhalefet zorbalıkla susturuldu. Sonra sanki ülkede savaşı reddeden, bunun insanlığa büyük bir yıkım ve ölüm getireceğini söyleyen tek kişi yokmuş gibi bir hava yaratıldı.

Başını ABD'nin çektiği batılı emperyalistler ateşe benzin dökerek savaşı uzattıkça ve zaman ilerledikçe, bu savaşın gerçekte bir 'anavatan savunması' değil emperyalistler arası bir "paylaşım savaşı" olduğu ve Ukrayna halkının bu paylaşımına kurban edildiği görülmeye başladı. Pentagon'un açıkladığı istatistiklere göre bugüne kadar savaşta Ukrayna tarafında yaklaşık 9360 sivil ve 17.500'e yakın asker hayatını kaybetti. Rusya tarafında ise 43 bine yakın askerin öldüğü açıklandı.

Bu sayıların doğruluğu tartışmalı. Zira Pentagon, Rusya'nın Ukrayna'dan daha çok asker kaybettiği, içinde Neonazi taburların yer aldığı Ukrayna ordusunun sivil öldürmediği algısı yaratmaya çalışı-

yor. Oysa ne Ukrayna'nın daha az asker kaybettiği ne Ukrayna ordusunun sivil öldürmediği iddiası doğrudur.

Ancak işin propaganda kısmı bir yana bırakılarak, sorulması gereken şey: Bu ölümler bize neyi anlatmak istiyor? Sorusu olmalıdır.

Son dönemlerde basına yansıyan bazı haberlerde, Ukrayna ordusunun savaş süresince ağır kayıplar verdiği, (batı medyası uzun süre sadece Rusya'nın kayıplarını, sayıları abartarak vermekle yetindi) bu kayıpların halk arasında büyük bir rahatsızlık yarattığı ve bundan dolayı Zelenski yönetimine karşı tepkilerin oluşmaya başladığı itiraf edilmeye başladı. Zira bu saatten sonra, "Ukrayna kayıp vermiyor" gibi büyük bir yalanı her gün tekrarlanmanın artık mümkün olmadığını medyayı yöneten savaş baronları da biliyor.

Savaş uzadıkça ve cephelede savaşabilecek asker sayısı azaldıkça yenilerini savaşa katılmak için ikna etmek, orduyu zorlayan bir sorun haline geldi. Orduya

yeni askerler bulmak zorlaştıkça ve halkın desteği azaldıkça Ukrayna devleti hakla karşı zor kullanmaya başladı. Yanışyan haberlere göre batılı emperyalistlerin kuklası Zelenski yönetimi, Rusya'ya karşı savaşı sürdürebilmek için zorla "askere alma" uygulamasını başlattı.

Sokak ortasında askerler tarafından zorla askere alınan gençlerin görüntüleri sosyal medya aracılığıyla yayılmaya başladı. Özellikle Telegram sayfalarında bir araya gelen binlerce kişi bu yaptırımlara ve Zelenski yönetiminin işlediği suçlara karşı örgütlenmeye başladı. İşlenen bu savaş suçlarına karşı insan hakları örgütü ve Uluslararası Af Örgütü "Ukrayna'da askerlik hizmetine karşı vicdani ret hakkı ihlallerinin" soruşturulması çağrısında bulundu.

Sıklıkla yapılan suçlama, seferberliğin genellikle „yasal prosedürlere uyulmadan gerçekleştirildiği“ yönünde. Ukrayna devletinin, çeşitli suçlara -trafik suçu, gece kulübünde taşkınlık, sokakta olay çıkarmak vb.- karışmış kişileri de ceza olarak zorla cepheye gönderdiği bildirildi. Bu zorbalığı ise, "savaş döneminde

anavatanı savunmak varken sorumsuz davranan ve suç potansiyeli olanların sayısını azaltmak" diye de gerekçelendiriyor. Ukrayna merkezli internette kanallarında, pek çok kişinin açık sokakta, zorla ve iradeleri dışında askere alındığını gösteren çok sayıda video bulunmakta ve bu görüntüler her gecen gün artmaktadır.

Göründüğü kadarıyla Zelenski rejimine göre savaş sırasında kişisel hak ve hürriyetleri kullanmak, eğlenmek, muhalefet etmek, savaş karşıtı olmak, barışı savunmak, vicdani retçi olmak yasak. Oysa uluslararası anlaşma ve standartlar, vicdani reddi, zorunlu askerliği din veya inancıyla bağdaştıramayan herkesin zorunlu askerlik hizmetinden muaf tutulmasına olanak tanır. Bu haklar savaş zamanlarında da geçerlidir. Ancak savaş dayatan emperyalist çıkarlar söz konusu olduğunda hak ve özgürlükler anında rafa kaldırılır. Bu da emperyalist kapitalist devletlerin demokratik hak ve özgürlükler konusundaki vaazlarının nasıl da sahte olduğunu gözler önüne serer...

Z. ROSA

Gate Gourmet'te işçilerin birliği ve dayanışması kazandı

Gate Gourmet işyeri işçi temsilcisi Gültekin Malcı, geçtiğimiz nisan ayında, polis nezaretinde işyerinden uzaklaştırılmış ve ardından da işyerine girme yasağı getirilmişti. Buna dair süren davanın yeni duruşması 28 Ağustos'ta Frankfurt iş mahkemesinde görüldü.

Duruşma başlamadan, kalabalık katılımdan dolayı daha büyük bir salona geçildi.

Duruşma hakimi Gate Gourmet'teki kuralsızlık ve hukuksuzlukları görmezden gelirken, sorunu Gate Gourmet yöneticilerinin Malcı'ya yönelik suçlamalarına indirgeyen bir tutum sergiledi. Kısmen de olsa Gate Gourmet kapitalistlerinin son derece açık kuralsızlık ve hukuk tanımaz çok sayıdaki pratiğini de dikkate almak zorunda kaldı.

Firmanın avukatı, mahkeme başkanının uzlaşma önerisini kesin bir dille reddetti. Gültekin Malcı ile çalışmak için güven ortamının kalmadığını söyledi. Gültekin Malcı'nın bundan sonra başka suçlara da meyilli olabileceğini iddia eden avukat, bu suçlamasıyla aslında Malcı'nın Gate Gourmet işçilerinin haklarına işverene karşı savunmaya devam edeceğinden başka bir şey iddia etmiyor.

Mahkemede firma avukatının çağırdığı tanıkların dinlenmesine gerek görülmedi. Kararın ne yönde çıkacağını gören firmanın avukatı ise karardan önce veri-

len kısa arada salonu terk etti.

Duruşma sonucunda mahkeme bir kez daha G. Malcı'nın işyerine dönmesi ve işyerine girme yasağının kaldırılması yönünde karar verdi. Karar tüm katılımcılar tarafından alkışlarla ve sevinçle karşılandı.

Duruşmaya ezici çoğunluğu Gate Gourmet işçilerinden oluşan yaklaşık 100 kişi katıldı. "Gültekin Malcı ile Dayanışma Komitesi"nin tüm bileşenleri (BİR-KAR, ATİK, MLPD, KPD'nin Yeniden İnşası İçin İşçi Birliği) de katılıp destek verdiler.

Mahkeme çıkışında BİR-KAR temsilcisi tarafından, Dayanışma Komitesi adına bir açıklama yapıldı.

Her şeyden önce kararın sevindirici olduğu söylenerek, tüm süreç boyunca, başta Gate Gourmet işçileri olmak üzere, katılan, destek veren ve mücadele eden herkese teşekkür edildi. Elde edilen sonucun bir başarı ve kazanım olduğu; bunun ise asıl olarak işçilerin temsilcilerinin arkasında durması, dışarıdan verilen desteğin ve ortaya konan mücadelenin ürünü olduğu ifade edildi.

Eğer bu mesele mücadele konusu yapılmayıp, sınırlı da olsa kamuoyuna mal edilmeseydi, sırf hukuki mekanizmalarla bu türden bir sonuç almanın mümkün olmayacağı belirtildi. Aksine sessiz sedasız bitirmenin bir yoluna bakacaklardı. BİR-KAR temsilcilerinin uzun soluklu dayanışması ve tecrübesi üzerinden vardığı sonuç, bundan böyle de, sermayenin her türden saldırısının karşısında birlikte mücadele etmenin son derece önemli olduğu gerçeğidir.

KPD-Wiederaufbau adına da kısa bir konuşma yapılarak, işçiler 1 Eylül'e davet edildi.

Verilen karara göre Gültekin Malcı'nın işyerine dönmesinin önünde bir engel kalmamış görünüyor. Zira bu seferki karar firma için daha bağlayıcı bir karar. Ancak aynı nitelikte olmasa bile, daha evvel de Gate Gourmet patronları mahkemenin iki sefer Malcı lehine verdiği kararları tanımayarak, işyerine girişini engellemişlerdi. Yeni karar karşısında işyerinden uzaklaştırma kararında ısrar eden Gate Gourmet sermayesi, işçilerin birliklerini ve mücadelelerini karşısına almaya devam edecek.

Gültekin Malcı'nın avukatı, mahkemenin kararına uymayan patronlara karşı suç duyurusunda bulunacağını bildirdi.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Afrika kıtasında askeri bir darbe daha gerçekleşti. Batı Afrika ülkesi Gabon'da ordu yönetimi ele geçirdiğini duyurdu.

Çarşamba günü Gabon 24 TV kanalına çıkan bir grup üst düzey yetkili, hükümetin devrildiğini duyurdu. Son seçimler inandırıcı olmadı ve sonuçlar iptal edildi. Devlet kurumları feshedildi ve sınırlar bir sonraki duyuruya kadar kapatıldı. Askerler, "Gabonese halkı adına (...) mevcut rejime son vererek barışı savunmaya karar verdik" dedi. Kısa bir süre önce seçim komisyonu, Başkan Ali Bongo Ondimba'nın başkanlık seçimlerinde oyların yüzde 64'ünü alarak ezici zaferini ilan etmişti. Cumartesi günü yaklaşık 2,3 milyon nüfusun 850 bini oy kullanmaya çağrıldı. İlk kez Cumhurbaşkanı, Parlamento ve belediye düzeyinde aynı anda seçim yapıldı.

Gabon'da askeri darbe

İddia edilen sonuç açıklanmadan önce bile Cumartesi günü oylamanın "özgür ve adil" olduğu düşünülüyordu. İnternetin kapatılması ve hükümetin gece sokağa çıkma yasağı ilanı nedeniyle 2,5 milyon nüfuslu petrol zengini ülkeden son dönemde neredeyse hiç haber alınmıyor. Bazı radyo ve televizyon kanalları kapatıldı ve neredeyse hiçbir uluslararası seçim gözlemcisi izin verilmedi. Muhalefet adayı Albert Ondo Ossa, birçok sandıkta kendi adının yazılı olduğu oy pusulalarının bulunmadığını söyledi. Daha seçim gününde muhalefet "Ali Bongo ve destekçilerinin sahtekarlığından" söz etmişti. Resmi seçim sonuçlarına göre Ondo Ossa oyların neredeyse yüzde 31'ini almıştı.

BONGO AİLESİ 56 YILDIR İKTİDARDA

Bongo ailesi Gabon'u 56 yıldır yönetiyor. Mevcut başkanın babası Omar Bongo, 1967'den 2009'a kadar ülkeyi demir yumrukla yönetti. Ölümünden sonra, daha önce savunma bakanı olan oğlu devletin liderliğini devraldı. 2018 yılında Ali Bongo Ondimba felç geçirdi. Bu, onun hükümet işleri için çok zayıf olduğuna dair söylentileri alevlendirdi. Gabon'da yine tartışmalı olan 2016 seçimlerinin ardından ciddi huzursuzluklar yaşanmış, en az iki kişi öldürülmüş, parlamento binası ateşe verilmişti. O zaman bile gözlemciler "şeffaflığın" olmayışını eleştirmişlerdi.

Afrika'daki darbeler serisi, Gine,

Mali, Burkina Faso ve en son Nijer'deki darbelerin ardından hızla genişliyor. Buna, Gabon eklenmiş bulunuyor. Çarşamba sabahı 64 yaşındaki Bongo Ondimba'nın nerede olduğu belli değildi. Doğrulanmayan haberlere göre iki gündür Fas'ta bulunuyor. Sabah geç saatlerde ordu, devlet televizyonunda Ali Bongo'nun ev hapsine alındığını bildirdi. Oğullarından birinin tutuklandığı söyleniyor.

Gabon, Orta Afrika'da yer alan, yaklaşık 885 kilometrelik Atlantik kıyısına sahip ve 14 OPEC ülkesinden biridir. Ülke aynı zamanda odun, uranyum, demir cevheri ve manganez gibi hammaddeler açısından da zengindir. Gabon'daki darbenin ardından Fransız madencilik şirketi Eramet, faaliyetlerini şimdilik durduracağını duyurdu.

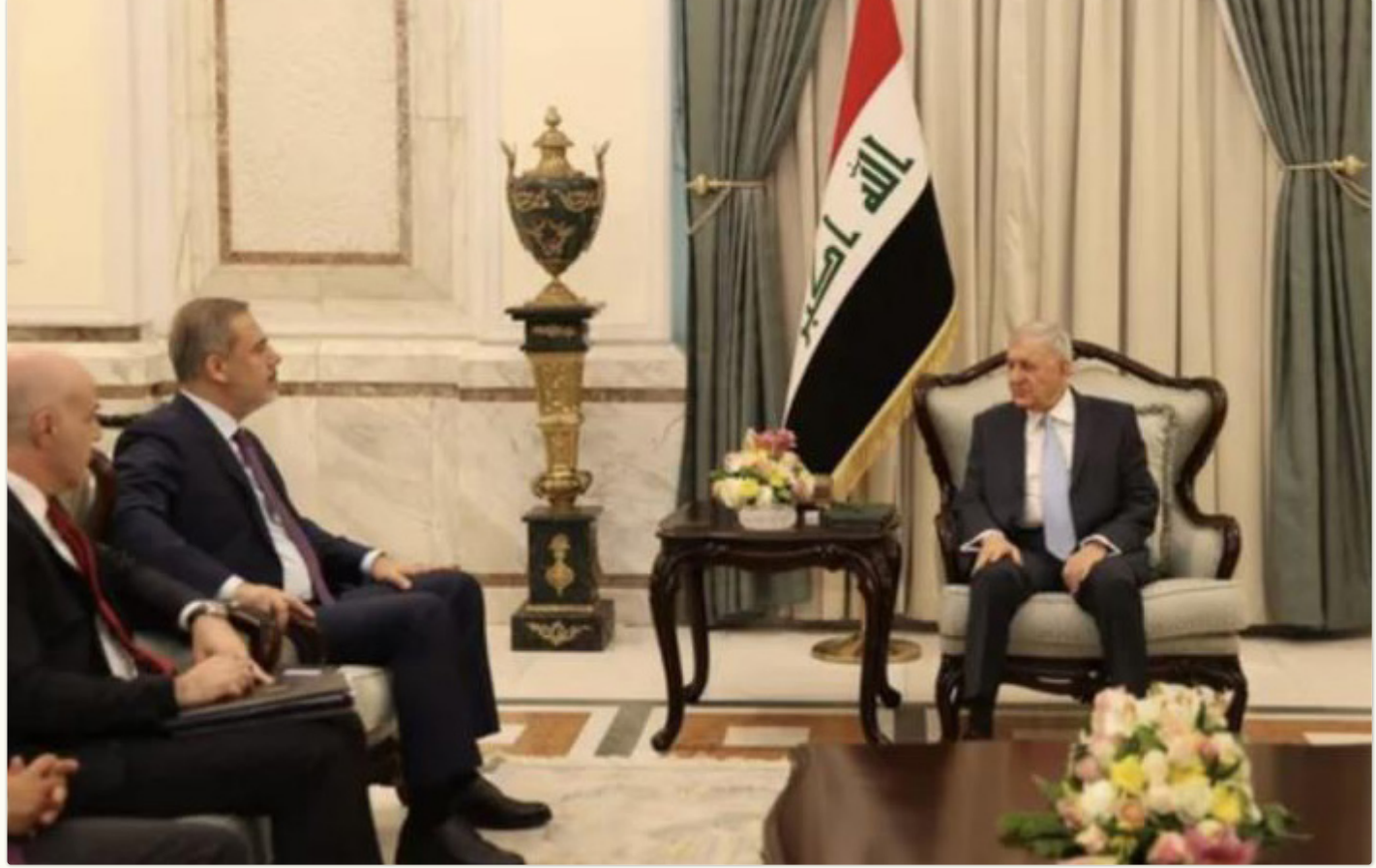
Hakan Fidan'ın Kürdistan ve Irak ziyareti

Türkiye Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, 22-23 Ağustos tarihlerinde Kürdistan Bölgesi ve Irak'ı ziyaret etti. Ziyaretin en temel konuları arasında Türkiye için "öncelikli bir sorun" olan PKK ve Kürdistan petrolü, Irak için çok önemli olan su meselesi ve Kalkınma Yolu Projesi sorunları yer aldı. Bunların tümünün Kürdistan bölgesini de ilgilendiren sorunlar olduğu açık. Fidan'ın yaptığı görüşmelerde, Iraklı yetkililerden PKK'yi silahsızlandırıp Irak ve Kürdistan Bölgesi'nden sınır dışı edilmesini istediği belirtildi. Öteki en temel sorun ise Kürdistan petrolünün Ceyhan üzerinden ihraç edilmesine yeniden başlanmasıdır.

Türkiye Dışişleri Bakanı'nın amacı, PKK ve gerillaya karşı Irak'ı ve Kürdistan bölgesel yönetimini iş birliğine razı etmektir. Görüşmelerden yansıyanlar bu konuda hedefine ulaştığı izlenimi veriyor. Yine de bu işbirliğinin hangi kapsamda olacağı bilinmiyor. Kürdistan petrolünün Ceyhan üzerinden ihraç edilmesi konusunda ise hedefine ulaşip ulaşmadığı netlik kazanmadı. Bu konuda sorunun çözümü sanıldığı kadar kolay görünmüyor.

Kürdistan hükümeti ziyarete ilişkin yaptığı yazılı açıklamada, Başbakan Mesrur Barzani'nin Fidan ve Türkiye Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Alparslan Bayraktar'ın da içinde yer aldığı bir heyetle toplantı yapıldığı duyuruldu. Toplantıda, Kürdistan Bölgesi ile Türkiye ilişkilerinin, bölgedeki ve Irak'taki son gelişmelerin ele alındığı bildirildi. Başbakanın iki taraf arasında ticari ilişkilerin güçlendirilmesine vurgu yaptığı kaydedildi. Öte yandan, Kürdistan petrolünün de görüşüldüğü, petrol akışının önündeki engellerin kaldırılmasının ele alındığı belirtilirken petrol akışının durmasının tüm taraflara zarar verdiği söylendi. Ayrıca görüşmede Türkiye ile Irak arasında doğrudan demiryolu bağlantısı sağlayan "Kalkınma Yolu Projesi"nin de masaya yatırıldığı bildirildi.

Görüşmede Fidan'ın da ikili ilişkilerin güçlendirilmesine vurgu yaptığı, Kürdistan Bölgesi'ne yaptığı ziyaretten ötürü duyduğu memnuniyeti dile getirdiği kaydedildi. Fidan, Hewler ziyaretlerine dair yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı: "Sayın Bölgesel Yönetim Başkanı Neçirvan Barzani ile sabah buluştuk. Şimdi de

Sayın Başbakan ile hem ikili hem de heyetler arası görüşmelerimiz oldu. Kendilerinin de ifade ettiği gibi görüşmelerimiz esnasında başta terörle mücadele olmak üzere enerji, ekonomi, ticaret ve birçok konuyu masaya yatırma ve gözden geçirme imkanımız oldu."

"Gerek Bağdat yönetimini, gerek Erbil yönetimini PKK'yi Irak topraklarından temizlemekte oldukça kararlı bulduk. Bunun için de ayrıca memnunuz, biz de elimizden gelen bütün desteği bu makamlara vereceğiz" şeklinde konuşan eski MİT şefi Fidan, Mesut Barzani ile de görüştü. Barzani'nin Ofisi'nden yapılan açıklamada, görüşmede Kürdistan Bölgesi ile Türkiye'nin ilişkilerinin yanı sıra bölgedeki ve Irak'taki siyasi durumun ele alındığı belirtildi.

Ziyaretin Bağdat ayağında da benzer gündemler olduğu görülüyor. Irak Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Ahmed Al-Sahaf görüşmelere dair yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı: "Mevcut durum tabii ki Kürdistan Bölgesi'nin altyapı ve tesislerine zarar veriyor. Bu tür eylemler ka-

bul edilemez ve bunlarla mücadelenin yolu, iki taraf arasındaki yakın ilişkilerin doğası gereği daha fazla koordinasyon ve işbirliğinden geçiyor."

Su meselesinin yanı sıra sınır güvenliğinin de gündeme geldiğini anlatan Al-Sahaf, "Irak, iki ülke arasındaki sınır boyunca güvenlik güçlerini konuşlandırmak için somut ve sistematik adımlar attı" dedi ve "Terörle mücadele" konusunda Irak ile Türkiye'nin daha fazla işbirliği yapması gerektiğinin altını çizdi. Al-Sahaf, Irak'ın çeşitli illerinde de faaliyet gösteren 850'den fazla Türk şirketi bulunduğunu ve Türkiye ile Irak ve Kürdistan Bölgesi arasındaki ticaret hacminin 20 milyar doların üzerinde olduğunu hatırlattı.

Irak Dışişleri Bakanı Fuad Hüseyin de Irak topraklarının komşularına karşı bir "tehdit unsuru" olarak kullanılmaması gerektiğini ifade etti ve "Sivil kayıplara yol açacak tek taraflı operasyonlara başvurulmaması gerektiğine de dikkat çekmek istiyoruz. Mevcut durum tabii ki Kürdistan Bölgesi'nin altyapı ve tesislerine zarar veriyor. Bu tür eylemler kabul edilemez" ifadelerini kullandı.

Fidan ise, "Irak'tan dostluk ve kardeşlik gereği PKK'yi resmen terör örgütü olarak tanımlarını bekliyoruz" dedi. Bağdat sık sık Türkiye'nin Kürdistan Bölgesi'ndeki operasyon ve hava saldırılarının egemenliğini ihlal ettiğinden şikayet ederken, Hakan Fidan PKK'nin Kandil, Mahmur ve Şengal'deki faaliyetlerinin "Irak'ın egemenliğine karşı bir meydan okuma" olduğunu iddia etti. Oysa Irak yönetimi PKK'den çok Türk askerinin Irak topraklarında kurduğu üslerden rahatsızlık duyduğunu defalarca dile gerip, bu işgalci güçlerin çekilmesini talep etmişti.

Irak Başbakanı Sudani'nin danışmanı Halid el-Yakubi de iki taraf arasında çözülmemiş pek çok sorun olduğunu vurgulayarak, Irak hükümetinin rahatsızlığını şu ifadelerle dile getirdi: "Bu sorunlardan biri de güvenlik sorunu. Türkiye'nin Irak topraklarındaki gayri meşru varlığı Türkiye açısından önemli konulardan biridir" dedi. Barzani yönetimi, uzun süredir AKP ile ilişkileri iyi tutma politikası izliyor. Bağdat yönetimi ise Türkiye ile arayı düzeltmekten yana olsa da öncelikle işgalci Türk askerinin Irak topraklarından çekilmesini istiyor.

Hacı Bektaş-ı Veli etkinlikleri üzerine...

Hacıbektaş'ı anma etkinliği açılış töreni 16 Ağustos'ta Kemal Kılıçdaroğlu Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi. Açılışa, CHP Genel Başkan Yardımcıları, milletvekilleri ve aralarında İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun da bulunduğu bazı belediye başkanları da katıldı. Yaklaşık beş bin civarında Alevi emekçi de açılış töreninde yer aldı.

Hacıbektaş-ı Veli'nin felsefesine değinen Kılıçdaroğlu, yaşanan haksızlıkların, acıların, sömürünün, yoksulluğun, savaşın kaynağı olan sermaye düzenine, emperyalist kapitalist dünya sisteminin yarattığı yıkıma dair tek söz söylemedi. Törende, Kültür ve Turizm Bakanlığı Hacıbektaş Semah ekibi gösteri yaptı. Gösterinin ardından AKP'nin ebedi şefinin mesajı okundu. Mesaj, salonda bulunan emekçiler tarafından yuhalandı. Salonda yaşanan tepki çağımızın Hızır Paşası AKP şefine duyulan öfkenin açık göstergesiydi. Törende Alevi örgütleri tarafından gerçekleştirilen değerlendirme toplantısının sonuç deklarasyonu da okundu.

Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Mustafa Arslan tarafından okunan deklarasyonda, Alevilerin eşit yurttaşlık hakkı, Madımak'ın utanç müzesi yapılması, zorunlu din dersleri dayatmasının son bulması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması talepleri ifade edildi.

Deklarasyonda ÇEDES protokolünün kesinlikle kabul edilemez olduğu vurgulandı. ÇEDES protokolünün iptali için basın açıklamaları, dilekçe ve imza kampanyalarının yanı sıra miting ve benzeri demokratik eylemlerin, Eğitim ve bilim emekçileri sendikaları başta olmak üzere diğer demokratik kitle örgütleriyle birlikte yapılması kararı alındı.

Madımak katliamının "İnsanlığa karşı işlenmiş suçlar" kapsamında değerlendirilmesi gerektiği, bu konuda tüm dünyada kamuoyu oluşturulması ve davaya kitlesel katılım sağlanması kararlaştırıldı. Toplantıda Alevilerin ve Alevi kurumlarının birliğinin önemini altı çizildi.

Hacı Bektaş-ı Veli Anma Törenle-

ri'nin içinin boşaltılması ile kültürel-sa-natsal etkinliklerdeki kısıtlama saldırısı 2004-2018 yılları boyunca etkinliklerde öne çıkmıştı. 15 yıl boyunca Hacıbektaş'ı anma etkinliklerinin tümünde devlet Aleviciliğinde ifadesini bulan anlayış damga vurmuştu. Etkinliklerde devlet Aleviciliğine kan taşınmıştı. Paneller ve resmi açılış programlarında gerici öne çıkmıştı. 2004-2018 yılları arasında gerçekleşen Hacı Bektaş-ı Veli Anma törenleri nitelik açısından da son derece zayıftı. Belediye başkanı ve şürekası şenliklerin siyasal ve ideolojik içeriğini ulusalci temelde ele almıştı. İlerici Alevi örgütleri anma etkinliklerinden dışlanmış, gericiler anma etkinliğinin içeriğini boşaltmak için mesai yapmışlardı. 2019 Mart ayında Belediye Başkanı değişti. CHP'li Belediye başkanı ilerici Alevi örgütleriyle birlikte süreci örmeye yönelik anlayışı öne çıkardı. Anma etkinliğinin içeriğini ulusalci temelde örmeye çalışan anlayışa son verildi. Anma etkinliklerinde evrensel öğeler, Alevilerin ilerici bi-

rikimini öne çıkaran panel ve etkinlikler damgasını vurdu.

Hacıbektaş-ı Veli Anma Etkinlikleri'nin "devletleştirilmesi" çerçevesinde AKP iktidarının birkaç yıldır süren müdahaleleri bu yıl da devam etti. Öte yandan AKP, birkaç işbirlikçi örgüt dışında hiçbir destek bulamadı. "Düşkün" olarak adlandırılan örgütlerin katılımı son derece zayıftı. Ancak AKP iktidarı Hacı Bektaş anma etkinliklerinin içeriğini boşaltmak için mesaiye devam ediyor. Kültür Bakanlığı eliyle anma etkinliklerinin sürdürülmesi için daha şimdiden gelecek yıl için hazırlık yapıyor. Hacı Bektaş Belediyesi'ni ve ilerici alevi örgütleri ağına düşürüp yedelemek için çaba harcıyor.

AKP iktidarının anma etkinliklerini kontrol altına alma projesi tutmayacaktır. Zira Alevi emekçiler ne katliamları ne de AKP iktidarının Madımak Katliamı faillerini serbest bırakmasını ne de ayrımcılığı derinleştiren icraatlarını unutmadı. Unutmayacak!

KAYSERİ BDSP

İlerici Alevi örgütlerinin toplantısı ve ötesi

Hacıbektaş-ı Veli Anma etkinliklerinin parçası olan ilerici Alevi örgütlerinin, sorunları ortaya koyan fakat çözümü reformist yaklaşımlarla sınırlayan bakış açısı tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. İlerici Alevi örgütleri, sermaye devletinin alevi işçi ve emekçileri ötekileştiren, inançlarını tanımayan, uğradıkları katliamların üstünü örten, taleplerini görmeyen yaklaşımını ayrıntılı olarak tespit ediyorlar, eleştiriyorlar. Ancak sorunun çözümü konusunda reformizm sınırlarında kalıyor, Alevi sorununun devrimci sınıfsal çözümüne ilişkin yaklaşımın önüne set çeken bir tutum sergiliyorlar.

Bu tutumun bir örneği de Hacıbektaş anma etkinliklerinde yaşandı. Alevi örgütleri temsilciler toplantısına katılan BDSP temsilcisinin konuşması kesilmek istendi. Konuşmasının kesilmek istenmesine tepki gösteren BDSP temsilcisi "Ben bu toplantıda katılmadığım konuşmaları bile sabırla dinledim. Siz BDSP temsilcisinin beş dakikalık konuşmasını engellemeye çalışıyorsunuz" dedi.

Alevi emekçilerin hak ve taleplerini kazanabilmesinin, emeğin kurtuluş mücadelesinin güçlenmesine bağlı olduğunu söyledi. BDSP temsilcisine reva görülen yaklaşımın arka planında Alevi örgütlerinin sınıfsal tutumu yer almaktadır. Evet, mezhepsel ezilmişlikten kaynaklı sorunlar tüm Alevileri etkileyen sonuçlar ortaya çıkarıyor. Bu nedenle ilerici Alevi örgütleri bu sorunları tespit etme konusunda herhangi bir sorun yaşamıyorlar.

Alevi sorunun çözümü konusunda tüm alevi örgütleri, farklı sınıfsal aidiyetleri olan Alevilerin ekonomik, sosyal ve sınıfsal konularına göre çözüm reçeteleri sunuyorlar. Aslında yaşanan bu sınıfsal ayrışmanın daha açık hale gelmesi, Alevi sorunun burjuva ya da ulusal çizgideki küçük burjuva reformist çözümü peşinde koşan yaklaşımların Alevi işçi ve emekçilerin üzerindeki etkisinin kırılması için önemli bir zemindir.

Farklı sınıfsal yaklaşımlar, Hacıbektaş anma etkinliklerinde üç ayrı zeminde temsil edilmektedir. Birinci yaklaşım, Hacıbektaş anma etkinliklerinin içeri-

ni boşaltmak için pozisyon alan, "alternatif" etkinliklere kan taşıyan, AKP tarafından nemalandırılan, AKP ve devletle işbirliği yapacak denli gerici bir konumda olan burjuva alevi örgütlerine aittir. İkinci yaklaşımı ise, CHP ve "ulusal sol"a yakın çizgide bulunan Alevi örgütleri temsil etmektedir. Üçüncü yaklaşım ise, geçmiş devrimci harekete dayanan, kadrolarının önemli bir bölümü kendini devrimci, demokrat ve sosyalist olarak gören ilerici kesimlerden oluşan ilerici Alevi örgütlerinin yaklaşımıdır.

İlk iki eğilim düzenle uyumlu bir çizgide bulunmakta, genel bir ifadeyle burjuva Alevilerin konum ve tutumlarını yansıtmaktadır. Elbette bunlar emekçilerin belli bir kesimini de etkiliyorlar. Özellikle CHP çizgisine yakın duran kesim, sol/laik söylem kullanarak, düzenden hiçbir çıkarı olmayan Alevi emekçilerin ana gövdesi üzerinde etkili olabiliyor. Dinci gericiğin mezhepçilikte sınır tanımayan pervasızlığı ise, işe yaramadığı bilirse de "kötünün iyisi" diye CHP'ye verilen desteğin devamını sağlamaktadır.

Üçüncü eğilim ise, fiilen reformist solun Alevi örgütlerinde konumlanmış güç ve kadrolarına dayanmaktadır. Hacıbektaş anma etkinliklerinde BDSP Temsilcisi'nin konuşmasına tahammül göstermeyen, bazen de devrimcilere kapılarını kapatacak kadar düzeysizleşen, liberal demokrat konumda ısrar eden; düzenle açık hesaplaşmaya giren devrimci ve komünistlerin önüne barikat ören reformist solla paralel hareket edenler, ilerici Alevi örgütleri ve bu örgütlerin kadrolarıdır.

Alevi hareketindeki bu farklılaşmanın temelinde son tahlilde sınıfsal konum farklılıkları vardır. Mezhep ayrımcılığının etki ve sonuçları tüm Alevi toplumunu kesiyor olsa bile, bunun oluşturduğu sorunun anlamına, kapsamına ve çözümüne dönük yaklaşım; sınıfsal konum, çıkar ve özelemlere göre farklılaşmaktadır. Dolayısıyla mevcut parçalanmışlık kaçınılmazdır. Söz konusu ayrışmayı sınıfsal zeminlerde derinleştirmek, sağcı ya da ulusal sol çizgideki burjuva akımların, küçük burjuva reformizminin Alevi işçi ve emekçileri üzerindeki etkisini kırmanın olmazsa olmazıdır.

KAYSERİ BDSP

“Mental sağlığımız için adımlar atılmıyordu”

Giresun Üniversitesi Sağlık Fakültesi öğrencisi deprem sürecini, sonrasında ve “online eğitim” uygulamasını Kızıl Bayrak’a değerlendirdi.

-6 Şubat depremini Antakya’da yaşayan bir öğrencisin. O süreçte dair yaşadıklarını aktarabilir misin?

Öncelikle psikolojik açıdan çok büyük zorluklar yaşadığımız bir dönemdi. Fakat bu psikolojik tahribatın yanı sıra, fiziksel koşulların sağlanamaması, iyi bir ortam sunulmaması ve bu dönemin iyi bir şekilde yönetilememesi bizim için çok daha yıpratıcı oldu. Elektik ve su kesintileri, şebekelerin kullanılamaması, yeterli yakıt verilmemesi bizim için çok daha zorlayıcı bir süreç oldu. İlk olarak temel insani ihtiyaçlarımız barınma ve beslenmeden mahrum bırakılmamız bizi en çok etkileyen faktörler oldu. Çok büyük zorluklarla karşılaştık. Elimizdeki yiyeceği idareli kullanmaya çalıştık, ısınmak için kullandığımız aracın yakıtının bitmemesi için tasarruflu kullandık. Elektrik ve hijyenik tuvalet olmaması bizim için çok çok zor oldu.

-Bulduğunuz bölgede arama-kurtarma çalışmaları yapılıyor muydu?

Benim bulunduğum mahallede çok büyük yıkım olmadı. Dolayısıyla arama-kurtarmaya çok büyük ihtiyaç olmadı. Fakat merkezde ve diğer ilçelerde yardıma çok ihtiyaç vardı. Yıkım çoktu ama

ilk 3-4 gün hiç yardım yoktu. Biz yaşamsak da bizim akrabalarımız diğer akrabalarını kurtarmaya gittiklerinde ekiplerin olmadığını gördüler. Biz, kurtarma ekiplerinin yokluğunu insanların can kaybetmesiyle hissettik. Can kayıplarıyla bedel ödedik.

-Şu an yaşadığınız en güncel ve yakıcı sorun nedir?

Su problemi. Hem içme hem kullanma suyu. Musluklarımızdan akan su sarı, filtrelenmiyor ve içilmiyor. Yeterli ve sürekli içme suyu olmaması bizi çok etkiliyor. Bu sıcakta birkaç şişe su için saatlerce kuyrukta bekliyor insanlar. Bunların dışında giyim, beslenme, her şeye ihtiyaç var. Buradaki insanlar evleriyle birlikte gelir sağlayacak işlerini de kaybettiler. Bebek bezi ve mama çok pahalı. Her şeye ama her şeye ulaşmakta sıkıntı yaşıyoruz ama en büyük sıkıntımız su.

-Bir üniversite öğrencisi olarak eğitim alanında ne gibi sorunlar yaşadınız?

Ben bir sağlık öğrencisiyim. Eğitimin online olması en iyi koşuldu. Yüz yüze eğitime ne biz ne okul hazırды. Böyle bir süreçte online eğitim en mantıklıydı ama yeterli miydi? Hayır! Sağlık öğrencisi olarak pratiğe ihtiyacımız var. Depremde öğrencilerin devamsızlık hakkı uzatıldı, ödev ya da başka sınavla telafiler sağlandı. Ne kadar verimli oldu? 1 sene gitti. Sadece eğitim değil. Psikolojik açıdan da çok yıprandı ve bu akademik hayatımıza yansdı.

-Direk online eğitim kararı verildi ancak depremde öğrencilerin hayata devam edebilmesi için yüz yüze eğitim şarttı. O kaostan uzaklaşabilmek, yaşlarıyla motivasyonu sağlayabilmek için yüz yüze eğitim zorunluymuş. Bir depremde öğrenci olarak nasıl değerlendiriyorsun? Uzaktan eğitim yerine bir alternatif olarak yüz yüze eğitim sağlanırdı daha iyi olur muydu?

Psikolojik açıdan çok yıprandığımız

için akademik kaygılardan ziyade psikolojimizin düzelmesi gerekiyordu. Eski hayatımıza adapte olmamız bizim için önemliydi. Bu yüzden bizi rehabilite edecek, sıkıntılarımızı paylaşacak, sosyal hayatımızı düzenleyecek yardımlar alabilmek bizim için çok çok önemliydi. Ne kadar kötü psikoloji o kadar kötü eğitim. Öncelikle yaraların sarılması gerekiyordu; sonrasında akademik eğitim bizim için iyi olurdu. Yüz yüze eğitim uygulanması ise o süreçte çok mümkün değildi.

İlk vazgeçilen hep eğitim oluyor. Mental sağlığın iyileştirilmesi için gerekli adımların atılmasının ardından yüz yüze eğitime geçilebilirdi. Bu seneyi tekrar okumayacağız, telafisi olmayacak. Eksiklerin tamamlanıp yola devam edilmesi gerekiyordu. İlerde sağlıkçı olacağız, eksik bilgiye yer verilmemesi lazım, çünkü eksik bilgiler bu alanda hayat kaybettirebilir. O yüzden özellikle sağlıkçıların eğitimlerinin ilk sırada olması gerekirdi.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Sadece benim için değil tüm Türkiye için, gelecek doğal afetlere ve olumsuzluklara hazır olmak için gerçekten mesleğinde yetkin kişilerin iş yapması gerekir. Liyakatsizliğe izin vermemek gerekiyor. Herkes mesleğini layıkıyla yapmalı. Uzun vadede herkes için en iyisi budur.

KIZIL BAYRAK / ANTAKYA

Antakya’da depremde emekçi kadınlarla yaşadıkları sorunlar üzerine konuştuk...

“BİR KADIN OLARAK ÇOK ZORLANIYORUZ”

Kuşalanı Mahallesi’nde depremde kadınlarla konuştuk.

Antakya’nın Kuşalanı Mahallesi’nde yaşayan 9 aylık hamile Özlem şunları ifade etti:

“Deprem olduğu sırada 2 aylık gebeydim. Bu felaket olduğundan beri çadırda kalıyoruz. Devletin eli uzanmadı bize. Yardımlar geldi, sağolsunlar, o da gönüllü olanlardan. Hala yardım bekliyoruz. Deprem bölgesinde bir kadın olarak çok zorlanıyoruz. Kış boyunca su için sırada bekledik. Ben alamıyordum. Kalabalık bir ilçedeyiz. Banyo sorunu-

“Önümüzü görememek çok kötü”

muz oluyor. Evimiz yıkık, çadırda kalıyoruz. Kişisel ihtiyaçlarımızı karşılayacak, banyo yapacak yerimiz yok. Evimizi yıkamadılar, bari yerine bir oda yapalım. Çadırda kalmaya mahkumuz. 4 gün sonra doğum yapacağım, devletten bir yardım eli uzansın istiyorum.”

“HER ŞEY KISITLI, HER ŞEY SIKINTILI”

Kuşalanı Mahallesi’nde yaşayan De-
lile ise şunları ifade etti:

“Çok zor bir dönem atlattık. Ev yapmaya çalışıyoruz, yapamıyoruz, her şey ateş pahası. Çocuklarımıza istediğimizi alamıyoruz. Su sorunumuz var, her şey sorun. Her şey kısıtlı, devletten yardım

alamadık. Okullar yıkıldı, hiçbir tadilat yapılmadı. Çocuklar başka okula gidecek, destek de vermediler. Devletin el uzatacağından şüpheliyiz. Sadece biz değil herkes zor durumda. Bir karpuz 100 TL, salatalık 25 TL, şeftali 30 TL, taneyle alıyoruz, kiloyla alamıyoruz. 6 gündür suyumuz akıyor, banyo yapamıyoruz. Çamaşır, banyo hep sıkıntı. Bir sıkıntı olsa atlatılabilsin belki ama her şey sıkıntılı, her şey kısıtlı.”

“İşyerimize el koydular, başka yer de göstermediler”

Tavla Köyü’nden bir depremde işyerinin gasp edilmesine ve yaşanan belirsizliğe tepki göstererek şunları ifade etti:

“Bizim çocuklarımız eğitim çağında. Hangi okulda, nerede olacakları, koşullarımızın nasıl çözüleceği, bize barınma için nerede yer gösterileceği belli değil. Yerinde dönüşüm koşulları halen belli değil. Orta hasarlı binaların ne olacağını kimse bilmiyor. Net bir şey söylenmiyor. Sürekli söylemler değişiyor. Önümüzü görememek çok kötü. Gelir sağlamak gerekiyor. Maalesef hiçbir yapılanma yok. İş yerimiz en gözde yerdeydi, istimlak ettiler, el koydular, başka da yer göstermediler. Ama en önemlisi de çocuklarımızın eğitimsiz kalması.”

Eskiye dönmek istediğini belirten depremde “Kendi yağımızda kavru-luyorduk, elimizdekini bari almasınlar” diye konuştu.

KIZIL BAYRAK / ANTAKYA

Özgürlük ve eşitlik mücadelesinde;

Vardık, varız, var olacağız!

İktidarın icraatları, biz işçi ve emekçi kadınlar için hayatı her geçen gün daha da zorlaştırıyor. Çalışma ve yaşam koşullarımız ağırlaşıyor.

Güvencesiz ve düşük ücretlerle çalışıyoruz. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde baskı, taciz, mobbinge boğuşuyoruz. İş Kanunu'nda yer aldığı haliyle bile, kreş hakkımızdan yararlanamıyoruz.

Üzerimize yıkılan çocuk, hasta, yaşlı bakımı ve ev işleri zamanımızın çoğunu alıyor. Toplumsal yaşama daha aktif katılmamıza, kimi durumlarda ise çalışmamıza engel oluyor.

Karşı karşıya kaldığımız çifte sömür artarken her gün gelen zamlar, yükselen enflasyon, artan kiralara en çok bizi etkiliyor. Erkek egemen kapitalist düzen bizi babamıza, abimize, eşimize bağımlı hale getirmek için her şeyi yapıyor.

Bizlerin sömürsünden beslenen sermaye düzeni ve temsilcileri kadın düşmanı politikaları hayata geçirmek için fırsat kolluyorlar. İstanbul Sözleşmesi'nin ardından sıraya 6284 sayılı yasayı koydular. Kadına yönelik şiddeti, kadın cinayetlerini ve istismarı arttıracak her türlü uygulamayı hayata geçiriyorlar. Kadın katillerini, istismarcıları infaz düzenlemesiyle serbest bırakıp adeta kadına yönelik şiddeti teşvik ediyorlar. Zira, ortaçağ artığı gerici-şeriatçı ideolojiye dayanan faşist rejim, hakkını arayan, onurlu/insanca yaşam talebi olan kadınlara özel bir nefret besliyor.

Kapitalistler bizleri kendi zenginliklerini büyütme için kullanılacak köleler

olarak görüyorlar. Gerici-faşist iktidarlar ise toplumu denetim altında tutmak için baskı ve zorbalığı arttırıyor. Yaşamlarımızı çalıyorlar. Düzenin zihniyeti nefes almamızı engellerken kar hırsı da doğamızı talan ediyor. Bizlerin büyüyen öfkelerini dizginlemek, sindirmek için her türlü kadın eylemini yasaklıyor, saldırıyorlar.

AKP-MHP iktidarı ile suç ortakları, karşı karşıya kaldığımız sorunların derinleştirilmesinden sorumludurlar. Bu sorunların kaynağı olan kapitalizmi ve

burjuva sınıf iktidarını temsil eden düzen muhalefeti de rejimin icraatlarına destek vererek ya da sessiz kalarak suç ortaklığı yapıyor. Hepsi bizlerin sömürsünden beslenen sermaye düzenini temsil ediyorlar.

Hayatlarımızı, haklarımızı, geleceğimizi çalanlardan hesap soracağız! Şimdiye kadar kazandığımız ne varsa hepsini mücadele ederek, bedeller ödeyerek kazandık. Bundan sonra da öyle olacak.

Gerçek ve kalıcı kazanımlara ulaş-

mak, hayatlarımızı çalanlardan hesap sormak için işçi sınıfının birleşik mücadelesini büyütelim. Bu mücadele içerisinde işçi ve emekçi kadınlar olarak ön saflarda yerimizi alalım.

Dün nasıl ki özgürlük ve eşitlik mücadelesinde var olduysak, bugün de varız bundan sonra da var olacağız! Ta ki kapitalizmi yıkıp hak ettiğimiz insanca ve onurlu yaşamı kendi ellerimizle kurana kadar.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

SORUMLUSU SERMAYE DÜZENİDİR!

Ankara'da sokak ortasında kadınlara şiddet uygulama cüreti gösteren emniyet görevlileri de bu cüreti onlardan almaktadırlar. Benzer şiddet görüntüleri keyfi bir şekilde yasaklanan kadın eylemlerinde yaşanan polis saldırılarında, gözaltılarda da gerçekleşmektedir.

Ankara Kızılay'da kadınlara saldırıda bulunan bir başkomiser ve iki emniyet personelinin görüntüleri basına yansıdı. T24'de yer alan habere göre saldırganlar önce açığa alındı ardından da tutuklandı. Kadına yönelik şiddet her geçen gün artarken Ankara'dan yansıyan görüntüler de istisnai denilebilecek olaylar değildir. Kadınlar evde, işte, sokakta,

Ankara'da yaşanan şiddet münferit değildir!

toplumsal yaşamın her alanında farklı şiddet biçimleriyle boğuşmakta, kadın cinayetlerine kurban gitmektedirler.

AKP iktidarı İstanbul Sözleşmesi'ni "aile yapısını bozuyor" gerekçesiyle fes etmiş, şimdilerde ise 6284 sayılı yasaya göz dikmiştir. Son infaz düzenlemesi ile kadın katillerini, istismarcıları serbest bırakarak kadına yönelik şiddeti adeta teşvik eden adımlarına bir yenisini daha eklemiştir. AKP iktidarı, gerici ortakları ve iktidarın gölgesi olmaktan başka bir işlevi olmayan düzen partileri, kısacası sermaye düzeni kadına yönelik her tür-

lülü şiddetin sorumlusudurlar. Ankara'da sokak ortasında kadınlara şiddet uygulama cüreti gösteren emniyet görevlileri de bu cüreti onlardan almaktadırlar. Benzer şiddet görüntüleri keyfi bir şekilde yasaklanan kadın eylemlerinde yaşanan polis saldırılarında, gözaltılarda da gerçekleşmektedir.

YRP'li milletvekili "kadınlar çalıştığı takdirde pavyona düşer" diyebilmektedir. İktidarın topluma dayattığı gerici-likten güç alanlar gençlere ve kadınlara müdahale etme hakkını kendilerinde bulabilmektedirler. Mevcut halleriyle

bile sınırlı olan İstanbul Sözleşmesi'nden, 6284'ten rahatsız olanlar Ankara'da olduğu gibi sokak ortasında kadınları dövme cüreti gösterebilmektedirler.

Sicili kirli iktidar göstermelik tutuklamaların ardından bu gerici grupta yer alanları ilk fırsatta serbest bırakıp, rütbelerini yükseltip, ödüllendirecektir. Gerici saldırganların ve onları koruyanların pervazsız saldırılarına karşı duralım. Kadına yönelik her türlü şiddeti engellemek, şiddetin sorumlularından hesap sorabilmek ise ancak işçi ve emekçilerin örgütlü gücü ve bu örgütlü güç içerisinde emekçi kadınların öne çıkmasıyla olabilecektir!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Emperyalizm savaş ve saldırganlık demektir...

Kurtuluş devrimde,

barış sosyalizmde!